Linda Cajio
Un străin irezistibil

Prolog

— Nu pot crede că plecăm în Anglia! Ne aşteaptă o vacanţă minunată, Leslie!

— Sper doar ca zborul de dimineaţă, de la zece şi un sfert, va pleca la ora fixată. După o noapte albă, abia aştept să dorm tot drumul în avion…

Vocile femeilor atraseră atenţia unui bărbat care se îndreptă imediat spre ele. Una era înaltă şi zveltă, cealaltă scundă şi plinuţă, dar amândouă aveau în jur de treizeci de ani, nu mai mult, şi arătau exact a ceea ce erau: turiste. Cea durdulie avea chiar o valiză asemănătoare cu a lui. Tocmai asta îl făcu să rămână în preajma lor. Valiza celei durdulii avea doar o etichetă cu numele; niciun alt semn specific de identificare. Era doar o valiză nouă, albastră, din care existau milioane pe piaţă, fără îndoială; iată că deja două dintre acestea se aflau pe cursa care pleca spre Londra de pe aeroportul Kennedy. Dar chiar pe asta mizase el; pe confuzia care exista de cele mai multe ori pe acest aeroport, unul dintre cele mai aglomerate din lume.

Nu-i trebuia mult pentru ca Adams să ia o altă destinaţie şi nimeni n-ar fi ştiut că el fusese cel care o schimbase.

Cu toate măsurile de securitate luate pe aeroport împotriva bombelor şi drogurilor ar fi fost periculos să care cartea cu el. Desigur, sistemul de securitate al aeroportului era acum o binecuvântare pentru el, simţindu-se astfel asigurat că marfa lui nu avea cum să sară în aer. Totuşi, nu se simţea prea confortabil.

Se aşeză în spatele celor două turiste, la capătul terminalului, pentru verificarea bagajelor, sperând să poată face schimbarea valizelor la celălalt capăt unde de

obicei bagajele ajungeau grămadă după trecerea prin aparatul cu raze X. Femeia cea înaltă îşi puse valiza între ea şi el, ceea ce-l făcu pe bărbat s-o înjure, pentru că-i îngreuna planurile. Şi atunci, femeia izbucni în râs. Râsul ei îi atrase atenţia într-un mod neaşteptat. Era un râs colorat, ce-i produse bărbatului fiori făcându-l să-şi dorească să-l mai audă o dată. În pat, după ce ar face dragoste.

Se reţinu, ştiind că era o greşeală să simtă astfel faţă de posibila sa victimă, sau mai precis cea care o însoţea pe victimă.

Turista cea înaltă, încă râzând, cu râsul acela incitant şi minunat spuse:

— Îmi amintesc, Gerry, că ultima oară ai avut un presentiment, că va intra un bărbat deosebit în viaţa ta şi a doua zi ai găsit un motănel în faţa uşii.

— Şi ce-i cu asta? Am acelaşi presentiment şi acum, numai că de data asta este în ceea ce te priveşte, Leslie.

Cea înaltă pufni dispreţuitor, îndreptându-se spre detectorul de metale.

Bărbatul, trecând şi el prin acest detector îi zâmbi femeii în uniformă de poliţist. Cu coada ochiului îşi urmări valiza care tocmai trecea prin detector; era încărcată cu tot felul de articole de toaletă şi îmbrăcăminte de care ar avea nevoie de obicei orice om care călătoreşte. Dar nu şi de Adams.

Fiind cu ochii în patru, el nu pierdu momentul în care femeia cea înaltă se duse la toaletă, iar cea mai scundă, care se numea Gerry, intră într-un magazin cu cadouri. Era frumuşică acea Gerry, observă el, mai ales că-şi lăsă valiza jos cât plăti pentru revista cumpărată. El îşi aşeză imediat valiza lângă a ei, flexându-şi degetele de parcă ar fi fost foarte grea.

— Ştiu ce simţi, zise femeia. Şi a mea cântăreşte o

tonă.

El speră că nu era chiar aşa. Zâmbindu-i, îi răspunse:

— Ai dreptate.

Luă şi el un ziar, puse mărunţişul pe suport apoi luă valiza femeii şi se îndreptă spre intrare, fără grabă, de parcă nu l-ar mai fi interesat timpul rămas până la decolare. Trecu pe lângă companioana cea înaltă a lui Gerry, care ieşea de la toaletă. Femeia nici nu clipi văzându-l. Intră şi el la toaletă, îngăduindu-şi destul timp acolo, pentru ca să lase femeile să ajungă la intrare fără a observa schimbarea valizelor. Se uită la eticheta pe care sta scris numele durduliei. Ieşind din toaletă se îndreptă spre terminal, apoi trecu de sala de aşteptare şi ajunse la poarta de îmbarcare pe care o vor folosi cele două. Ele se aflau deja acolo, cu valiza lui, care stătea sprijinită de piciorul lui Gerry.

Zâmbind, el se îndreptă spre un colţ mai retras, unde se aflau nişte telefoane, formă un număr şi când i se răspunse zise doar atât: Gerry O'Hanlon. American Air, zborul 643. Adams se afla pe drumul cel bun.

Capitolul 1

O va împuşca pe această Gerry O'Hanlon dacă o va mai vedea vreodată.

Leslie Marie Kloslosky îşi aruncă poşeta şi fulgarinul pe patul dublu, apoi îl lovi cu piciorul furioasă. Gerry o bătuse din nou la cap cu premoniţiile ei şi flirtase cu bărbatul aşezat lângă ele tot drumul, care durase şapte ore. Apoi coborâse din avion cu acel bărbat şi-i aruncase un: te prind eu din urmă, Leslie.

Mă prinzi pe dracu'! exclamase Leslie, frustrată de comportamentul vechii ei prietene.

Ea şi Gerry plănuiseră vacanţa asta de câteva luni, doriseră să fie cea mai grozavă dintre vacanţele petrecute împreună. Da, Gerry era o uitucă şi o zăpăcită tot timpul,

şi ăsta era farmecul ei; dar niciodată nu fusese atât de iresponsabilă. Nu putea decât să-i găsească scuza că se temea că îmbătrâneşte şi este tot singură. La treizeci şi trei de ani, Leslie nu se putea considera bătrână, cu toate că trecuse printr-o căsătorie, printr-un divorţ, şi simţea adesea un cuţit în inimă la gândul că va îmbătrâni singură. Dar asta n-o scuza pe Gerry pentru felul în care procedase. Ba chiar îi lăsase şi bagajul ei!

Leslie pufni dispreţuitor la vederea valizei albastre. Era bine s-o fi depus la aeroport, la Obiecte Pierdute şi s-o lase pe Gerry să se descurce. Aşa ar fi trebuit să procedeze.

Stomacul o anunţă că era cam gol, pentru că, dormind cele şapte ore de traversare a Atlanticului, pierduse mesele. Acum era cam târziu. Se hotărî să n-o mai aştepte pe Gerry şi să găsească ceva de mâncare. Probabil Gerry se dusese să cineze cu bărbatul acela. Era un bărbat atrăgător, admise Leslie, arăta a contabil sau ceva de genul acesta, dar asta n-o scuza pe Gerry că-şi pierduse minţile după el.

Hotelul Columbia era o clădire veche, dar foarte frumoasă, cu holuri înguste şi liftul la fel de îngust şi neîncăpător. Se înghesui în el, mirându-se cum de încăpuse la sosire şi cu valizele. De fapt cutia aceea mişcătoare o făcea să nu se simtă prea bine. Poate era mai bine să coboare pe scări, nu erau decât cinci etaje. Scara era din marmură, cu covor roşu…

Uşile liftului se închiseră înainte să se hotărască să coboare, dar nişte mâini le forţară să se deschidă din nou. Intră un bărbat înalt care ocupă şi puţinul spaţiu rămas liber, luându-i şi bruma de aer.

— Abia l-am prins, zise el.

Leslie se uită la el. Nu se putu abţine. Era atât de înalt încât trebuia să stea aplecat în lift. Avea părul negru,

cam lung, depăşind gulerul jachetei. Era slab, chiar foarte slab. Faţa îi părea ascuţită şi cam dură. Părea un tip fără scrupule, un individ autoritar, asta până când îi vedeai ochelarii. Aveau ramele rotunde, ca nişte broaşte ţestoase şi te făceau, nu se ştie de ce, să te gândeşti că este vreun profesor de colegiu. Unul foarte sever şi pretenţios. Ochii lui albaştri în mod sigur nu aveau o căutătură blândă; erau prea deschişi la culoare şi păreau foarte reci.

Leslie simţi ceva ciudat, ca o senzaţie de siguranţă cu care nu se confrunta de obicei; era ca atunci când iei de pe umeraş exact rochia care ştii că ţi se potriveşte. Avu o presimţire, dar se forţă să şi-o alunge din minte. Presimţirile erau punctul forte al lui Gerry, nu al ei. Se închiseră din nou uşile liftului. Atârnară suspendaţi o vreme apoi se auzi un sunet plăcut şi liftul începu să coboare foarte încet şi lin, scârţâind din toate încheieturile. Leslie intră în panică, avu tendinţa să scape un strigăt dar reuşi să se controleze. Dacă tot nu avea cum să evadeze spre un alt loc unde să se simtă în siguranţă, era datoare faţă de însoţitorul ei să-şi păstreze doar pentru ea isteria.

În timp ce liftul cobora spre parter, în el se păstra o linişte stânjenitoare. Leslie simţea că ar trebui să spună ceva, dar nu ştia ce ar fi fost nimerit. De fapt, era strivită de unul din pereţii liftului. Probabil şi un coşciug era mai mare, se gândi ea, apoi renunţă la această idee morbidă. Era ca şi cum ar fi fost închisă într-o cuşcă, împreună cu girafa Geffrey. O girafă destul de sexy, constată ea. El nu părea afectat de condiţiile din lift. Ba chiar îşi puse pipa în gură, apoi, verifică unul din buzunare căutând tutunul.

Leslie se îngrozi la gândul că tipului i-ar putea veni ideea să fumeze în lift. Dar nu putea face asta. Un singur fum şi ar fi omorât-o ca pe un gândac atins de insecticid. îşi drese glasul, disperată.

Bărbatul o privi în clipa aceea clipind des de parcă ar fi uitat că nu era singur în lift. Îşi scoase pipa din gură punând-o înapoi în buzunar. Leslie oftă uşurată. Uşile liftului se deschiseră şi el îi făcu loc să iasă. Leslie se uită la marginea de trei centimetri dintre el şi uşă şi se decise să încerce. Fu o greşeală. Leslie se împinse în peretele liftului, dar spatele ei tot îl atinse pe bărbat.

— O, Dumnezeule, murmură ea, jenată că atinsese atât de intim un străin. Iar sângele începu să-i fiarbă într-o manieră care nu avea nimic comun cu jena resimţită sau cu senzualitatea.

Nu putea fi atracţie instantanee, se gândi ea rezistând disperată tentaţiei de a se împinge cu spatele în acest bărbat. Atracţia instantanee era specialitatea lui Gerry nu a ei. Ea fusese întotdeauna rezonabilă şi cu capul pe umeri. În şcoală, toate mamele îşi lăsau fiicele să meargă cu ea oriunde, pentru că Leslie era o fată cu multă judecată. Chiar şi în căsătorie ea fusese cea cu capul pe umeri. Tocmai de asta Jim o lăsase pentru o femeie mai interesantă. Ceea ce se întâmpla acum părea ridicol. Femeile cu capul pe umeri nu puteau simţi atracţie pentru străinii pe care-i cunoşteau ocazional în vacanţă. Se mulţumeau cu relaţiile cu bărbaţi de încredere.

Cu toate astea, ei i se întâmpla ceva incredibil. Dar bărbatul nu părea să aibă aceeaşi problemă. El stătu liniştit aşteptând să coboare după ce-i făcuse loc.

Leslie se simţi umilită. Reuşi să se extragă din lift în timp record. Când ajunse în hol, îi tremurau mâinile. Vederea îi era înceţoşată şi se simţea de parcă ar mai fi fost încă în acel lift, trupul ei simţind încă acele suişuri şi coborâşuri.

Linişteşte-te Leslie, îşi spuse ea. Probabil că nu fusese atracţie instantanee, ci lipsă de atenţie din partea unui bărbat, lucru care în cazul ei se perpetua de prea

multă vreme. Sau, poate nu se simţea bine din cauza zborului acela de opt ore, era vreun efect întârziat.

În restaurantul hotelului nu mai era nimeni, o chelneriţă degaja şi ultima masă. Leslie simţea că dacă nu va mânca ceva va leşina, sau va avea o migrenă puternică: ştia asta de pe vremea curelor de slăbire, când treceau prea multe ore fără să mănânce sau să bea măcar apă.

— Îmi pare rău, spuse chelneriţa văzând-o, restaurantul s-a închis.

— Vă rog, zise Leslie, abia am aterizat venind din Statele Unite şi mor de foame. Nu vreau să vă creez probleme, aş vrea puţină şuncă şi nişte ouă, sau orice altceva. Sau cereale cu lapte. Un sandviş. O salată. Mănânc orice şi sunt gata să plătesc dublu.

Femeia se încruntă pe moment apoi îi zâmbi şi-i făcu semn să intre.

— Bucătarul n-a plecat încă aşa c-o să găsesc ceva pentru dumneavoastră şi soţ.

— Care soţ? întrebă Leslie şi întorcându-se îl văzu pe bărbatul din lift, chiar în spatele ei. Se întoarse spre el, apoi zise: nu este soţul meu.

— Scuze, zise chelneriţa.

— Dar…

— Vă mulţumesc, zise bărbatul. Avea o voce plăcută şi profundă, gravă chiar.

— Dar… începu Leslie din nou. Femeia însă dispăruse prin uşile rabatabile ale sălii.

Însoţitorul ei din lift o luă de braţ iar atingerea lui îi produse aceeaşi senzaţie. Trupul ei reacţionă la fel ca atunci când se ştersese de el în lift, nu atât de puternică, ci mai înceată şi mai profundă. Încercă să-şi regăsească ritmul respiraţiei pe când el o orientă spre o masă de două persoane.

— Dacă ne crede separaţi s-ar putea să nu ne

servească pe niciunul aşa că să stăm împreună, nu? Nici eu nu-mi pot permite să mă culc nemâncat în seara asta. Mă crezi?

— Sigur că da, răspunse ea, amintindu-şi ce-i prezisese Gerry.

Dintr-odată realiză că avea nişte zgomote ciudate în urechi. I se păru că lumea se învârteşte de câteva ori înainte de a reveni la poziţia pe care o ştia ea. Nu era normal să reacţioneze astfel la apropierea unui bărbat; acesta îi copleşise simţurile. Se simţea foarte atrasă de el. Dar nu, asta nu i se putea întâmpla ei, Leslie Kloslosky. Când se aşezară faţă în faţă, ea se forţă să se relaxeze, dar din nefericire nu-şi putea lua ochii de la el. îl privi o dată, de două ori, îngrozită că bărbatul ar putea intui ce simţea ea.

Adună-te, femeie! îşi spuse. Încercă să zâmbească dar simţi că buza superioară îi era lipită de dinţi făcând-o să arate ca Bugs Bunny. Îşi aminti din nou de Gerry şi de premoniţiile ei blestemate. Îi intrase ideea asta în cap şi acum acţiona ca atare. El nu părea să observe, iar ea nu ştia dacă ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare sau să reacţioneze violent.

Bărbatul îi spuse pe neaşteptate:

— Am înţeles că eşti americană. Şi eu. Sunt Mike Smith, din Philadelphia. Apoi zâmbi. Trebuie să fie cineva şi de acolo.

— Eu m-am născut la Roxborough, zise ea amintindu-şi denumirea oraşului. De fapt, cuvintele le rostise cu destulă coerenţă. Era chiar mândră de asta. Eu sunt Leslie Kloslosky.

— Ce mică este lumea, Leslie Kloslosky!

Ea încuviinţă, întrebându-se dacă premoniţiile lui Gerry se confirmau, apoi renunţă la idee. Se întâlneau americani în orice mare oraş al lumii, în orice hotel decent.

Aşa că, de ce ar fi fost surprinsă? Chiar şi faptul că trăiseră amândoi în Philadelphia putea fi tot o coincidenţă, nicidecum mâna destinului, karma, soartă, sau alte bazaconii. Era o femeie de treizeci şi trei de ani şi-şi dori ca şi corpul ei să reacţioneze ca atare.

— Este un hotel vechi dar foarte confortabil şi plăcut, observă Mike, scoţându-şi ochelarii pe care începu să şi-i şteargă cu un şerveţel.

— Este chiar frumos, fu ea de acord, urmărind delicateţea cu care bărbatul ştersese lentilele apoi, netezise faţa de masă.

— Am mai stat aici de câteva ori, continuă el. Hotelul ăsta are un farmec aparte, nu crezi?

— Da, aprobă ea, apoi realiză că-i dădea numai replici idioate. Şi Tarzan s-ar fi descurcat mai bine. Reuşi să-şi desprindă privirea de pe mâinile lui adăugând; eu vin prima oară aici, dar îmi pare bine că agenţia nu mi-a făcut rezervare la Hilton.

— Lanţurile hoteliere sunt bune, numai că nu-ţi dau o idee asupra ţării respective aşa cum fac hotelurile independente.

— Da, dar ai siguranţa serviciilor, indiferent unde te-ai afla.

Se tatonau, îşi spuse ea. Iar ea nu voia să clacheze. Urma să stea aici doar două zile şi niciodată nu fusese adepta unei aventuri de o seară. Acum nu era momentul să încerce, indiferent cât de tentată era.

Chelneriţa se întoarse.

— Aveţi noroc. Bucătarul vă pregăteşte ouă cu şuncă. Vreţi şi cafea?

— Eu aş vrea ceai, zise Mike uitându-se întrebător la ea.

— Da, eu vreau o cafea.

Deci el bea ceai, observă Leslie, amintindu-şi de

spoturile publicitare în care nişte bărbaţi grozavi împrumutau ceai negru ca pretext de la vecinele lor apoi le invitau la Paris. O, Leslie, îşi spuse ea, iar îţi zboară mintea!

Mike îşi puse pipa în gură apoi începu să scotocească prin buzunare, după care o privi lung. Scoase pipa din gură, o umplu cu tutun cu gesturi leneşe, prelungite.

Leslie îi urmări mâinile şi mai fascinată ca înainte. Erau mâini mari şi puternice; probabil putea rupe pipa în două dintr-o singură mişcare. Cu toate acestea, degetele îi erau lungi şi subţiri şi ea se întrebă cum s-ar simţi alunecând pe trupul unei femei.

Pe trupul ei…

El îşi puse pipa în gură dar n-o aprinse.

Simţind că roşeşte, Leslie încercă să se gândească la altceva. Sau să vorbească.

— Ai venit de mult? îl întrebă ea.

El se încruntă.

— Nu, doar am coborât, nu-ţi aminteşti?

— Nu, te întrebam când ai venit în Anglia?

— A, în Anglia! exclamă el, nu de mult timp. Dar tu?

— Eu tocmai am sosit. Şi era gata să plece înapoi. Fără prietene, se lămurise. N-ar fi trebuit să se dea jos din pat în dimineaţa aceea.

— Pari… nefericită, îndrăzni el.

— Oh, nu, spuse ea repede, uimită că i se citea asta pe faţă. Chiar dacă se simţea atrasă de el asta nu însemna că trebuia să afle totul despre ea. Simţi însă cum roşeşte. Mă simt bine, sunt doar obosită. M-am trezit foarte devreme.

— N-ai venit cu un zbor de noapte? întrebă el ridicând din sprâncene. Majoritatea americanilor vin cu cursa de noapte ca să nu simtă diferenţa de fus orar.

Leslie se zbârli. Primise acelaşi argument de la toată

lumea numai de la agentul ei de turism nu.

— Este mai bine să ajungi noaptea când eşti deja obosit şi să te duci direct la culcare. Dacă ajungi dimineaţa trebuie să aştepţi toată ziua să te poţi orienta, ceea ce mi se pare o tortură.

El ridică din umeri.

— Eu dorm întotdeauna în avion, aşa că sunt odihnit când ajung aici.

— Şi eu am dormit, dar…

— Şi atunci, de ce-ţi mai este somn? Vezi? Am dreptate, trebuia să vii cu altă cursă.

Leslie strânse din dinţi. Nu avea rost să argumenteze. Iar dacă exista cineva care se pricepea să dea sfaturi în privinţa timpului şi programării acestuia, ea era consultant chiar pe aceste probleme.

Sosi chelneriţa cu cafeaua şi ceaiul. Leslie luă o înghiţitură zdravănă din cafeaua ei. Savoarea era puţin diferită, dar asta nu înseamnă că nu simţi imediat acelaşi efect pe care cafeaua îl avea de obicei asupra danturii ei. Se simţi imediat revigorată dar nu putu să nu se întrebe dacă va mai închide vreun ochi toată noaptea. Poate că acest Mike Smith avusese dreptate în privinţa zborului de zi. Leslie planificase de mult această călătorie, dar nu reuşise s-o materializeze decât când Gerry se implicase foarte serios în acest proiect. Gerry ştia să pună punctul acolo unde trebuia, era mult mai hotărâtă şi poate asta o făcea s-o accepte ca prietenă. Însă de data asta exagerase.

Leslie se încruntă. Putea petrece tot timpul cu părere de rău, mai ales pentru că-şi cheltuia inutil banii. Gerry ştia că întotdeauna să se descurce; îşi şi făcuse un prieten şi se distra. De fapt, era dreptul ei, îşi spuse Leslie, părându-i rău că nu învăţase nimic de la prietena ei.

Mike luă o înghiţitură de ceai.

— Eşti într-o excursie.

— Da şi nu, răspunse ea. Simţi din plin efectul cafelei, revenindu-şi complet după problemele cauzate de zborul acela prelungit. îşi apăsă tâmplele cu mâinile: noi… eu… ne-am întâlnit cu unul la Shropshire, cită ea dintr-un poem, fără a-şi aminti numele autorului.

— A, zise el. Băiatul de ţară, în valea râurilor şi a izvoarelor…

— Poftim?

Mike o privi ca pe o particulă de praf.

— A.E. Housman, poetul. El a cântat Shropshire în lucrările sale.

— O, înţeleg. Eu de fapt voiam să văd abaţia de la Shrewsburry.

El se încruntă, pentru că nu mai înţelegea nimic, aşa că ea încercă să-i amintească despre o serie de scrieri pe teme biblice şi preoţeşti care-i plăcuse în mod deosebit:

— Fratele Alaric, călugărul detectiv… Elias Peterson este autorul.

— N-am auzit de ei.

Leslie simţi că roşeşte. De fapt, simţise de mai multe ori în prezenţa acestui bărbat că i se roşiseră pometii, în jumătatea de oră de când îl cunoscuse. Dar de ce trebuia să fie jenată că voia să vadă realitatea, mai precis cadrul în care se desfăşuraseră o serie de cărţi pe care le iubea? Nu era un păcat! Dar asta îi dovedi imediat un singur lucru: ea şi Domnul Atracţie Fatală aveau tot atâtea în comun precum vulpea şi carburatorul.

Chelneriţa le aduse şi mâncarea pe care le-o puse în faţă pe farfurii mari. Leslie se uită la mâncarea ei ornată cu două bucăţi de roşie. Şunca părea bună, dar ouăle aveau gălbenuşurile prea colorate.

Mike începuse deja să mănânce.

Eu nu pot, îşi spuse ea, nu pot înghiţi ceea ce mi s-a pus în faţă.

— Am crezut că-ţi este cu adevărat foame, observă el.

— Aşa este.

Leslie ştia că dacă nu va încerca să mănânce va avea probleme şi mai mari. Începu cu şunca şi stomacul ei reveni la o stare normală, simţind foamea şi mai puternic. Când ajunse la ouă era deja convinsă că se va descurca. Gustul lor era puţin schimbat dar nu foarte rău. Cel puţin stomacul ei nu se revoltă în niciun fel.

Mike mâncă totul conştiincios, fără comentarii.

Michael Jack Smith îşi urmări companioana cu coada ochiului. În mod normal n-ar fi fost atras de acest gen de femeie, era prea înaltă. Lui îi plăceau femeile mai scunde, şi mai bine făcute. Dar Leslie… cu ea era ceva diferit.

Nu avea trăsături ieşite din comun, nu era vreo frumuseţe, dar cu cât o privea mai mult cu atât era tot mai contrariat de ea. Avea sprâncene frumoase deasupra unor ochi albaştri de culoarea cerului într-o zi de vară, tenul de culoarea piersicii, puţin mai palid decât te-ai aştepta la o brunetă. Dar avea o revărsare de pistrui, ultimele rămăşiţe ale adolescenţei care nu pier decât în timp. Avea gura frumoasă cu buze pline. Pieptul cu sânii plini se ridica apoi cobora la fiecare respiraţie. Pe sub bluză tocmai se contura destul de bine unul din ei ceea ce făcu inima să-i bată mai tare. În rest părea destul de firavă dar graţioasă. Şi fără îndoială îi pusese simţurile pe jar. îşi aminti felul în care se atinsese de el în încercarea de a ieşi din liftul acela îngust. Mike îşi amintea şi acum cu toate simţurile acel moment.

— Cum ţi se pare mâncarea? o întrebă el, ştiind că ar fi avut un aer idiot dacă ar fi continuat s-o privească.

— Este diferită de ceea ce ştiu, dar suportabilă.

O turistă tipică, îşi spuse el zâmbind. Turiştii cer întotdeauna ceva care să semene cu ceea ce au acasă. Atunci de ce se mai obosesc să călătorească dacă nu vor să cunoască nimic nou? Dis moi ce que tu manges, je te dirai

ce que tu es.

Leslie îl privi uimită.

— Poftim?

— Spune-mi ce mănânci ca să-ţi spun cine eşti, repetă el în engleză. Brillat Savarin a spus-o. A fost un mare bucătar.

— O, am crezut că este o marcă de cafea! Ea ridică din umeri. Se vede că sunt incultă ca orice american şi o recunosc.

— N-ar trebui să ceri aceleaşi lucruri pe care le cunoşti deja când călătoreşti, draga mea. Farmecul este să mănânci la fel ca localnicii, să experimentezi lucruri noi.

— Stomacul meu n-ar accepta asta!

El pufni în râs.

— Se va adapta, o să vezi!

— Ultima oară când am auzit asta, mama mă droga cu ulei de peşte.

El începu să râdă. Era totuşi conştient că atracţia pe care o simţea faţă de ea nu era ceea ce-i trebuia în momentul acela.

Când veni clipa în care să plătească, Leslie se confruntă cu o problemă serioasă; nu schimbase banii încă. Presupusese că era posibil să semneze nota de plată ca şi cum i-ar fi fost adusă în cameră dar după efortul făcut de chelneriţă pentru a o servi, nu era tocmai frumos să nu-i lase un bacşiş. Poate Mike va fi gentleman şi-i va plăti…

Privindu-l, văzu că acesta se scotocea prin toate buzunarele după mărunţişul pe care îl puse apoi pe masă. Era evident că acest bărbat, cu toate sfaturile pe care i le dăduse, era la fel de organizat ca un stol de porumbei în mijlocul căruia se afla o pisică. Un astfel de bărbat putea să facă şi un consultant în problema organizării timpului să-şi piardă răbdarea.

— Dă-mi mie hârtia de cinci lire, te rog, zise Leslie.

El se opri din căutare şi o privi ciudat:

— Poftim?

— Dă-mi mie bancnota de cinci lire, iar eu voi semna pentru toată nota, nu am schimbat bani, încă.

— De ce să semnezi pentru toată consumaţia?

— Pentru că n-am apucat să schimb bani, repetă ea.

— Şi care este problema?

— Vreau să las un bacşiş chelneriţei care ne-a servit. Dacă-mi dai banii pe jumătate din consumaţie, eu voi semna şi lăsa acei bani ca bacşiş.

— Şi partea mea de bacşiş?

Bărbatul era uluit. Leslie se întreba dacă vorbele ei ajungeau cu adevărat la el.

— O să las bacşişul tău alături de al meu. Ea zâmbi cu mâna încă întinsă. Dacă nu-i dădea banii în următoarele trei secunde…

În sfârşit el îi întinse banii. Leslie semnă nota de plată, lăsă numărul camerei, puse şi banii lui alături şi se ridică.

— Doar n-ai de gând să-i laşi toţi banii! se auzi vocea lui.

— Ba da, şuieră Leslie, îi merită pentru că a stat peste program să ne servească. Acum, ridică-te de la masă!

— Ei, parcă spuneai că eşti din Philadelphia! Dar se ridică, venind după ea.

Traversară împreună holul hotelului. Leslie pufni în râs, amintindu-şi că-l considerase o posibilă partidă… Era de fapt un tip imposibil. Nu arăta rău, dar atât. Nu aveau şi nici n-ar putea avea nimic în comun. Dar cât timp stătea acest individ la Londra, oare? Era şi el în vacanţă?

— Eşti aici în vacanţă? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Nu, răspunse el, eu predau literatura engleză la Universitatea Temple. Chiar acum pregătesc o prelegere

despre Ben Jonson.

— Mi-am imaginat, zise ea.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, zise Leslie. Arăţi ca un profesor distrat şi probabil că şi eşti.

— Sunt?

— Eşti.

Se înghesuiră din nou în acel lift imposibil. Leslie îşi suprimă numaidecât amintirea primei lor coborâri cu liftul. Contrastele se pot atrage, dar la ei nu funcţiona asta…

— Nu sunt distrat… şi nu m-ai cunoscut decât de câteva minute, cum poţi afirma asta?

Ea zâmbi.

— Am stat la aceeaşi masă peste treizeci de minute. Şi a fost de ajuns.

— Află că nu lipsesc de la ore, nu întârzii niciodată la dentist, deşi îl urăsc. Nu aşa se comportă un tip distrat. Dar tu cu ce te ocupi?

— Sunt consultant.

— A, mă aşteptam!

— Ce vrei să spui? fu rândul ei să întrebe.

El zâmbi. Uşile liftului se deschiseră şi el coborî primul, spunându-i:

— După cum spuneai şi tu, câteodată nu-ţi trebuie mai mult de cinci minute…

Leslie ieşi din lift. Tipul ăsta avea tupeu, se gândi ea. O făcuse să se simtă fată bătrână. Din fericire şi el se îndreptă în aceeaşi direcţie aşa că mai făcură câţiva paşi împreună.

— Eu întârzii câteodată la coafor, recunoscu ea, sau spuse asta pentru a-şi lua singură apărarea. Nu-mi place să fac gospodărie, aşa că evit. Şi mă conduc după principiul că trebuie să-i las şi pe alţii să trăiască liniştiţi, dacă mă lasă şi ei pe mine. Aşa că, nu poţi insinua că sunt

vreo fată bătrână.

— Văd că ai idei fixe asupra câtorva noţiuni cum ar fi bacşişurile.

— Iar tu nu înţelegi nimic logic.

— Iar tu până şi mâncarea o îngurgitezi după nişte reguli. La început şunca, apoi ouăle. Erai ca un chirurg, extrăgând gălbenuşurile cu atâta precizie şi minuţiozitate!

Ea nu-i răspunse. Se uită fix la cifra scrisă pe uşa spre care se îndreptase el.

— Ei, aceea este camera mea!

Capitolul 2

Mike se întrebă dacă un profesor distrat s-ar fi învârtit ca un idiot, în loc să se ducă direct spre camera cu pricina. Într-un târziu, o porni într-acolo cu paşi mari.

Intrusul, un tip mascat o rupse la fugă pe coridor. Mike fugi mai tare ca el. Individul dispăru la un moment dat după un zid. Mike ajunse şi el la locul respectiv tocmai pentru a descoperi că tipul dispăruse pe o scară. Lovi uşa, apoi se opri să asculte dacă intrusul o luase în sus sau în jos pe scări. Nu auzi nimic, aşa că se hotărî s-o ia în jos, părându-i-se firesc ca intrusul s-o ia într-acolo. Iar Leslie consideră că Mike nu are nicio logică.

După puţin timp, el ajunse la concluzia că acest gen de om nu se conducea după principii logice, pentru că o luase probabil în sus. Scările duceau la bucătărie. Mike puse întrebări unor persoane care făceau curăţenie dar nimeni nu văzuse nimic. Apoi urcă scările la etajul cinci verificând fiecare etaj, dar hoţul dispăruse. Mike admise că pierduse ocazia de a-l captura pe individ impresionând-o astfel pe Leslie.

— Ei, l-ai prins? îl întrebă ea când văzu că revine.

— Nu. El se abţinu să spună că acesta s-ar fi aflat în faţa lui dacă l-ar fi prins. Logica nu era punctul ei forte, de fapt. Ar trebui să informezi conducerea hotelului despre

asta, oricum.

Ea ridică din sprâncene:

— Nu-mi arde de glumă.

El strânse din dinţi mirându-se de ce se implicase. Dar ştia prea bine motivul. Picioarele ei lungi îl atrăgeau ca un magnet. Dintr-odată simţise că ar fi vrut să ducă mâna spre picioarele ei, să verifice dacă purta cumva portjartier. Şi-ar fi dorit s-o mângâie încet, să vadă cum reacţionează. Apoi să-şi înfigă mâinile în părul ei, să-i desfacă acea coadă de cal, să-i lase părul pe spate. Femeia asta i s-ar fi potrivit ca o mănuşă. Era foarte sigur de asta. Deşi nu era genul de bărbat care se îndrăgosteşte imediat de o femeie şi să se culce cu ea din prima seară, asta era ce simţea faţă de Leslie Kloslosky. Era mâna sorţii, a destinului poate, a providenţei sau poate toate astea se adunaseră la un loc pentru a face ceva bun.

— Poate ar fi bine să-ţi verifici camera, îi sugeră el, să vezi dacă individul a reuşit să intre.

Ea deschise gura uluită de idee, de parcă nu i-ar fi trecut aşa ceva prin cap, apoi începu să orbecăie, să vâre cheia în broască, lucru pe care-l şi reuşi, după mai multe încercări. Mike se uită şi el. Intră după ea şi încercă să observe ceva suspect care să-i atragă atenţia în timp ce ea scotocea prin lucruri. Apoi, ea mormăi ceva.

El clipi de câteva ori.

— Ce spui?

— Lucrurile mele par în ordine dar nu sunt sigură despre cele ale lui Gerry.

— Gerry? repetă el. Părea un nume de bărbat. La naiba!

Ea încuviinţă.

— Da, Gerry. Am venit împreună, sau cel puţin aşa trebuia să fie.

El se încruntă neplăcându-i ce auzea.

— Vorbeşti de parcă s-ar fi întâmplat ceva rău cu el.

Leslie îl privi şi ridică din umeri.

— Gerry este prietena mea. A ieşit cu un bărbat în seara asta. Nu pot deschide bagajul ei dar pare neumblat. Acum te-aş ruga să mă scuzi, dar…

— A, sigur că da!

El se dădu un pas înapoi, bucuros că Gerry era femeie. Cu o oră în urmă, cel mai interesant lucru pe care-l putea face era să pună mâna pe un exemplar al piesei Sejanus de Jonson de la Universitatea Cambridge. Era un manuscris nepreţuit şi murea să-l vadă. Pe marginile cărţii erau nişte observaţii scrise de Ben Jonson despre Shakespeare. Incredibil. Dar Leslie Kloslosky dăduse buzna în viaţa lui debusolându-l. Nu-i plăcea asta căci nu avea nevoie de aşa ceva acum, când trebuia să se concentreze asupra tezei de doctorat. Trebuia s-o susţină destul de repede pentru a nu-şi pierde poziţia în cadrul departamentului în care lucra.

Leslie închise uşa şi porni pe coridor. El o urmă. Ea se opri şi se întoarse spre el.

— Ce faci?

El se încruntă.

— Merg cu tine.

— De ce? Era mai bine să fi urmărit infractorul!

— Adevărat, dar măcar să te însoţesc să raportezi încercarea de efracţie. Sunt martor şi dacă-ţi aminteşti am şi încercat să-l urmăresc.

— Oh! exclamă Leslie.

Femeia avea ochi într-adevăr frumoşi, în care te puteai pierde. El făcu un gest din mână.

— Mergem la lift?

* * *

În mod normal, Leslie ar fi fost încântată să ajungă la Scotland Yard. Dar asta în condiţii normale. Intră în

faimoasa clădire a poliţiei supărată că i se întâmplase tocmai ei, dar nu-şi imaginase că o încercare de efracţie se rezolva aici doar prin completarea a zeci de formulare. Nu era de mirare că erau atât de eficienţi cei de acolo! îi făceau pe reclamanţi să renunţe singuri! Şi aşteptarea… ea şi Mike petrecură mai mult timp pe o bancă decât într-un birou. Leslie se simţea pedepsită pentru a fi vrut să reclame efracţia.

— A fost interesant, zise Mike.

Vocea lui ajunsese s-o calce pe nervi. Bărbatul acesta devenea tot mai plin de energie pe măsură ce se înnopta.

— Sigur că a fost interesant! Tu nu ai rău de avion şi se vede că eşti o persoană nocturnă. Eu nu sunt.

— Eşti obosită.

Leslie se întoarse spre el mirată că era un individ atât de obtuz. Cum putea să nu înţeleagă că era epuizată? Era un distrat, asta era evident! Leslie încercă să se calmeze.

— Ai dreptate, sunt obosită.

— Atunci mă duc să găsesc o maşină să te duc la hotel. El ieşi din clădire, iar pe ea o lăsă să aştepte pe trotuar.

— Minunat, zise Leslie simţindu-se dintr-odată abandonată. Apoi se miră de ce naiba reacţiona aşa. Nu voise să scape de el? Bărbatul acesta o speria. Nu fizic, dar de fiecare dată când se apropia de ea îi dădea peste cap echilibrul emoţional.

Leslie porni înainte privind femeile şi bărbaţii care treceau pe lângă ea intrând în clădire. Căscând, Leslie îşi spuse că va reveni altă dată când va fi capabilă să judece lucrurile la rece. Deodată realiză că nu ştia încotro se îndreaptă. Nu se vedea niciun taxi.

— Grozav, murmură ea. Dacă ar fi ştiut de ieri ce se va întâmpla… ieri… parcă trecuse mult timp de când

plecase din Jersey…

— Ei! Parcă ţi-am spus să aştepţi! Nu asculţi nicio dată ce se vorbeşte cu tine?

Era Mike, cu capul scos pe fereastra din spate a unei maşini de poliţie, care opri în dreptul ei. Leslie se opri şi ea.

— Da, ascult, de obicei.

— Şi atunci ce cauţi aici?

— Un ziar de dimineaţă.

— Mi-ai spus că eşti foarte obosită.

Leslie urcă în maşină, pe bancheta din spate, lângă el, având grijă totuşi să lase un spaţiu între ei. Chiar dacă se simţea epuizată, inima începu să-i bată mai tare, simţindu-l aproape. Simţea o atracţie atât de puternică faţă de el încât deşi era sfârşită reacţiona. Trebuia să pună punct la situaţia asta.

— Vă mulţumesc, i se adresă ea şoferului.

— Cu plăcere, domnişoară, îi spuse acesta. Va trebui să fiţi atentă să nu traversaţi în afara marcajelor pentru pietoni. Dacă vă loveşte o maşină nu este şoferul vinovat.

Leslie se uită ciudat la poliţistul care i se adresase.

— Chiar aşa? Pietonii n-au voie să treacă pe aici?

— Numai pe zebră şi doar pe cea semaforizată. Nici unui şofernu-i place să dea peste cineva. Îşi strică şi maşina.

— Ca să nu mai vorbim ce-i face persoanei respective.

Dar ea nu s-ar pune într-o astfel de situaţie.

Nu mai zise nimic. După câteva minute de tăcere, realiză că se făcuse din nou de râs. Cum reuşea acest Mike s-o pună în situaţii imposibile? Ideea destinului i se păru şi mai grotescă atunci când bărbatul implicat o putea face pe femeie să se comporte ridicol. Leslie îşi drese glasul.

— Mulţumesc, Mike, zise ea, datorită ţie nu trebuie

să merg pe jos.

— Mi se pare normal ca unui turist străin să i se acorde toată atenţia.

— Îmi pare rău că te-am implicat şi pe tine în problemele mele. Nu era camera ta cea în care au încercat să pătrundă.

El făcu o grimasă.

— Este totuşi plăcut să ţi se mulţumească pentru ajutor.

Leslie nu era sigură dacă se referise la noaptea de aventuri prin Scotland Yard, dar nu avea chef să pună întrebări. Iar dacă nu întrebi poţi trăi fericit căci nu prea ai probleme îşi spuse ea, apoi adăugă: meditaţia lui Leslie Kloslosky.

Nu se gândea decât la momentul în care va ajunge în cameră şi se va prăbuşi pe pat. Apoi poate va da la o parte pătura şi va dormi toată ziua următoare. Era atât de obosită încât doar când se afla la trei camere distanţă de paradisul mult visat, observă că Mike venea în urma ei. Se opri.

— Unde mergi?

— În camera ta.

Ea îl privi cu gura căscată. El aşteptă.

— Nu te poţi duce acolo! exclamă el.

— De ce?

— Pentru că, probabil, vor verifica mai întâi camera. De unde ştii că hoţul n-a revenit?

— O, nu, Dumnezeule, vreau să mă culc!

Leslie grăbi pasul, descuie uşa în timp record şi văzu că toate erau la locul lor. Sau cel puţin aşa părea. Lipsea, ca şi aseară, doar Gerry.

— Ar fi bine să verifici, îi sugeră Mike.

Leslie gemu de oboseală şi începu să-şi treacă lucrurile în revistă, privind cu jind spre patul care i se

părea acum cea mai fericită destinaţie. Se forţă să-l ignore pe moment, vru să-l roage pe Mike să plece dar atunci sună telefonul.

— Bună, Leslie, sunt eu, Gerry!

— La naiba, Gerry! Unde eşti?

— În pat, cu un bărbat minunat!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gerry, abia l-ai cunoscut!

— A fost mâna destinului, Leslie!

Leslie ridică privirea exasperată spre tavan, încercând să-şi păstreze calmul. Nu voia să explodeze în faţa lui Mike. Se întoarse cu spatele spre el şi-i murmură lui Gerry:

— Sper că ţi-ai luat măsurile de siguranţă!

— Doar nu mi-am pierdut complet minţile!

Leslie oftă.

— Ai grijă de tine!

— Da, mămico!

— Camera noastră a fost doar la un pas de a fi tâlhărită noaptea trecută.

— O, nu! Eşti bine?

— Da, şi nu lipseşte nimic, hoţul n-a apucat să intre, începu ea să-i povestească ignorând un singur detaliu: Mike. Am verificat totul şi nu lipseşte nimic. Doar în valiza ta n-am umblat dar nu sunt semne că ar fi umblat cineva la ea. Cred că voi dormi când o să vii tu.

— Leslie nu vin!

— Ce-ai spus?

— Ne întâlnim în Cornwall, Leslie, îmi pare rău pentru ce-ţi fac, dar sper că nu te superi. Înţelege-mă. Tully vrea să stau aici. Este un bărbat minunat. M-am îndrăgostit, Leslie!

Leslie se aşează pe pat.

— Nu pot să cred!

— Nu te învinuiesc dacă te superi. Ai tot dreptul s-o faci. Dar trebuie să fiu cu el, dacă te vei îndrăgosti şi tu vei înţelege.

Mike îşi drese glasul.

Leslie închise ochii. Simţea nevoia s-o strângă pe Gerry de gât pentru că cedase atât de repede unui necunoscut. Nu putu să-i spună decât:

— Dar uscătorul de păr este în valiza ta!

— Leslie, îţi mulţumesc pentru că ai reacţionat astfel, zise Gerry. Nicio problemă cu uscătorul, vei găsi cheia într-un buzunar exterior al valizei.

— Gerry, cum poţi fi atât de nesăbuită?

— Şi dacă pierd cheia, nu trebuie să mai am una la îndemnă?

— Eşti incredibilă! Să ne vedem cu bine în Cornwall!

— Îţi promit, Leslie, eşti o bomboană!

După ce Gerry închise, Leslie îşi spusese că viaţa nu era dreaptă: Gerry se va alege cu un bărbat, iar ea cu un uscător de păr! Dar îşi aminti de Mike şi se întoarse cu faţa spre el. Acesta renunţă la studierea tapetului de pe perete, şi clipi de câteva ori din spatele ochelarilor.

— A fost prietena mea, îl informă ea.

— Mi-am dat seama.

— Stă cu un prieten câteva zile.

El înclină din cap.

După ce-şi drese glasul, ea se îndreptă spre uşă deschizând-o:

— Acum chiar vreau să dorm!

— Oh, zise el.

Se duse spre uşă, prinse clanţa apoi se întoarse cu faţa spre ea.

— Dacă ai vreo problemă, dacă auzi vreun zgomot suspect, sună la camera mea: 524.

— O să sun la pază.

El se înclină.

— Apoi mă suni şi pe mine.

— O, nu!

— Te rog să mă suni.

Îngrijorarea lui o mişcă. Chiar dacă nu erau deloc compatibili, acest bărbat voia să fie un gentleman. îi zâmbi în semn de mulţumire.

În clipa aceea, el veni mai aproape şi o sărută. Capul ei începu să se învârtească atunci când îi simţi buzele moi şi fierbinţi. Sărutul era plăcut dar ea îl simţi de parcă ar fi fost sub tensiune. Gura lui se mişca într-un ritm seducător făcând-o să ameţească. Leslie începu să răspundă la sărut. El o prinse în braţe, apoi o lipi de trupul lui. Ea îl prinse după gât cu braţele, simţindu-l ca pe un punct de sprijin când totul în jurul ei începu să se învârtească.

— Acum, zise el abia desprinzându-se, culcă-te puţin, Leslie, altfel voi uita de mine…

şi ieşi închizând uşa foarte încet…

Leslie se rezemă cu spatele de perete. Cum putea cineva care nu i se potrivea deloc să sărute atât de bine? Poate că un somn bun o va face să gândească mai bine, să vadă realitatea aşa cum era.

* * *

— Parcă trebuia să dormi!

Leslie ridică privirea şi-l văzu pe Mike de la masa ei aflată într-un colţ al restaurantului. Acest bărbat ieşise din camera ei cu câteva ore în urmă, pentru a o lăsa să doarmă. O lăsase uluită şi stupefiată, zăpăcită de sărutul lui.

— Mi-era şi foame, se confesă ea. Nu voi să spună că sărutul lui o pusese pe jar stârnindu-i simţurile în aşa hal încât nu putuse închide un ochi, aşa că se hotărâse ca măcar să mănânce ceva.

— Mama spunea că micul dejun trebuie să fie cea mai

importantă masă a zilei, spuse Mike aşezându-se în faţa ei fără nicio invitaţie.

Leslie ridică din sprâncene. Nu ştia de ce făcuse acea afirmaţie: pentru că era un înfumurat, care le ştia pe toate, sau pentru că avusese o mamă? Curiozitatea învinse:

— Chiar ai o mamă?

El rânji.

— Ştii, ar trebui să mă simt ofensat că mă consideri născut de vreo rudă; da, am o mamă. Şi un tată. Şi doi fraţi mai mari.

Ea zâmbi.

— Nu-mi spune că tu eşti cel mai pipernicit!

El începu să râdă.

— N-o să spun, dar restul familiei nu sunt prea înalţi. Nici ei nu sunt siguri cum am ajuns în familia lor, pentru că mama nu prea vorbeşte despre asta.

Din ceea ce spunea, şi mama lui, probabil, era tot aşa de înaltă ca el.

— Ar trebui să zâmbeşti tot timpul, arăţi foarte relaxată şi fericită.

— N-am ştiut că în rest arăt ca o vrăjitoare a vestului. De ce spunea el că nu arată relaxată şi fericită? Pentru că era fericită. Atât de fericită şi de relaxată cât putea fi.

— Îmi pare rău, nu m-am exprimat cum trebuie. Voiam să spun că întotdeauna pari foarte sobră. Nu, mai bine zis, ca o femeie de afaceri. Asta până începi să râzi. Atunci eşti atât de diferită, încât mă surprinzi. Este ca şi cum aş săpa un tunel…

— Şi-ai ajunge în China.

— Dar familia ta? Sunt toţi înalţi?

Ea încuviinţă, întrebându-se dacă era cazul să-i spună despre căsătoria ei ratată. I se păreau lucruri prea intime. Nu putea crede în premoniţiile lui Gerry iar dacă acest Mike îi plăcea până la un punct, oricum, nu era

pentru ea. Dar dacă-i vorbea despre familie nu însemna că-şi pierdea controlul. Astfel deşi era conştientă sexual de prezenţa lui, aceasta problemă se afla pe locul doi. Nu mai era nevoie să-l aducă pe primul plan, aşa că preferă să discute despre părinţi. Nimic nu ucide ideea de sex mai repede decât gândurile despre părinţi.

— Mama este înaltă, dar tata nu este şi nici fratele meu mai mic. Sunt cu toţii contabili.

— Doar tu ai făcut excepţie.

Ea pufni în râs.

— Aşa este. Nu suport contabilitatea şi taxele. Părinţii mei au propria lor afacere. În lunile martie şi aprilie simt că mi se lipesc buzele cu superglue de la linsul plicurilor. îi ajut şi eu, altfel n-ar face faţă cu întocmirea şi expedierea actelor.

— Părinţii mei sunt învăţătoare şi respectiv, profesor. Eu nu m-am îndepărtat mult de meseria lor dar aş fi preferat orice, chiar şi să ling plicuri decât să-mi predea amândoi. Mama până în clasa a patra iar tata la biologie. Noi am trăit într-un orăşel, în Buck County unde şcolile erau foarte mici...

Leslie şi-l imagină în anii de şcoală când era probabil jenat că era cel mai înalt băiat din clasă şi că tatăl lui era profesor. Copiii sunt foarte necruţători.

Leslie realiză că devenea tot mai interesată de el pe măsură ce afla amănunte din viaţa lui, iar asta era o greşeală, şi încă una mare. O făcea să se apropie de el să nu-l mai judece cu obiectivitate. Iar dacă emoţiile ei deveneau profunde, şi trupul începuse să reacţioneze. Iar undeva, în planul doi al minţii ei se aflau vorbele lui Gerry care-i prezisese că se va îndrăgosti în această vacanţă. Probabil că acţionaseră că o seducţie şi o făcuseră să se îndrăgostească de primul bărbat care-i ieşise în cale, ceea ce era o prostie. Oricum mâine toate astea vor fi de

domeniul trecutului, când va pleca spre Cornwall. Iar acum era momentul să revină la normalitate.

Dar numai când îl privi, spunându-şi că trebuia să scurteze orice fel de conversaţie cu el, realiză că n-o putea face. I se păru chiar atrăgător cu ochii aceia albaştrii. Şi putea fi chiar simpatic atunci când voia.

Opreşte-te Leslie, se admonestă ea. Sosi şi micul ei dejun şi se trezi mâncând cu mai multă poftă decât seara trecută. îi era foame. În timp ce mânca, îi spuse lui Mike:

— Acum, după ce am mâncat o să pot dormi liniştită.

El încuviinţă.

Ea îşi dori să şi facă ceea ce spusese. Cu cât scăpa mai rapid de el, cu atât se putea întoarce mai repede la starea ei normală, la echilibrul ei interior. Din nefericire lucrurile n-au stat chiar aşa.

* * *

Ziua următoare Mike făcu o plimbare pe Bayswater Road pentru a se limpezi puţin. Apariţia lui Leslie fusese o surpriză plăcută pentru el; de fapt, ea se dovedi o surpriză continuă. Sărutul ei îl pusese pe jar şi era încă uluit de repeziciunea cu care se ajunsese la el. Mai ales că era cam înaltă şi total diferită de genul lui de femeie; cu toate acestea, micul dejun la care se întâlniseră îi confirmase atracţia faţă de ea. Dacă va sta mai mult în preajma ei îşi va pierde raţiunea. Dacă avem în vedere că avea şi centura albastră la Tang Soo Do, şocul era şi mai mare. Douăzeci de ani de specializare în karate erau o garanţie că un asemenea bărbat ştie ce vrea. Sau aşa ar fi trebuit să fie.

— La naiba! exclamă el. Femeia asta îl determinase să facă lucruri la care n-ar fi recurs în mod obişnuit; îşi amânase cercetarea asupra lui Jonson, ba chiar nici gândirea nu i se mai părea coerentă. Nu se gândea decât la masa de prânz, când o va revedea. Poate faptul că se gândea numai la ea o aduse din nou în calea lui. O văzu

mergând înaintea lui, cu părul strălucind în soare, cu un cap mai înaltă decât restul lumii de pe stradă. Îşi lăsase acel păr minunat liber pe spate, care îi ajungea până la umeri. Avea nişte umeri grozavi femeia asta. Păreau firavi, dar erau foarte drepţi şi îi dădeau un aer mândru. Îi plăcea atât de mult femeia încât ar fi făcut orice să întindă mâna şi s-o atingă, să-i scoată bluza, să ajungă la pielea ei catifelată. Trebuia să fie catifelată. Ar fi fost foarte dezamăgit dacă n-ar fi fost aşa.

Ştia că ea dormise o zi şi o noapte, o sunase de câteva ori ca să se convingă. Când îi răspunsese în cele din urmă, ea îi spusese că era prea adormită pentru a coborî la micul dejun. Iar acum ieşise la plimbare, după ce-l refuzase. Mike se întrebă dacă o făcuse special pentru a-i arăta că nu-i pasă de el. Mări pasul pentru a o prinde din urmă. Se cunoscuseră de fapt, în împrejurări ciudate, dar el va trebui să-i demonstreze că era un tip de treabă.

Dar dacă o urmărea, nu se mai încadra în această afirmaţie pe care voia s-o facă despre sine. Aşa că răsuflă uşurat când ea intră într-o bancă.

— Bună, Leslie, zise el, intrând după ea ca din întâmplare. Ţi-ai revenit după atâta somn?

Ea păru luată prin surprindere.

— Mi-am mai revenit puţin, ce-i drept, admise ea.

— Şi ai plecat să vezi oraşul? Ţi-aş putea arăta…

— Nu am decât o zi să văd Londra.

— Nu poţi vedea acest oraş într-o singură zi.

Ea îl privi uimită apoi întinse funcţionarului un cec şi se întoarse spre el.

— Este normal să nu poţi vedea Londra într-o singură zi. Nici n-am avut intenţia asta, voiam doar să fac un tur al celor mai interesante obiective. Poate să văd Turnul şi palatul Buckingham.

El nu-i mai spuse că prefera întotdeauna să se plimbe

pe străzile lăturalnice, să descopere singur câte ceva; se abţinu de la orice comentariu. Poate că ea n-ar fi apreciat spusele lui.

— Şi acum ce faci?

— Schimb nişte bani.

— Mă refeream la programul de după-amiază.

— Mă duc să-mi iau maşina; trebuia s-o iau de dimineaţă dar am întârziat.

— Ai mai condus pe stânga vreodată? o întrebă el.

— Nu. Funcţionarul îi dădu banii englezeşti şi ea îi puse în poşetă. La revedere, Mike.

— Aşteaptă-mă şi pe mine, zise el punând cecul în faţa aceluiaşi funcţionar.

— Nu pot, am întârziat deja, zise ea dispărând.

Mike numai că nu strigă la funcţionar să-i dea mai repede banii pe care-i vârî imediat în buzunar şi fugi după ea. O prinse după câteva secunde.

— Salut din nou, Leslie, spuse el fericit.

— Salut, Mike.

— Dacă n-ai mai condus pe stânga până acum, îţi va fi greu sa.

— Sunt sigură că mă voi descurca. De fapt, trebuie s-o fac, dacă vreau să ajung în Cornwall în seara asta.

— Cornwall? Cine trebuie să ajungă acolo?

— Eu.

— Înţeleg asta, zise el, realizând că pusese o întrebare stupidă în disperarea lui de a o reţine; dar de ce trebuie să ajungi acolo?

— Eu sunt turistă, dacă-ţi aminteşti.

Mike se încruntă.

— Ştiu asta, dar nu mi se pare normal să conduci dacă nu eşti obişnuită cu felul în care se conduce aici; mai ales dacă pleci singură.

— Da, poate că nu este cea mai bună soluţie, dar nu

am alta. Vom avea nevoie de o maşină în Cornwall, pentru a ne putea deplasa.

— Ai spus vom avea nevoie?

Leslie îl privi de parcă dintr-odată, i-ar fi crescut mai multe capete.

— Vorbeam despre noi două; eu şi Gerry, care mă aşteaptă acolo.

— Oh, zise el, vizibil uşurat. Apoi se încruntă din nou. Am crezut că mergeţi în Shropshire, care este spre nord est. Cornwall se află la sud vest.

Leslie ridică din umeri.

— Da, aşa este, dar acesta este traseul alcătuit de noi.

— Asta înseamnă că faceţi un tur al Angliei pe cont propriu. El dădu din cap în semn de aprobare. Leslie arăta superb în costumul de blugi cu care era îmbrăcată, care-i punea în evidenţă trupul zvelt.

Mike se confrunta cu o dilemă. Cum s-o lase să conducă singură şase ore până în Cornwall? El ştia că o dată ce se despărţeau nu se vor mai întâlni niciodată. Nu ştia prea multe despre viaţa pe care o ducea ea acasă, în America, şi nici nu voia să aştepte până la întoarcerea ei acolo.

— Am ajuns şi la biroul de închiriere al maşinilor, se trezi el vorbind întorcându-se spre Leslie care se afla în spatele lui. În acest caz n-o să te mai reţin, Leslie.

— Nu-ţi face probleme, Mike. El o prinse de braţ, o conduse în clădire, minunându-se de picioarele ei lungi. Atingerea ei îi făcu sângele să alerge mai repede în vene. Parfumul ei discret îl ameţea. Era o femeie unică în felul ei. Mike deveni conştient de faptul că încă o ţinea de braţ, şi, mai ales, că nu era dispus să-i dea drumul doar când ea încercă să se elibereze. Mike, îţi mulţumesc că m-ai condus până aici.

— Nicio problemă, Leslie. El îi zâmbi aşezându-se pe un scaun.

Leslie îl privi nedumerită.

— Ce faci aici, Mike?

— M-am aşezat.

— Văd asta. Dar de ce te-ai aşezat?

— Din experienţa mea, aici lumea are întotdeauna de aşteptat. Mike îşi duse mâna la buzunare amintindu-şi apoi reacţia ei la o altă încercare a lui de a-şi aprinde o pipă şi oftă.

Ea – i spuse:

— Mike, apreciez ajutorul tău, dar nu trebuie să mă aştepţi.

Leslie avea într-adevăr ochi foarte frumoşi, se gândi el.

Erau plini de mister, profunzi. Unui bărbat nu i-ar fi ajuns o viaţă întreagă pentru a putea şti la ce se gândea femeia asta.

— Spuneam că nu trebuie să mă aştepţi, Mike, continuă-ţi drumul.

— Nu am nimic de făcut, minţi el.

— În acest caz, găseşte ceva, zise Leslie printre dinţi. Eşti la Londra, sunt sigură că ai ce vedea aici.

— Am mai văzut oraşul.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă o femeie venind spre Leslie.

Leslie se întoarse spre ea.

— Agentul meu mi-a rezervat o maşină.

Mike se aşeză confortabil.

* * *

Leslie privi maşina cam dezamăgită. Era un model american, dar volanul se afla pe partea pasagerului. Se întrebă dacă frâna şi acceleratorul funcţionau tot pe dos. Speră că nu era aşa.

— …vă vom pune la dispoziţie şi hărţile necesare, zise femeia.

— Te sfătuiesc să iei trenul, murmură Mike, dând pentru prima oară de când se cunoscuseră dovadă de înţelepciune.

Leslie înghiţi pentru a nu-şi mai simţi nodul din gât apoi întrebă:

— Mi-aţi putea da şi asigurarea suplimentară despre care mi-aţi vorbit? Voi avea nevoie de ea. Mai dură câteva minute până se semnară toate actele, apoi Leslie luă în primire maşina. Singurul lucru bun era că pedalele se aflau la locul lor. Maşina porni fără probleme. Agentul şi Mike o priveau de la oarecare distanţă. Leslie le zâmbi, sigură de sine, apăsă pe acceleraţie, dar maşina porni în marşarier, ea răsuci de volan şi începură probleme şi mai mari. Reuşi cu greu să evite o maşină care trecu pe lângă ea. Cu mâinile tremurând, se întrebă cum putea ajunge înapoi la hotel fără probleme, ca să nu mai vorbim de faptul că avea de străbătut jumătate de Anglie la volanul acestei maşini. Se trezi disperată la ideea că era singură într-o ţară străină, fără niciun ajutor. Dacă ar fi fost şi Gerry cu ea s-ar fi amuzat amândouă, dar acum simţea doar că şi-ar strânge cu plăcere de gât prietena. Mai precis, fostă prietenă şi asta era cel mai rău.

Portiera maşinii se deschise. Se ivi capul lui Mike.

— Leslie, treci pe locul pasagerului. Te duc eu la hotel.

— Nu, se împotrivi ea, sau mai precis, încercă s-o facă. Mulţumesc pentru amabilitate, dar nu pot accepta. Trebuie să mă descurc singură. După ce se asigură că nu venea nicio maşină, ea porni din nou, dar de data asta numai ştergătoarele de parbriz porniră. Răsuci de mai multe ori cheia în contact şi reuşi să întoarcă maşina. Apoi lăsă jos geamul, întinzându-i cheile lui Mike.

— Mulţumesc, Mike, murmură ea, sperând că dacă îl urmărea pe el conducând va înţelege imediat ce avea de făcut.

Coborî şi intră din nou în clădire pentru a-l trece şi pe el pe poliţa de asigurare. Se întoarse după câteva minute pe scaunul pasagerului.

Mike părea foarte sigur pe el. Porni maşina fără probleme, şi din câteva mişcări dibace, o introduse în circulaţie pe Bayswater Road. Se vedea că nu avea nicio problemă, că se afla pe partea opusă a drumului. Leslie îi urmări mâinile care strângeau volanul. Avea degetele lungi şi puternice. Şi profilul lui era regulat, denota forţă, se gândi Leslie. Îi plăcea mai ales şuviţa care-i atârna pe frunte, iar la spate părul i se ondula pe gulerul cămăşii. Fără să ştie din ce motiv, Leslie simţi dorinţa de a-i îndepărta acea şuviţă de pe frunte. Ochelarii nu-i modificau intensitatea privirii. Leslie începu să fie tot mai convinsă că în spatele aerului distrat, se ascundea o minte bine organizată căreia nu-i scăpa nimic. Păcat că erau incompatibili! Sau poate că dacă s-ar fi cunoscut acasă în America, în alte ocazii... Dar şi pe acestea putea să le transforme în condiţii obişnuite dacă voiau.

— Trebuie să conduci pe dreapta părţii stângi a drumului, îi spuse el, răsucind volanul în sensul acelor de ceasornic şi nu în contra acestora pentru a lăsa spaţiu între ei şi celelalte maşini parcate pe marginea drumului.

Leslie clipi nedumerită de câteva ori.

— De obicei, conduci pe partea dreaptă în maşină, aşa că trebuie să ţii stânga pe drum.

Cred că voi face imediat un accident, zise Leslie.

— Nu poţi învăţa să conduci pe străzile Londrei, Leslie.

— Văd că nu glumeşti!

— Nici vorbă! Ce maşină conduci acasă, Leslie?

— Un Ford.

— Şi eu am tot Ford, un Crown Victoria, argintiu.

Ea începu să râdă.

— Maşina mea este gri.

În sfârşit, aveau ceva în comun, conduceau acelaşi tip de maşină! Ciudat, îşi spuse ea. Fără să ştie de ce şi-l imagina conducând un Volkswagen.

— Am ajuns, îi spuse Mike, intrând în parcarea hotelului.

Leslie îşi odihni capul pe spătarul scaunului. Se condamna singură la moarte dacă încerca să conducă spre Cornwall.

— Ce zici, te duc eu în Cornwall? îl auzi pe Mike.

Îl privi uluită.

— M-ai duce până acolo?

— Nu vei reuşi să ieşi din Londra, fără a face vreun accident. O să te duc eu, apoi o să mă întorc cu trenul. Iar pe drum poate vei reuşi să te obişnuieşti cu stilul englezesc, mai ales prin Wiltshire şi Devon, vei putea să exersezi. Invitaţia era mai mult decât incitantă. Nu putea crede că bărbatul de lângă ea îi făcuse o astfel de ofertă. Dar care era motivul? Această invitaţie avea şi partea ei de pericol, desigur. Faptul că se afla cu el într-un spaţiu restrâns o făcea şi mai conştientă de prezenţa lui. Iar ea avusese deja destule probleme din această cauză. Nu putea să accepte invitaţia lui, abia îl cunoscuse. Indiferent cât de tentantă era nu putea să accepte.

— De ce faci asta pentru mine, Mike?

— Pentru că n-aş suporta să ştiu că un compatriot a murit pe autostrăzi străine. Asta ne face şi o proastă reputaţie ca turişti.

— Dar tu ai venit aici cu treburi importante, bănuiesc.

— Mai pot aştepta puţin.

— Cu toate că apreciez oferta ta, Mike, n-o pot accepta.

— Leslie, nu ai de ales. Bunul simţ trebuie să-ţi spună asta! Cambridge şi Jonson mai pot aştepta câteva zile.

Leslie se temea să-l lase să conducă. Dar tot bunul simţ îi spunea că avea dreptate şi ar fi făcut o prostie să nu admită asta. Însă mai mult timp petrecut în preajma lui ar mări intimitatea lor. Dori să-l respingă din nou.

— Nu-ţi pot pretinde să pierzi timpul cu mine, Mike.

— Nu ţi-am cerut părerea, Leslie. Îţi spun, pentru binele tău că te voi însoţi. Şi nu va fi chiar aşa de rău, îţi promit. Iar dacă fac ceva care te deranjează, îmi poţi atrage atenţia pe loc. Bine?

— Bine. Deşi mai avea reţineri, se simţea mai bine, mai destinsă.

Capitolul 3

— Iar acum, aminteşte-ţi că trebuie să mergi pe partea stângă a drumului. Fii atentă mai ales la curbe. Mike se aplecă spre bord, încercând ca prin mişcarea aceasta să nu-i atingă umărul în timp ce-i dădea instrucţiuni. Se aflau acum în Wiltshire, iar el încerca să-i dea primele lecţii de conducere pe drumul spre Salisbury. În faţa lor se afla o câmpie întinsă, cu un drumeag care şerpuia; ici şi colo se putea vedea câte un copac sau o casă singuratică; în rest iarbă.

— Pe aici trebuie să fie dezolant în timpul iernii, zise Mike privind pe fereastra automobilului.

— Să lăsăm asta, îl întrerupse Leslie. Dacă sunt pe cealaltă parte a drumului trebuie să răsucesc volanul opus direcţiei în care merg? Te rog spune-mi că nu este aşa!

El oftă.

— Nu, Leslie. El o privi dar nu mai zise nimic. Femeia studia maşina de parcă încerca acum să înveţe comenzile. Mike îi zâmbi. Acum putem relua lecţia. Dar nu era prea

uşor cu mirosul discret al parfumului ei, cu curba sânilor ei atât de aproape de cotul lui. Dacă se apropia puţin. dar Leslie se dădu imediat înapoi. El se încordă, evitându-i atingerea.

— Ce am greşit? îl întrebă ea.

— N-ai greşit nimic, Leslie, oftă el. Era o femeie cu capul pe umeri, foarte calculată, cu bun simţ, până se ajungea la sărut. Atunci devenea cea mai pasională femeie. Iar faptul că se afla cu ea de câteva ore era o tortură pentru el. Voia să întindă mâna. s-o sărute din nou. s-o atingă.

Mike scutură din cap încercând să-şi alunge aceste gânduri din minte. Siguranţa ei trebuia să fie o prioritate, faptul că voia s-o cunoască mai bine cea de a doua, iar atracţia fizică a treia. Dar dacă lucrurile continuau astfel, atracţia fizică ar fi trecut pe primul loc şi, probabil, ar fi făcut vreun accident înainte de a ajunge să se cunoască mai bine. Va trebui să se controleze pentru ca să nu ajungă într-o situaţie disperată, sau pe partea opusă a drumului făcând dragoste. Poate această idee era prematură, dar imagini ale trupului ei gol în braţele lui îi trecură fulgerător prin minte. Mergeau acum cu douăzeci şi cinci de mile pe oră. Femeia se descurca bine la drum întins, dar astfel ar fi făcut două zile până în Cornwall.

— Mergi destul de bine, o încurajă el.

— Nu mai este chiar o problemă, sau, mai precis, a început să nu mai fie.

Dar chiar în clipa aceea se auzi un claxon din spate de parcă ar fi vrut să infirme ceea ce tocmai spusese ea. Leslie trase imediat pe marginea drumului, aşa cum ar fi făcut orice american, operaţie care îi aruncă aproape în faţa maşinii din spate. Mike trase de volan spre stânga. Celălalt şofer îi privi ciudat în trecere, rostind vorbe al căror sens era unul singur.

— Chiar nu poţi vedea că învăţ să conduc? îi strigă Leslie.

Mike pufni în râs. Femeia asta avea reacţii neprevăzute.

Ea ridică din umeri.

— Ştiu, ştiu, am uitat că trebuia să merg pe stânga.

— Continuăm? întrebă Mike, ignorându-i comentariile.

— Dacă n-o facem, nu voi ajunge niciodată în Cornwall, iar tu nu te vei întoarce la Londra.

Mike se întrebă cum putea să-i spună că nu se va întoarce, fără ca femeia să nu-l considere nebun. Nu avea de gând să se întoarcă decât după ce o va cunoaşte mai bine. Continuar drumul fără niciun alt incident, iar Leslie căpătă încredere în sine. Fură depăşiţi de câteva maşini dar ea nu intră în panică. Zona aceea deveni apoi mai sălbatică dar şi mai frumoasă în lumina soarelui, iar femeia de lângă el tot mai sexy.

Mike simţi nevoia să citeze din Robert Browning.

— Dacă ai frumuseţea naturii şi nimic altceva, te poţi bucura de cel mai bun lucru inventat de Dumnezeu.

Maşina pierdu din viteză pentru că începeau să urce iar Leslie, entuziasmată de ceea ce vedea strigă:

— Priveşte! Nu este cel mai minunat lucru pe care l-ai văzut vreodată?

Mike privi spre ciudatele statui de piatră aflate în faţa lor.

Stonehenge. O privi apoi pe ea observând uimirea dar şi teama din privirea ei. Simţi atunci nevoia s-o sărute uimind-o şi mai tare.

— Iar acum, dacă tot am admirat peisajul porneşte, altfel vom da înapoi, suntem în pantă!

— Oh! exclamă Leslie pornind motorul şi apăsând pe acceleraţie. Maşina porni. Leslie luptă cu volanul o

secundă apoi îl îndreptă spre partea de drum necesară. Ce mult mi-aş dori să le vedem de aproape, murmură ea.

— Am putea opri să facem un tur. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să se plimbe de mână cu ea, să simtă puterea magică emanată de acele pietre. Ştia că era un sentiment aproape senzual şi voia să-l experimenteze alături de ea.

— Din păcate nu este posibil, trebuie să ajungem în Cornwall, mă aşteaptă Gerry.

Bine ar fi să fie aşa, îşi spuse Mike. Stonehenge însemna că se aflau la jumătatea drumului spre Falmouth. Traficul se intensifică, pentru că se aflau într-o zonă turistică; ce mult şi-ar fi dorit el să-i arate mormintele marilor căpetenii celte, acum nişte ridicături acoperite de iarbă. Era fascinant, îşi spuse el, gândindu-se cine fuseseră aceştia şi cum trăiseră.

— Priveşte acolo! strigă Mike.

— Nu pot acum! exclamă Leslie, pentru că o maşină îi tăie calea. Ea strânsese de volan până i se albiseră încheieturile degetelor. Mike dădu din cap a dezaprobare. Nu puteau comunica, din păcate. Nu numai munca ei o făcea să fie aşa, ci şi faptul că se cunoşteau prea puţin. Dar asta o făcea exasperantă şi. fascinantă.

Îi privi pe furiş picioarele lungi, care acţionau pedalele maşinii. În sfârşit trecură de zona turistică de la Stonehenge, circulaţia se mai rări, iar ea parcă nu mai era atât de crispată. Apărură în zare alte monumente iar ea, mai relaxată, îşi permise să se bucure de ele. Lui Mike îi plăcea să descopere lucruri noi, să vadă locuri noi, să afle noutăţi.

— Acela este Cerne Giant, îi spuse el când drumul ocoli o statuie uriaşă care părea din cretă, ridicată din turf. Este zeul celt al vânătorii. Şi al fertilităţii.

Leslie chicoti, dar Mike o ignoră continuând să-şi

depene cunoştinţele.

— Înainte, la picioarele statuii se afla o abaţie. Se spune că locuitorii vin şi curăţă la diferite intervale de timp statuia din cretă; celţii au fost acum două mii de ani un popor care avea cultul zeilor. Cred că ne-am putea opri un minut să ne uităm.

— Nu, Mike, trebuie să ne continuăm drumul…

El se întoarse spre ea uluit de încăpăţânarea ei.

— Leslie, nu te înţeleg; ai trecut pe lângă singurul sit istoric dintre acest loc şi Londra. Nu-mi spune că n-ai fi vrut să te opreşti nici la Stonehenge! Ce se întâmplă dacă ne vom întinde puţin oasele tasate în maşină şi vom vedea aceste monumente străvechi?

— Nu opresc aici!

— De ce, Leslie, ţi-e teamă?

— Nu, nu mi-e teamă, răspunse ea, încetinind apoi oprind, după ce scoase maşina în afara carosabilului.

Mike coborî, apoi după ce ocoli maşina, îi deschise portiera ajutând-o să coboare. Din faţa lor apăru o turmă de oi mânată de un cioban, îndreptându-se spre pieptul gigantului.

— Sfânta inocenţă bucolică! exclamă Mike.

Leslie murmură ceva ce el nu auzi, dar îşi spuse că era mai bine aşa, poate. Realiză însă că nu mai trebuia să glumească prea mult cu ea, cu toate că se abţinea cu greu. Dacă ea s-ar relaxa un pic, poate lucrurile s-ar schimba şi pentru ei. Porniră spre dealul pe care se afla uriaşul, dar atenţia lui Mike era concentrată asupra ei, aflată atât de aproape de el. Pielea mâinii ei era atât de netedă şi moale ca marmura abia trezită la viaţă. Ar fi fost atât de uşor s-o întoarcă spre el să o sărute din nou. Dar încercă să-şi alunge gândul din minte. Încercă să mai discute cu ea pentru a nu se mai gândi la sex.

— Figura lui este destul de primitivă, nu ţi se pare?

Mă impresionează totuşi anumite detalii, cum ar fi maxilarele puternice şi picioarele musculoase.

— Eu nu le-am observat.

— În acest caz, dă-mi voie să te ajut eu. Începu să-i atragă atenţia asupra elementelor care erau de interes şi pentru el. Nu are sens să mai menţionăm că în tot acest timp nu se gândea decât la sărutările lor, la pielea ei moale şi netedă.

Deodată, Leslie se aplecă atingând pământul pe care se aflau.

— Pare de cretă, nu?

— Aşa este. Se spune că dacă atingi solul de aici ţi se rezolvă orice problemă de infertilitate.

Leslie se ridică imediat curăţindu-şi pământul de pe palme.

— Nu atâta timp cât nu sunt căsătorită.

— Nu-ţi doreşti copii?

— Ba da, şi nici nu sunt ca alte femei, înnebunită de ideea de a fi o mamă singură.

— Pe mine nu m-ar încânta să-mi cresc singur copiii.

— Simţi nevoia să existe cineva care să sufere alături de tine problemele creşterii copiilor, nu? Eu mă certam tot timpul cu fratele meu, lucru care-i scotea din minţi pe ai mei.

— Şi fraţii mei cei mari se certau din orice. Eu eram un înger pe lângă ei.

— Hai să mergem, Mike, Gerry cred că şi-a pierdut deja răbdarea.

— Zeul ăsta ar putea fi dansator în trupa Chippendale, nu crezi?

Leslie îl privi uimită.

— Mă surprinde că ştii de ei!

— Este şi normal să ştiu; sunt nişte indivizi care trag la fiare toată ziua, au nişte trupuri dementiale parcă

tocmai pentru a ne face de ruşine pe noi, ceilalţi. Femeile sunt nebune după ei. Cred că şi ţie îţi plac…

— Da, l-am aclamat de multe ori pe numărul cinci. Ştii, Gerry este pasionată de ei şi m-a luat de câteva ori la spectacole. Este singurul pe care mi-l amintesc.

* * *

— Am reuşit! exclamă Leslie, trăgând maşina în faţa hotelului Palisades, a cărui intrare era luminată cu lampioane albastre şi galbene.

— Te-ai descurcat bine, o complimentă Mike. Deşi tot eu am condus pe podul Tamar!

— Recunosc că n-aş fi făcut faţă! declară ea foarte serioasă. Locul acela este un iad pentru şoferi. Dar ea ştia că Mike vrea doar s-o necăjească pentru că se oferise singur să conducă. Fusese un gest frumos din partea lui. De fapt, dacă se gândea bine, pe tot drumul străbătut împreună Mike avusese o atitudine rezonabilă.

Gândul acesta nu-i făcu plăcere lui Leslie, ba îl consideră chiar periculos pentru că ajungea să-l cunoască mai bine şi să-l placă mai mult. Mike se întoarse spre ea spunând ceva, zâmbindu-i, făcându-i inima să bată mai tare, făcând-o să-şi dorească să-şi treacă mâinile prin părul lui. Asta pentru ca să-i simtă şuviţele mătăsoase mângâindu-i palma. Voia să-i atingă şi obrajii, să-l sărute. Nu era bine ce se întâmpla cu ea, îşi spuse. Nu avea nevoie acum decât de spaţiu pentru a se întinde, aşa că ieşi din maşină. Mike coborî şi el, făcând câteva mişcări de înviorare.

— Îmi pare rău că am gonit aşa fără pauză, ar fi trebuit să ne oprim mai des!

— Nu este nicio problemă, tot aşa mă simt şi atunci când fac cumpărături la supermarket.

— Minţi!

— Ai dreptate; de fapt aş da orice pentru un pat bun

şi moale în care să mă întind!

Leslie zâmbi apoi se încruntă.

— Parcă trebuia să iei trenul înapoi spre Londra!

— Leslie, nu este niciun tren la ora asta! o întrerupse el. Am nevoie de o cameră şi mai ales nu-mi trebuie comentarii din partea ta!

— De ce le-aş face? Sunt în general o femeie rezonabilă.

După ce rosti aceste vorbe, realiză că vorbise fără să se gândească. Era normal ca el să se odihnească puţin, în niciun caz să stea în gară până a doua zi. Dar ştiindu-l alături i-ar fi fost cam greu să-şi pună ordine în gânduri.

— Mike, îţi mulţumesc, mi-ai fost de mare ajutor. Nu ştiu ce-aş fi făcut fără tine!

— Ai fi făcut vreun accident, asta ar fi fost. îmi pare bine că te-am putut ajuta!

— Aşa faci, ajuţi pe oricine are nevoie de ajutor? Era ciudat dacă aşa era.

— Nu, numai brunetele înalte şi zvelte.

— Mă duc la recepţie acum, îi spuse ea pentru a evita continuarea discuţiei.

Luară bagajele şi urcară treptele din faţa hotelului. Uşile acestuia erau încuiate. Leslie rămase privind disperată şi neputincioasă. Dar el găsi un clopoţel din care sună de câteva ori. Leslie oftă fericită că el ştiuse să se descurce şi-şi spuse că dacă va mai pleca vreodată în vacanţă va sta doar la Hilton. Se aprinseră luminile şi o femeie de vreo cincizeci de ani, le dădu drumul.

— O, dragii mei este atât de târziu! exclamă ea lăsându-i să treacă. Leslie recunoscu vocea femeii; era doamna Drago, cu care vorbise de câteva ori la telefon.

— Îmi pare rău c-am ajuns…

— Pentru ce să-ţi pară rău, draga mea? Haideţi să vă înregistrăm. Sunteţi americanii care au sunat mai

devreme, nu?

— Da.

Femeia chicoti.

— Gerry O'Hanlon a sosit? o întrebă Leslie.

— Nu dânsul este Gerry O'Hanlon? întrebă femeia arătând spre Mike.

— O, nu! exclamă Leslie. Se întrebă apoi dacă femeia i-ar putea considera cumva îndrăgostiţi. Nu suporta să-i explice că nu sunt. Era jenant. Cu toate astea simţi pornirea primitivă de a se întreba de ce ura un astfel de răspuns; poate pentru că nu era adevărat. Dânsul este Mike Smith, care m-a ajutat să ajung aici. Apoi întrebă cu un aer încurcat: aşadar, Gerry n-a ajuns încă?

— Nu, nu mai sunt americani acum în hotel. Este tot american şi dânsul?

— Gerry este o femeie.

— Nu, n-a sosit nicio Gerry astăzi, îmi pare rău, draga mea.

La naiba cu această Gerry! Trebuia să fi ajuns de mult!

— Şi eu voi avea nevoie de o cameră, zise Mike ridicându-se, ceea ce ei îi dădu impresia că un urs polar se ridicase în două picioare.

Doamna Drago clipi de câteva ori.

— Da înalt mai eşti domnule!

— Va lua un tren spre Londra, dar acum este prea târziu. Aveţi o cameră liberă?

— Să vedem, zise doamna Drago, consultând un registru.

Leslie se întrebă dacă nu cumva printr-un joc al destinului nu se vor putea despărţi şi vor trebui să împartă aceeaşi cameră. În această situaţie ea va dormi în maşină, căci dacă se va afla singură cu el într-o cameră se va transforma în Zelda, canibala dintr-un spectacol de

televiziune, Dobbie Show.

— Am o cameră cu un singur pat, dar este cam mică, zise femeia într-un târziu.

Mike oftă şi el aparent uşurat.

— Nu vă pot oferi altceva.

— O va lua, vorbi Leslie în locul lui.

— Chiar crezi c-o voi lua? o întrebă el.

Leslie îi zâmbi dulce.

— Vei avea de ales între a dormi în maşină şi această încăpere.

— O iau, zise el.

Doamna Drago îi conduse în camerele lor, vorbindu-le despre piscina hotelului. O lăsară pe Leslie mai întâi. După ce închise uşa, răsuflă uşurată şi se rezemă cu spatele de peretele încăperii. Nu era cinstit, se gândi ea. Gerry îşi petrecea timpul cu cine ştie cine, iar ea îşi irosea vacanţa singură. Sunau egoist gândurile ei dar nu ştia cine era vinovat. Cu toate astea trebuia să fie fericită că ajunsese întreagă în Cornwall. Va apărea şi Gerry, îşi spuse ea, începând să se pregătească de culcare când se auzi o bătaie în uşă.

— Cine este? întrebă ea.

— Mike.

Pe moment, Leslie se întrebă dacă să-i deschidă sau nu. Ultima oară când fuseseră singuri într-o cameră ieşiseră scântei, iar acum după ce fuseseră atâtea ore unul aproape de celălalt în maşină acele scântei se vor transforma în flamă. Dar nici nu putea să nu-i deschidă. Aminteşte-ţi că nu eşti aici pentru o aventură de vacanţă, îşi spuse ea, nici pentru a confirma vreunul dintre presentimentele lui Gerry.

Deschise uşa.

— Bună, zise Mike intrând. El privi cu jind spre patul larg, dulapul, toaleta din cameră. Eu am nişte cuiere pe

perete, o chiuvetă, baia este pe hol, iar patul este prea scurt.

— Este mai greu să găseşti un pat pe măsura ta, murmură Leslie.

— Al tău pare mai mare… şi este dublu…

— Nici măcar să nu te gândeşti la asta! îl preveni Leslie.

— Dar pot visa. Oricum, m-aş comporta ca un gentleman. Bine, bine, oftă el văzându-i privirea. Te simţi bine aici?

— M-aş simţi chiar foarte bine dacă aş putea dormi.

— Da, te las să mă visezi agonizând.

Mike se aplecă şi-i dădu un sărut. Un sărut plin de promisiuni. Apoi plecă, iar ea rămase să-l viseze.

* * *

— Ce-ai spus?

Mike încercă să zâmbească, dar figura ei stupefiată nu-i dădu un sentiment prea plăcut. Nici măcar nu dormise bine în noaptea aceea. Patul era prea scurt pentru el şi tare. El repetă:

— Am spus că voi sta câteva zile. N-am mai fost de mult în Cornwall.

— Şi camera de la hotelul din Londra? De întâlnirea de la Cambridge ai uitat?

— Nu pot pleca liniştit; trebuie s-o aştept pe prietena ta să apară.

— Pot să-mi port singură de grijă, nu-ţi face probleme din cauza mea. Ridicase puţin vocea şi cei din jurul lor din sala restaurantului îi priviră impacientaţi. Mike, apreciez ce ai făcut pentru mine; cred că n-aş fi ajuns până aici fără ajutorul tău, dar nu poţi rămâne.

— De ce nu? o întrerupse el de data asta. Felul în care accentuase ultimele cuvinte îi dădu speranţe. Se uită împrejur să vadă dacă îi asculta cineva şi văzând că

oamenii erau ocupaţi cu altceva continuă: poţi avea probleme cu maşina. Cornwall este o regiune cu drumuri înguste şi abrupte nu este prea uşor de condus.

— Mă voi descurca.

— Nu cred.

Nu mergea prea rău îşi spuse el. Leslie voia să ia lucrurile foarte încet. Atâta timp cât ea nu întreba din ce cauză rămânea, nu era problemă.

— De ce vrei să rămâi? îl întrebă ea ridicând din sprâncene.

Iată că ajunsese şi la întrebarea cheie! Mike gemu încet.

— Ţi-am mai spus. N-am fost de câţiva ani în Cornwall. îmi place atmosfera de aici, oamenii, mâncarea. De timp nu mă plâng şi mă gândesc că vei avea nevoie de ajutorul meu.

— Te afli de câtva timp în Anglia, de ce n-ai venit în Cornwall? Nu ai argumentele necesare, Mike, pentru a rămâne.

El o privi lung căutând un răspuns inteligent. Nu putea să plece. Fiecare părticică din trupul lui s-ar fi revoltat dacă ar fi fost departe de ea. Nici el nu putea înţelege aceasta nevoie subită şi disperată, aşa că, în final, îi spuse exact ceea ce gândea.

— Pentru că vreau să fac dragoste cu tine.

Leslie lovi cu putere masa. Atinse din greşeală şi ceaşca de cafea, care sări mai întâi în sus apoi căzu după ce lichidul fierbinte se vărsă pe masă. Lumea de la mesele vecine se uită spre ei.

— O, draga mea, se repezi doamna Drago spre masă. După ce curăţă locul, ea plecă, iar Mike reuşi să îngaime:

— Îmi pare rău, Leslie.

După ce plecă doamna Drago, se aplecă spre el, peste masă, cu ochii scosi din orbite.

— Ce-ai spus? Vrei să repeţi, te rog?

Mike strânse din dinţi şi repetă.

— Vreau să fac dragoste cu tine. Ce este atât de greu de înţeles? Sunt bărbat, iar tu o femeie mai înaltă decât celelalte.

— Vrei să te culci cu mine pentru că sunt mai înaltă decât celelalte femei?

— Nu. Ba da. Cum naiba intrase în încurcătura asta? Eşti o femeie atrăgătoare, Leslie, orice bărbat ar vrea să facă dragoste cu tine.

Ea începu să râdă, iar Mike roşi. Ea continuă să râdă, iar lumea din jur începu să zâmbească şi să comenteze. El se îndoia că auziseră discuţia, dar ştiau că la masa lor sunt probleme.

— Ei, mă bucur că începeţi ziua atât de vesel, zise doamna Drago apropiindu-se cu o nouă faţă de masă.

— Aşa este, zise Leslie.

După ce doamna Drago le schimbă faţa de masă şi plecă, Mike se aplecă spre ea.

— La naiba, Leslie! Ţi-a spus cineva vreodată că poţi strica cheful unui bărbat cu câteva vorbe?

— Numai ţie ţi se putea întâmpla aşa ceva! exclamă ea.

— Ce vrei să spui?

— Numai unui profesor distrat ca tine i se poate întâmpla să urmărească o femeie prin toată Anglia în loc să recurgă la una de stradă.

— De ce vrei să banalizezi lucrurile, Leslie? Tu m-ai adus până aici, tu eşti cea care nu m-a refuzat!

Dintr-odată Leslie deveni foarte rigidă.

— Nu mă interesează să fiu preferată de un bărbat doar pentru că sunt mai înaltă!

— Vă caută cineva la telefon, domnişoară.

Mike fu recunoscător celui care o căuta pentru că-i

lăsa un moment de respiro. O urmă spre recepţie unde Leslie începu să strige:

— Alo? Gerry, tu eşti? apoi se încruntă şi continuă să vorbească timp de câteva minute. El nu-i putea auzi fiecare cuvânt dar observă că Leslie se înfuriase şi mai tare.

— Nu cred. Ai depăşit limita, Gerry! Cum poţi spune că-l iubeşti pe individul ăla? L-ai cunoscut acum trei zile!

Aşadar, Gerry nu apărea nici acum, îşi spuse Mike cu un zâmbet triumfător. îi părea rău pentru Leslie. Cheltuise o mulţime de bani ca să ajungă aici şi prietena ei îi strica concediul. El ar fi vrut să-i arate Anglia aşa cum trebuia văzută, cu castelele ei minunate, catedralele, cârciumile de altă dată, berăriile. I-ar fi plăcut, era sigur de asta. Poate cine ştie, i-ar putea oferi câte puţin din toate astea. Poate ar reuşi să iasă şi din impasul creat de afirmaţia lui. Se exprimase greşit făcând-o să înţeleagă că-l interesa numai sexual. Nu era de mirare că-l considera nebun. Leslie puse receptorul în furcă furioasă.

— Nu vine Gerry nici de data asta?

— Nu.

— Halal prietenă! exclamă el.

— La început mi-am închipuit că are probleme din cauza drumului cu avionul, ea nu este aşa!

— Se pare că şi ea şi eu avem aceeaşi problemă, încercă el s-o înveselească. Cu singura deosebire că eu sunt aici…

Ea pufni dispreţuitor.

— Mike, dacă aşa vrei să-ţi atragi simpatia mea, este mai bine să faci un duş rece.

— Nu pot, nu am baie! Uite ce este, Leslie, n-aş vrea să fiu în situaţia ta! Dar eu sunt aici după cum ţi-am mai spus, sunt un gentleman, şi cunosc zona. Cel puţin nu vei fi singură. Şi nici nu vei putea spune c-ai pierdut banii.

— Mulţumesc, dar nu am nevoie, Mike. Mă voi

descurca singură.

Leslie plecă în cameră fără să mănânce micul dejun. Mike simţea că-l rodea stomacul de foame şi nici nu avea unde să se retragă. Se întoarse la masă şi-i făcu semn doamnei Drago.

— Prietena mea nu se simte prea bine. Puteţi trimite pe cineva cu o cafea şi nişte sandvişuri în camera ei? Trebuie să mănânce ceva.

— Desigur.

— Iar eu vreau o omletă. Şi după aceea mi-aţi putea oferi o cameră mai bună?

— Cred că o să găsesc ceva.

Cu Leslie va aranja el lucrurile. Doar venise cu ea pentru a rămâne!

Capitolul 4

— Am observat că ai ieşit din hotel!

Leslie îl urmări cum îşi trage un scaun la masa ei şi se aşază nonsalant. Nu-l văzuse de câteva ore, de la telefonul lui Gerry, care o supărase atât de tare. Ca şi afirmaţia lui legată de înălţimea ei, probabil. Căci ea era de o înălţime tocmai potrivită pentru el. Şi ea se simţea atrasă de el în multe privinţe. Mai precis, îl plăcea tot mai mult, cu toată incompatibilitatea lor. Iar el o plăcea numai pentru că era înaltă! Ei, şi asta era ceva. Se simţi frustrată, amuzată dar şi insultată în acelaşi timp.

Şi cu toate astea, se trezise visând cu ochii deschişi la el după ce terminase convorbirea cu Gerry şi se retrăsese în camera ei. Se aşezase pe pat cu braţele întinse şi începuse să-şi imagineze o scenă pasională între ei, cu un sărut prelungit şi înfocat, agăţându-se unul de celălalt, picioarele ei strângându-i coapsele… se înfioră. Fusese o imagine atât de clară şi de vie! Ca o premoniţie a ceea ce va urma.

— Dau un ban pentru gândurile tale, auzi glasul lui

Mike.

Leslie roşi, dar apoi îşi spuse că n-avea cum să ghicească ce gândise ea.

— Am crezut c-ai plecat la Cambridge, zise ea numai pentru a nu lăsa să se vadă starea de confuzie în care se afla.

— Va veni şi momentul în care voi pleca, nu-ţi face probleme. Mike chemă o chelneriţă căreia îi ceru să-i aducă exact ce mânca şi ea. Apoi începu să-i explice: poate nu m-am exprimat corect. îmi placi şi pentru Înălţimea Ta, poate acesta este primul lucru pe care l-am observat la tine, dar nu este singurul, ba pot spune chiar că lista este foarte lungă, Leslie Kloslosky.

— Adevărat? zise ea simţindu-se parcă mai bine.

El îi zâmbi.

— Aşa este, Leslie. îmi place să stau de vorbă cu tine, îmi place să-ţi arăt lucruri noi, cum ar fi Gigantul Cerne.

Ea roşi.

— Să nu-mi spui că nu ţi-a plăcut!

— Era interesant, de ce nu? Am putea discuta şi despre altceva?

— Desigur, deşi ai avut şansa la Stonehenge. Mike îşi drese glasul şi-i spuse: frumoasă zi. Ce-ai vrea să faci?

— Nu prea multe. Am văzut castelul Pendennis, dar nu m-a impresionat în mod special.

— Este firesc pentru că nu este castel propriu-zis, ci o fortăreaţă ridicată de Henry VIII, pentru a se apăra împotriva ameninţării spaniole. Ai observat scara aceea atât de îngustă care coboară în pivniţă? Ai remarcat cât este de îngustă în comparaţie cu celelalte? Asta pentru că jos locuiau servitorii. Este fascinant să observi cum diferenţele sociale se oglindesc în lucruri atât de mărunte precum treptele scărilor.

— Este fascinant, într-adevăr, zise ea urmărindu-i

buzele. Mike avea o gură foarte frumoasă şi dantura albă, regulată. Apoi îşi spuse că nu era normal ca o femeie să se concentreze asupra danturii unui bărbat. Probabil, îşi pierdea minţile.

— Ai văzut caseta cu scene de luptă?

— N-am văzut niciun video acolo. Nu ne-au dus decât la primul etaj care era gol. Aşa că am plecat numaidecât.

— Dar asta înseamnă că n-ai văzut nimic, Leslie, dacă n-ai explorat locul respectiv încercând să te integrezi în atmosferă; nu-mi spune că n-ai văzut nici esafodul care se află la primul etaj!

Îl văzuse dar o interesau mai mult gropiţele pe care le făcea el în obraji. Era un bărbat atrăgător, deşi nu asta conta prea mult într-o relaţie.

Imediat se îngrozi la gândul că deja se gândea la el ca la un bărbat cu care să aibă o relaţie. Acest bărbat era nepotrivit pentru ea şi chiar acum erau ca două vapoare care trec unul pe lângă celălalt în noapte. Iar dacă răspundea apelurilor lui nu era bine. Gândul că îl socotea predestinat era deja o nebunie.

— De unde ştii atâtea despre acest castel?

— Am mai fost prin ţinuturile astea, după cum ţi-am spus. Am fost prin peninsulă de patru cinci ori, am cutreierat-o de la un capăt la celălalt, şi am văzut desigur şi castelul

Pendennis. Odată, la un Crăciun, am închiriat chiar şi o căsuţă din secolul şaptesprezece la Land, s End de la National Heritage.

— Cred că a fost minunat, zise Leslie, observând şuviţa care-i căzuse pe frunte. Arăta aproape ca un copil. Aproape. Niciun copil n-ar fi putut să-i ridice nivelul hormonilor ca acest bărbat. Atunci când se însufleţeau, ochii lui aveau o strălucire aparte.

Sosi şi mâncarea lui. Leslie observă zâmbetul pe care

i-l aruncase chelneriţa înainte de a pleca. El îşi unse o felie de pâine cu unt apoi adăugă şi gem de căpşuni, muşcă şi luă o gură de ceai. Leslie zâmbi observând că profesorul distrat aşa cum îl considera ea pe Mike, se concentra foarte bine atunci când era vorba de mâncare.

— De fapt, acel Crăciun a fost un eşec; eu şi Darlene ne-am certat tot timpul.

— Darlene? repetă ea. Cine este Darlene?

El lăsă capul în jos şi-i spuse:

— Soţia mea.

Soţie. Leslie scăpă o înjurătură în gând şi toată atracţia fizică pe care o simţea faţă de el îngheţă în acel moment. Din păcate nu muri aşa cum ar fi trebuit.

— Este vorba despre fosta mea soţie, am divorţat acum câţiva ani.

Leslie oftă uşurată, deşi n-ar fi trebuit să-şi dorească să afle prea multe despre el; asta ducea la crearea intimităţii. Iar intimitatea mentală şi emoţională duceau la intimitatea fizică. Trebuia să fie vigilentă. Din nefericire, era mai mult curioasă decât vigilentă.

El o privi lung.

— Nu te-am întrebat niciodată… am presupus doar că nu eşti căsătorită pentru că ai pornit în această excursie cu o prietenă, dar poate… eşti căsătorită, Leslie? Ai un prieten?

Ea ezită, întrebându-se dacă putea să scape cu o minciună. Poate dacă i-ar spune că are pe cineva, ar lăsa-o în pace şi ar pleca. Dar se îndoia acum că ar suporta cu usurinţă plecarea lui. Ea nu ştiuse niciodată să mintă.

— Nu, sunt divorţată ca şi tine.

— De ce?

— Ce vrei să afli prin întrebarea ta?

— De ce ai divorţat? El mai luă o gură de ceai, aşteptând răspunsul ei.

Leslie ezită din nou. Era viaţa ei, o întrebarea foarte personală. Iar dacă i-ar spune adevărul probabil l-ar alunga şi pe el.

— Eram prea plictisitoare.

El mai luă o gură de ceai apoi pufni în râs pe neaşteptate împroşcând ceaiul pe masă. Luă repede un şerveţel şi şterse totul.

— Sper că glumeşti!

Ea ridică din umeri.

— Asta mi-a spus soţul meu.

— Ce mitocan!

— Am fost măritată cu acest mitocan! observă ea.

— Ai greşit enorm; dar fiecare o face.

Ea ura greşelile, asta era problema. Iar în privinţa unei dragoste adevărate nimeni nu se putea înşela. În cazul ei, dragostea asta durase un an şi jumătate înainte de a realiza că era ceva în neregulă.

— Şi căsnicia ta a eşuat? îl întrebă ea.

— Da, eram prea înalt.

Ea îl privi uimită.

— Glumeşti!

— Nu.

— Darlene era mult mai scundă decât mine; de asta nu puteam dansa pentru că ajungea cu capul la sub braţul meu, iar sexul se desfăşura cu unele restricţii. Noul ei soţ este mai scund şi e foarte fericită cu el. Acum înţelegi de ce m-am îndrăgostit de tine?

— O, da, murmură ea dezgustată. Nu trebuie să te apleci când dansezi cu mine şi nici în pat n-o să mă rup în bucăţi. Mulţumesc, Mike, dar nu am nevoie.

El o privi zâmbindu-i.

— Nu cred că te vei rupe în pat, Leslie, vom rupe patul împreună.

Vorbele lui îi amintiră ce visase mai înainte în

legătură cu el.

— Cred c-ar fi mai bine să plec, se gândi ea ca fiind cea mai bună soluţie.

Se ridică, dar Mike o opri.

— Te rog să te aşezi, Leslie. Ţi-am promis că voi fi un gentleman, aşa că nu voi încerca să-ţi dovedesc teoriile mele chiar dacă aş fi foarte tentat. Şi apoi, nici nu ţi-ai terminat micul dejun. În Statele Unite nu vei găsi aşa ceva.

Leslie se aşează din nou faţă în faţă cu bărbatul cu care străbătuse jumătate din Anglia. Mai luă o prăjitură cu gem de caise pe care i-o lăudase el şi o găsi chiar foarte bună.

Mike o privi.

— Nici mama nu le face atât de bune, crede-mă.

Tocmai de asta îi era ei teamă. Începuse să aibă încredere în el, chiar să-l şi placă. Dar de fapt diferenţele de viaţa nu prea mai contau acum.

— Arăţi ca un iepuras urmărit de un câine, remarcă el. De ce, Leslie?

— Descrirea este hazlie recunosc, dar nu este nimic din ce-ţi închipui, zise ea forţându-se să-i zâmbească.

Leslie îşi pierdu siguranţa de sine. Ultimul lucru de care avea ea nevoie era ca el să-i observe slăbiciunea. De aceea se forţă să pară foarte serioasă şi începu să mănânce.

După ce termină se ridică în picioare, iar el n-o mai putea opri. Acum putea să scape. Deschise gura să-i mulţumească, nu pentru că ar fi trebuit s-o facă, ci pentru că aşa i se păru normal.

— În Saint Mawes este o bisericuţă, începu el înainte ca ea să scoată vreo vorbă. Din secolul doisprezece. Cu cinci sute de ani mai veche decât orice biserică din State.

El prezentă lucrurile atât de tentant încât ea se simţi atrasă. Iar singură nu putea ajunge acolo; nici măcar

castelul Pendennis nu-l văzuse singură ca lumea.

După douăzeci de minute se trezi într-o capelă mică, în care paşii îi răsunară pe dalele de piatră mâncate de vreme. Un altar din piatră sculptat de artizanii normanzi se afla sub o fereastră înaltă şi îngustă prin care străbăteau totuşi razele soarelui. Erau doar ei doi înăuntru. Mai fusese un băiat a cărui figură i se păru cunoscută la început, deşl nu-l putea identifica; apoi îşi alungă gândul din minte. Poate din cauză că era singură cu Mike avea tendinţa să exagereze. Nu putea gândi ca de obicei iar temperatura corpului ei avea mari fluctuaţii.

— Strana este mai recentă, îi explică el. Asta pentru că în evul mediu lumea se aduna la slujbă atât bogaţii care stăteau în faţă cât şi săracii care se înghesuiau în spate. Aceasta zonă a aparţinut mai întâi lui Richard de Beaumont care o deţinea în numele lui William de Normandia, apoi, în secolul şaisprezece, a trecut la familia Makefield care a ridicat veranda şi a pus clopotul.

Leslie se întoarse spre el.

— De unde ştii toate detaliile?

— De aici, spuse el întinzându-i o broşură. Afli foarte multe despre trecutul unei ţări citind aceste prezentări.

— Sunt chiar impresionată.

— Eu am descoperit-o!

— Da, pentru că ai şi ochelari!

El făcu o mişcare hazlie cu care şi-i aranjă mai bine pe nas.

— Niciodată nu mă vei întrece în cunoştinţele de istorie.

— Am crezut că eşti profesor de literatură.

— Am absolvit şi cursul de istoria Angliei.

Leslie îl privi zâmbindu-i. Senzualitatea lui atât de pregnantă la cafenea se mai estompase aici, la biserică, şi ea se simţi mai echilibrată. Poate că lucrurile aveau să se

schimbe şi ea să nu se mai simtă singură în Anglia, fără Gerry.

Mike continuă:

— Am fost atras întotdeauna de oamenii care s-au perindat prin aceste biserici; cine erau, ce fel de viaţă duceau. Iar pe tine îmi este foarte uşor să mi te închipui cum ai fi arătat pe vremurile acelea, ai fi avut un văl şi veşmânt negru până în pământ.

— Vrei să spui că aş fi fost o călugăriţă grozavă?

El începu să râdă.

— Tu? Nici vorbă! Ai fi fost o nobilă astfel îmbrăcată, care ştia ce are de făcut şi conducea totul cu o mână de fier îmbrăcată într-o mănuşă de catifea. Cu bărbaţii ar fi fost de ajuns să ridici un deget ameninţător în faţa lor pentru ca să dispară imediat.

— Eram un fel de Atilla?

— Nu există nici cea mai mică asemănare! L-ai fi întrecut cu mult, mai ales prin isteţime. Şi în plus, eşti incredibil de sexy atunci când vrei să pari logică.

Biserica deveni dintr-odată un cuptor cu o temperatură insuportabilă. Şi ea crezuse că aici era în siguranţă, că nu va exista atracţie fizică!

— Vreau să ies puţin, murmură ea, este prea cald aici.

Leslie se strecură spre uşă, fericită ca Mike nu se afla în calea ei. Numai Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost acolo! Nimeni nu-i mai spusese vreodată că este sexy mai ales când este foarte logică. De fapt, fostul ei soţ îi repeta că era prea plictisitoare.

Poate că acest Mike avea şi părţile lui bune dar sexul într-un cuplu nu este totul. Şi între ei nu putea fi altceva decât sex pentru că nu aveau altceva în comun. Cu toate astea, se văzu forţată să recunoască un lucru; cu toate diferenţele dintre ei, Mike era un bărbat fascinant.

* * *

Porniră spre Falmouth Bay, unde el cunoştea un loc retras şi foarte plăcut. Pe drumul pe care-l străbătură umăr lângă umăr ceea ce era o tortură pentru ea, Mike îi arătă toate peşterile folosite de traficanţi de pe vremea în care se dăduse în funcţiune Canalul englez. Văzură o pereche de lebede care alunecau graţioase pe apă lăsând în urma lor o dâră de spumă albă.

Leslie duse mâna streaşină la ochi căutând din priviri intrările în peşterile despre care-i vorbise Mike. Era chiar frumoasă cu briza care i se juca în păr, dar nu părea conştientă de efectul pe care-l avea asupra lui. Oare nu-i mai spusese nimeni că era frumoasă?

Păcat că n-o făcuseră, se gândi Mike, fericit că era primul care să deschidă acest capitol pentru ea, pentru că de acum înainte avea de gând să-i repete asta. Leslie fusese mai abordabilă în această zi şi fusese o plăcere să se afle alături de ea, s-o vadă relaxată alături de el, bucurându-se de ceea ce-i arăta el. Şi, ce era cel mai important, Leslie părea că se bucură de compania lui. Făcuseră progrese vizibile.

Se gândi s-o impresioneze în continuare cu cunoştinţele lui:

— Traficanţii din Cornwall au fost descrişi în multe lucrări, mai ales din cauza Revoluţiei Franceze când spionii englezi şi refugiaţii au fost forţaţi să traverseze Canalul. În realitate, erau foarte brutali mai ales în secolul optsprezece, oricând gata să-l ucidă pe cel care colecta taxele, sau pe oricine i-ar fi trădat. Pe atunci nu era mare lucru să ucizi cu sânge rece sau să spânzuri pe cineva!

— Spune-mi, Mike, dacă tot vrei să mă impresionezi cu cunoştinţele tale, ai citit Golful francezului sau Hanul din Jamaica ale lui Du Maurier? Deşi unchiul din Hanul din Jamaica, un bine cunoscut contrabandist, era o persoană

foarte neprietenoasă, şi obscenă.

— Mda, nu se poate spune că erau nişte indivizi de treabă; pe mine m-a impresionat însă ingeniozitatea lor.

— La ce te referi?

Mike privi încă o dată suprafaţa apei întrebându-se ce oare îi atrăsese atenţia lui Leslie şi văzu o umbră întunecată despicând valurile.

— Este o focă, îi spuse el.

— Ştii că n-am văzut până acum focă, rechin sau delfin? Şi ar fi trebuit să-i văd pentru că se spune că sunt destui, iar drumul meu spre casă merge de-a lungul ţărmului.

— Sunt prea mulţi oameni la noi în State şi prea multă poluare. Cred că totuşi poluarea poartă cea mai mare vină. Dar golful Falmouth este unul dintre cele trei golfuri naturale din lume unde nu prea există poluare.

— Ce multe lucruri ştii!

Mike începu să râdă.

— Trebuie să ştii toate astea dacă vrei să fii un profesor bun; oricând te poţi aştepta la întrebări din partea studenţilor şi ar fi penibil să nu ştii să răspunzi. Iar eu sunt însetat de informaţie. Am câştigat de multe ori jocurile Trivia.

— Şi eu, în competiţie cu şase persoane.

— Mă impresionezi, Leslie.

Ea începu să râdă.

— Două dintre ele erau bete aşa că nu contează.

— Victoria este victorie. Poţi să-mi spui cine este înmormântat la Grant’s Tomb?

— Nimeni.

— Ai câştigat! Mike simţi pornirea de a o strânge la piept, de a-i fura zeci de săruturi. Ar fi vrut să-i scoată tot ce avea pe ea, s-o mângâie, făcând-o să geamă de plăcere. Dar se forţă să-şi păstreze mâinile de-a lungul corpului.

Nerăbdarea trebuia stăvilită cu orice preţ în cazul acestei femei, îşi spuse el.

— Unde te duci de obicei pe ţărm?

— La Wildwood.

El începu să râdă.

— Şi eu merg tot acolo. îmi aminteşte de anii şi colegii de facultate cu care mergeam adesea pentru a evita un profesor sau altul care nu ne plăcea. Aşadar, vezi că soarta a făcut să ne întâlnim?

Ea începu să râdă.

— Sau nenorocul.

El nu dădu mare atenţie spuselor ei pentru că observase ceva mai important; soarele îi scălda faţa în lumină, la fel ca în acea biserică normandă. Figura ei era relaxată şi părea fericită. Dar nefiind capabil să reziste aşa cum îşi propusese, se aplecă şi o sărută.

Ea nu realiză la început şi-şi desfăcu buzele în întâmpinarea lui. Apoi păru reticentă dar Mike o făcu să-şi înfigă mâinile în părul lui des şi să-l tragă mai aproape. Capul începu să i se învârtească, Leslie se presă de pieptul lui, aşa cum el ştiuse că se va întâmpla. Leslie gemu uşor.

El o mângâie, simţindu-i pielea catifelată. Bluza uşoară de bumbac se ridică, iar pielea ei începu să-i ardă degetele, adăugându-se la caleidoscopul de senzaţii pe care le simţea. Leslie avea pentru el gustul şi mirosul unei căpşuni introduse în ciocolată. Amândouă erau bune la gust luate separat dar împreună aveau gust de ambrozie. Fiecare parte a trupului lui îi spuse că nu făcuse o prostie traversând Anglia de dragul ei.

Ar fi sărutat-o la nesfârşit dar conştiinţa îi reaminti de pactul făcut cu ea. Doar îi promisese că se va purta ca un gentleman! îi eliberă gura cu părere de rău, dar nu-i dădu drumul din braţe pentru a nu pierde definitiv contactul cu ea.

— Natura ştie ce face atunci când creează femeia, cită el din Wendell Holmes.

— Poftim? întrebă Leslie eliberându-se din îmbrăţişarea lui.

— Nu m-am purtat ca un gentleman, aşa cum am promis.

Ea îl privi o clipă.

— Nici nu mă aşteptam!

Mike pufni în râs.

— Acum că suntem chit, ce-ai zice să cinăm la Malpas? Ştiu un restaurant foarte bun acolo, sau, mai precis aşa era ultima oară.

Ea scutură din cap.

— Cred că am terminat cu ceea ce aveam de văzut astăzi.

Malpasul urmă a doua zi.

— Unde naiba este cheia despre care spunea Gerry?

Înfăşurată în prosopul de baie, Leslie scotocea în buzunarele exterioare ale valizei lui Gerry. Bineînţeles, cheia nu se afla la locul comunicat de aceasta. Găsi doar o bucată de hârtie pe care era scris „verificat 23”. Acest 23 ştia probabil mai bine ca ea unde se afla cheia.

— La naiba, repetă Leslie, apoi mai scotoci odată buzunarele valizei. Avea nevoie de uscătorul de păr pentru ca să nu arate ca Femeia Păi, Regina Fâneţelor. Nu avea duş şi-şi udase părul aplecându-se deasupra căzii de baie, un exerciţiu menit să încordeze muşchii stomacului, dar uitase că nu era acasă. La Londra făcuse rost de uscător dar aici…

Nu voia să arate oribil în faţa acelui bărbat care-i stârnea toate simţurile. Ar fi apărut în faţa lui ca Sperietoarea din Vrăjitorul din Oz! Acest bărbat o făcea să-şi piardă stăpânirea de sine dar îi provoca şi o stare specială. Niciun bărbat nu-i făcuse o curte atât de asiduă

ca Mike. Ar fi trebuit să se teamă de el, poate, căci lumea este plină de nebuni dar se simţea şi flatată.

Iar sărutările lui…

Lăsă deoparte acele gânduri care nu-i dădeau pace. Era uluitor ce putea face o mângâiere, un sărut, şi o declaraţie din partea unui bărbat!

Dar din fericire sună telefonul. Îi ridică repede aşteptându-se să-l audă pe cel spre care se îndreptau toate gândurile ei, dar după ce spuse alo de câteva ori nu auzi nimic.

Leslie se încruntă şi repetă:

— Alo?

Se auzi cum se trânteşte receptorul.

Sună la recepţie şi imediat îi răspunse doamna Drago.

— Mi s-a întrerupt convorbirea. Era cumva Gerry? Ce-a spus?

— Era o voce de bărbat draga mea, dar nu s-a prezentat. Te-a cerut pe tine, atâta doar.

— O fi fost domnul Smith?

— Nu-ţi pot face legătura în camera lui. Şi nici nu cred c-a ieşit din hotel.

După ce-i mulţumi doamnei Drago, Leslie închise. Se aşeză pe pat fără să-i pese că nu apucase să se şteargă uitându-se la valiza lui Gerry, întrebându-se cu ce ar putea s-o deschidă. Apoi, observă că lacătul acela micuţ era atârnat formal de fermoarul valizei. Nu era trecut prin cealaltă încuietoare. Valiza fusese deschisă tot timpul.

Era una dintre multele dovezi de absenţă ale lui Gerry se gândi ea dezgustată, trăgând fermoarul. Probabil că nu se afla nimic valoros în ea, dar totuşi… Gerry era prea distrată!

Desfăcu valiza şi văzu un amestec de pastă de dinţi, perii, deodorant, dar niciun foehn.

Leslie proferă furioasă o înjurătură la adresa lui Gerry. Ar fi fost mai bine să verifice chiar ea existenţa lucrurilor de bază chiar de la început, îşi spuse ea, conştientă că nu trebuia să se bazeze pe Gerry.

Se întrebă apoi cât costa un uscător de păr; dar acesta nu i-ar mai fi fost de folos o dată întoarsă în State. Obiectele electrice erau diferite de la o ţară la alta, se gândi ea. Iar Gerry era cea care promisese că va lua şi adaptorul cu ea, lucru pe care probabil, nu-l făcuse. Voi rămâne Femeia cu Părul de Paie, îşi spuse ea aruncând valiza pe pat, mişcare în timpul căreia se vărsă jumătate din conţinut. Se duse la baie să vadă ce putea face cu părul ei.

Când ieşi din baie din cauza rezultatului nemulţumitor, se simţea frustrată, nervoasă şi era şi mai furioasă pe Gerry. Dar nu putea să n-o admire pentru felul în care ştia să se bucure de fiecare clipă din viaţă; Gerry nu se lăsa condusă de convenţii şi precauţii. Lua şi dădea lumii totul într-o manieră foarte veselă.

Iar ea plătea acum tocmai pentru felul de a fi al lui Gerry. Nu avea o tovarăşă de călătorie şi o mai aşteptau destule zile de vacanţă.

Unul dintre lucrurile lui Gerry căzute pe pat îi atrase atenţia. Era o pungă de plastic cu o carte înăuntru. Era o carte veche, cam deteriorată, şi se chinui să citească ce scria pe copertă: Pamela sau Virtutea Răsplătită.

Interesant titlul îşi spuse ea, probabil că era una dintre cărţile vechi preferate de Gerry. Aceasta obişnuia să recitească doar cărţile care-i plăcuseră. Desfăcu punga şi scoase cartea strâmbând din nas când simţi acel iz de vechi şi stătut. Văzu o dedicaţie:

Lui Abigail.

Soţia mea pentru totdeauna, în aceasta primă zi de căsătorie. Inima mea va fi a ta pe vecie.

John

Cine erau Abigail şi John? se miră Leslie. N-o auzise niciodată pe Gerry menţionând numele lor. Probabil erau rude ale ei, vreun unchi sau mătuşă care muriseră, iar Gerry luase cartea după moartea lor. Era frumos că dragostea lor dăinuia chiar şi pe o filă de carte. Leslie începu s-o frunzărească de curiozitate. Nuvela începea cu o scrisoare de la Pamela cu ocazia angajării ei la un lord din ţinut. Paginile păreau că se destramă şi-şi spuse că era mai bine să n-o mai frunzărească, dar se trezi fascinată de afirmaţiile fetei făcute sub lumina stelelor. îi reveniră în minte vorbele lui Mike despre castelul Pendennis; limbajul era arhaic dar foarte cursiv.

Se întrebă cum ar fi dacă ea şi Mike s-ar juca de-a fecioara şi cea virtuoasă şi lordul cel desfrânat. Acele prime imagini creară altele până când se văzu cu el în pat, iar Mike o dezbrăca.

Nu era de mirare că Gerry recitea povestirea, se gândi Leslie lăsând cartea deoparte. Şi ar fi fost mai bine dacă nu s-ar mai gândi la el şi la felul în care ar face dragoste pentru că era un gând periculos. Din nefericire, ea avea o problemă presantă pe care numai el putea s-o rezolve.

Ieşi pe hol îndreptându-se spre camera lui. Mike deschise uimit c-o vedea.

— De unde pot face rost de un foehn?

— De la mine, fu răspunsul lui.

Ea începu să râdă.

— Ştiam eu că mă vei salva, eroul meu!

Capitolul 5

— Pentru ce-ţi trebuie uscătorul? o întrebă Mike deschizându-i uşa şi făcându-i loc să treacă. Apoi îşi îndepărtă o şuviţă udă de pe frunte, căci abia ieşise din baie. Şi de ce sunt un erou? Pentru că am uscătorul cu

mine? Nu mă plâng, te întreb doar.

— Gerry trebuia să aducă uscătorul, dar n-a făcut-o!

— Înţeleg.

După un moment de ezitare, Leslie intră. Tricoul şi blugii se mulau perfect pe trupul ei punându-i formele în evidenţă. Mike îşi aminti totuşi promisiunea de a se comporta ca un gentleman. Leslie îşi trecu o mână prin păr, atrăgându-i atenţia asupra trupului ei zvelt.

— Ce vezi rău la părul tău?

Ea îi evită privirea.

— Am făcut tot ce-am putut, dar rezultatul este dezastruos.

— Mie mi se pare că arăţi foarte bine. Nu văd de ce ţi-ar trebui uscătorul.

El făcu o pauză realizând că naviga deja în ape tulburi. Dacă ea credea că părul nu-i stătea bine pentru că nu avusese foehn, era mai bine să nu spună că el nu vedea vreo diferenţă.

…nu este nicio problemă, ţi-l împrumut pe al meu, încheie el.

— Eşti sigur că nu te deranjează?

El scutură din cap.

— Nu-l folosesc decât atunci când mă grăbesc. Altfel îl las să se usuce singur este mai sănătos.

El o asculta imaginându-şi-o goală, întinsă pe pat, cu părul risipit pe pernă, cu sânii abia acoperiţi cu cearşaful. Oare sfârcurile ei erau roz sau roşiatice? Simţea nevoia să întindă mâna, să tragă cearşaful, să-i vadă trupul gol…

— Aşa că va fi bine.

— Ce spuneai? întrebă el iar ea realiză că se gândea la altceva. Ce va fi bine? întrebă el încercând să se controleze. Dar atenţia îi fu atrasă de o venă albastră care se zbătea pe gâtul ei delicat. Nu mi-ai răspuns la întrebare, Leslie.

— Ce întrebare?

— De ce spuneai că sunt un erou?

— Pentru că Gerry trebuia să ia foehnul şi a uitat s-o facă.

— Şi asta mă face pe mine erou?

— Ai avut ce mi-a trebuit la momentul oportun.

Ce spera el să audă? Că o salvase de ceva mai rău decât moartea? Sau că nu putea trăi fără el? Ideea asta îi surâdea.

Leslie îşi drese glasul.

— Voi pleca acum…

Mike se interpuse între ea şi uşă.

— Dar nu ţi-am dat încă foehnul.

Mike se îndreptă spre baie de unde veni cu foehnul şi adaptorul.

— Pe primul îl pui în priză, pe cel de al doilea în cel pus în priză, şi foehnul în adaptor.

Ea zâmbi.

— Parcă mi-ai da instrucţiuni de conducere…

— Urmează-le, ca să nu ai probleme cu aparatul.

Mike îi întinse prelungitorul, foehnul şi adaptorul, grijuliu să facă transferul fără a scăpa ceva. Pielea ei era atât de caldă şi netedă şi nu ştia cum să facă s-o atingă mai mult.

Leslie reuşi să ia toate acele obiecte din mâna lui, evitând să-l atingă.

— Le voi folosi cu atenţie, promise ea.

— Tocmai de asta mi-era teamă.

Ea îl privi peste umăr.

— Ce-ai spus?

— Comentam pe una dintre ironiile vieţii.

Mike o conduse la uşă. Cu mâinile ocupate nu avea cum s-o deschidă.

— Care este programul de astăzi, Leslie? Vrei să vezi

Land’s End? Putem merge cu maşina până la Tintagel, ruinele castelului în care se presupune că s-a născut regele Arthur. Ultimul roman, primul britanic.

— Nu, i-o reteză ea. Cred că ar mai trebui să explorez ţinuturile dar… Leslie ridică din umeri.

El o privi în ochi.

— Nu vine Gerry? Foarte bine, este îndrăgostită, şi din câte ştiu cei îndrăgostiţi fac lucruri nebuneşti, aşa că ai putea să te bucuri şi tu de vacanţa asta!

— Vreau să mă bucur de ceea ce mi-a mai rămas din vacanţă. Şi nu cred că oamenii când sunt îndrăgostiţi fac lucruri nebuneşti.

— Pe ce planetă trăieşti, Leslie? Sunt oameni care traversează ţara în lung şi-n lat numai să fie câteva ore cu persoana iubită. Alţii se căsătoresc în timp ce fac skydiving. Cum poţi să spui că îndrăgostiţii nu au şi o doză de nebunie?

— Oamenii se însoară cu cei din apropierea lor, cu colegii de scoală, cu prima dragoste, cu cel care li se pare potrivit… sau se căsătoresc doar pentru a se aşeza la casa lor, aşa că aleg pe cineva care vrea şi el să se aşeze…

— Leslie, tu n-ai făcut nimic nebunesc în viaţa ta? Iubirea este cea mai puternică emoţie pe care o simţim. Nu este ceva ce se poate scoate şi şterge de praf numai pentru că vecinul are vârsta şi sexul potrivite. Carlyle spune: dragostea este întotdeauna începutul cunoaşterii, tot aşa cum focul este începutul luminii, iar Molière zice: scoate dragostea din viaţa ta şi nu mai ai nicio bucurie.

— Ce vină are dragostea? îi răspunse ea cu titlul unei melodii interpretate de Tina Turner.

— Toată vina este a ta! replică el, prinzând-o de mână şi trăgând-o spre el.

Mike o sărută. O sărută cu sălbăticie şi pasiune. Buzele ei erau precum catifeaua şi promiteau multe.

Simţeau amândoi foehnul şi accesoriile acestuia între ei dar nu le păsa. Leslie îi rezistă în prima clipă dar apoi se lăsă complet în voia lui. Acest abandon complet avu propria sa seducţie, făcând să explodeze toate dorinţele şi nevoile lui. Cum ar fi restul? se gândi el. Voia mai mult, aşa era el, întotdeauna voia mai mult.

Leslie se retrase brusc luându-l prin surprindere. Uluit el o privi o secundă, şi văzu cum femeia pe care o iubea încerca să-şi recapete respiraţia.

— Asta este numai sex, constată ea în final. Atracţie fizică. Şi nu este de ajuns.

— Dumnezeule, exclamă el, de ce te temi, Leslie?

— Nu mă tem!

Mike continua s-o privească lăsând tăcerea să vorbească pentru ei.

— Nu mă tem, repetă ea.

Mike se simţi frustrat şi oftă.

— Vin să te iau în zece minute, să mergem la Tintagel.

— Nu vreau sa.

— Nu te împotrivi, Leslie, vei merge, zise el cu multă hotărâre. Vom discuta numai lucruri care nu au legătură cu noi doi şi mă vei suporta. Du-te să te pregăteşti.

Leslie ieşi fără a-şi lua ochii de la el. Mike trânti uşa, întrebându-se dacă o va găsi în cameră.

* * *

Leslie nu se temea de el. Se forţă să păstreze un ochi foarte vigilent pe drumul prin Bodmin Moor, ignorându-l pe pasagerul înalt aflat lângă ea. Nu-i era frică de el, la naiba, de ce i-ar fi fost?

Această frază îi răsună toată ziua în minte. De fapt, era ca şi cum ar fi aşteptat să facă acest drum cu el ca să-i arate că nu se teme. Acelaşi gând întunecă frumuseţea ruinelor magice de la Tintagel pentru cachiar şi urcuşul

celor o sută de trepte pentru a vedea de sus acel golfuleţ care izola castelul şi toate astea pentru că nu-şi putea scoate acest gând blestemat din minte!

Acum se întoarceau la hotel şi acelaşi gând n-o părăsea. Nu se temea. Sau… Mike o făcea să fie nervoasă şi să pară dezechilibrată, admise ea. Iar faptul că se afla alături de el într-un spaţiu restrâns era un exerciţiu de constrângere. Se concentrase toată ziua asupra lui. îl admira. Simţea şi acum sărutul lui. Sărutul lui pasional, sălbatic, era conştientă de prezenţa lui. Avea un impuls continuu de a se arunca asupra lui pentru a face dragoste. Făcuse însă tot posibilul să nu lase să se vadă ce simţea. Era ca un boiler gata să explodeze.

— Ai observat că Tintagel pare mai vechi de cât este? o întrebă Mike pentru a rupe tăcerea. A fost construit în secolul doisprezece de un conte de Cornwall. Regele Arthur a trăit acolo în secolul şase. Oamenii cred că Tintagel a fost ridicat pe ruinele unui fost castel.

— Nu era menţionat acest lucru în broşură, zise ea forţându-se să privească numai înainte.

— Da, ai dreptate, eu am citit asta în istoria Cornwalului, pe care am studiat-o în anul doi de facultate. Atunci s-a dărâmat un alt mit pentru mine.

Leslie îşi aminti un alt detaliu legat de Tintagel şi se încruntă, neştiind dacă să-l aducă în discuţie apoi se decise s-o facă. Orice discuţie care nu avea legătură cu atracţia dintre ei era binevenită. Dar nu putea să-şi alunge din minte gândul că ar putea să facă dragoste cu el. Curând, realiză că în pofida subiectului gândurile ei zburau tot spre el şi se forţă să şi le alunge: ai observat că suntem urmăriţi? îl întrebă ea.

Mike se încruntă.

— Nu. Ce vrei să spui, Leslie?

— L-am văzut pe acest individ şi la Tintagel şi ieri în

biserica aceea mică.

— Dar am fost singuri în biserică! Să fiu oare gelos că ai avut ochi pentru alt bărbat?

— Nu din acest motiv l-am observat, zise ea începând să se simtă penibil. Mi s-a părut c-am văzut acelaşi bărbat care se afla ieri în biserica din Falmouth.

— Vei vedea pe teritoriul Angliei multe figuri care ţi se vor părea asemănătoare, îi spuse Mike. Poate şi la noi există persoane cu aceeaşi asemănare fizică. Probabil ai văzut bărbaţi cu trăsăturile tipice din Cornwall, mai ales după ce camera ţi-a fost aproape violată.

— Vrei să spui că am căpătat accente paranoice?

Ce naiba putea ea să ofere unui hoţ ca s-o urmărească pe tot teritoriul Angliei?

— Am încercat doar să fiu amabil, zise el. Nu te mai comporta ca o pisică speriată. Sunt aici pentru a te proteja, nu?

Acea voce sâcâitoare care o pisase toată ziua îi reaminti ce o speria pe ea de fapt. Nu posibila aventură cu Mike. Dacă fostul ei soţ o considerase o femeie plictisitoare, banală, poate că acest Mike, un timp foarte impulsiv, o va crede extrem de plictisitoare. Şi dacă n-o făcea acum, o va face curând. Leslie se înfiora amintindu-şi discuţia lor despre dragoste, de dimineaţă. Foarte bine, se temea acum că Mike o va abandona curând pentru că este plictisitoare, dar asta nu înseamnă că va deveni sclava temerilor ei. Mike o întrebase dacă făcuse vreodată ceva spontan. Ea nu-şi amintea să fi făcut. Observă că urma o curbă. Regiunea Bodmin Moor era un peisaj dezolant, depăşiseră doar câteva maşini pe drumul la ducere spre Tintagel şi niciuna la întoarcere. Se lăsa întunericul şi Leslie consideră că era bine să nu se comporte impulsiv în această situaţie.

Ea nu acţionase niciodată sub impuls. Şi se

descurcase bine. Poate că era acum momentul să devină impulsivă. Un pic mai mult. Se uită la Mike şi ştiu că ea nu era pregătită încă pentru asta. Poate va putea să facă un mic pas să nu mai fie plictisitoare, dar acesta trebuia să fie unul foarte mic. Dintr-odată, drumul începu să şerpuiască apoi se îngustă foarte mult. Leslie încetini pentru a se putea obişnui cu drumul.

— O, dar ăsta nu este drumul! exclamă Mike privind în urmă.

Ea ridică din umeri.

— Şi ce dacă? Am venit aici să vedem mlaştinile, nu?

— Numai asta vom vedea aici, tot ţinutul este o mlaştină.

— Atunci îl vom vedea, chicoti Leslie. Am crezut că te va interesa. Sau ai văzut deja Bodmin?

— Nu. Începu el.

— Bine, atunci va fi o premieră pentru amândoi.

— Pe timp de noapte nu mă bucură deloc.

— Nu tu erai acela care a insistat să opresc să miroasă trandafirii? întrebă ea exasperată.

— Leslie, nu te recunosc. Şi asta mă îngrijorează.

— Nu ştii mare lucru despre mine, admise ea. De fapt, nu ştii nimic.

— Bine, voi tăcea pentru ca să ne putem bucura de călătorie. El se aşeză comod în scaun, încrucişându-şi mâinile la piept.

Leslie nu înţelegea ce-l deranja pe Mike. Nu se mai vedea mare lucru în faţă iar farurile luminau până la câteva picioare distanţă. Iarba era destul de înaltă iar pe alocuri, flori viu şi frumos colorate îşi ridicau capetele; ea recunoscu unele dintre acestea, erau plante medicinale.

— Probabil drumul duce la o fermă, zise Mike.

— Atunci vom întoarce acolo; te grăbeşti?

— Eu. Mike făcu o pauză apoi începu să râdă citând

„să mă grăbesc, zici, merg unde mă duci, Macduff”.

— Shakespeare, murmură ea, îmi amintesc de la orele de engleză, zise ea mândră. Crezi că aş putea promova testul de conducere dacă reuşesc să merg fără probleme pe drumul ăsta?

— Dacă reuşeşti să mergi fără probleme şi să mă şi duci înapoi la Londra, ai trecut testul de conducere pe drum de ţară, replică el amuzat.

— Dumnezeule, eşti mai dur ca tata!

— Nu asta este comparaţia pe care o aşteptam, Leslie.

Mda, se gândi ea, apoi închise căldura în maşină, căci atmosfera era sufocantă. Trebuia să reuşească să treacă de ţinutul mlaştinos, apoi se va descurca şi cu căldura.

Nu se vedea nicio lumină în faţa lor, era întuneric beznă. Nici măcar o pasăre, o căprioară, nici nu se punea problema unei alte maşini.

— Drumul este prea lung, trebuie să existe vreo fermă la capătul lui.

— Atunci o să fie bine, zise ea ca să pară curajoasă. Ar fi făcut orice pentru a nu fi o femeie plictisitoare cu reacţii previzibile. Dar important era să ajungă undeva.

O altă cotitură, se văzu în faţă. Ce naiba, se gândi Leslie.

— Ce facem? se impacientă Mike, cred că mergem spre nord din nou, observă el care era aruncat de colo-colo de maşina care hurducăia prin gropi.

— De unde ştii? întrebă Leslie, încercând să distingă ceva prin parbrizul maşinii. Nu era nicio stea pe cer.

— Fii atentă, Leslie! zise Mike, ia-o la dreapta.

— Dreapta? De ce într-acolo?

— Pentru că am un foarte dezvoltat simţ al direcţiei. Mi se pare că ne îndreptăm spre nord.

— Dar am luat-o spre dreapta! Mergeam spre sud şi

eu am făcut stânga. Apoi drumul a luat-o spre dreapta, aşa că acum ne aflăm din nou la sud, nu?

— Tu conduci, Leslie. Cu coada ochiului, Leslie îl văzu cum duce din nou mâna la buzunar, apoi se opreşte. Am uitat, zise el, că tu nu fumezi. Numai Dumnezeu ştie când voi mai avea şi eu ocazia s-o fac.

Leslie îl privi lung.

— N-am spus niciodată că nu-mi place mirosul de pipă.

— Ba da, Leslie, ai spus-o în lift.

— Îmi amintesc foarte bine acel episod din lift, dar n-am scos o vorbă.

— Dar ţi-am citit pe faţă…

Ea chicoti.

— Este ilegal să fumezi în lift, mai ales într-unul atât de îngust. Mă învinuieşti pentru asta?

— Nu, râse el. De fapt, uneori uit unde mă aflu.

— Fără glumă, profesore! Leslie se gândi la tot ce citise despre fumătorii pasivi, şi despre felul în care fumatul îi putea afecta lui viaţa. Dar dacă tot se hotărâse să înceapă să trăiască periculos… Poţi fuma în maşină, nu mă deranjează dacă deschizi fereastra.

— Mulţumesc, Leslie, nu ştiu de ce am sentimentul că excursia asta a noastră nu se va termina curând. Mike îşi scoase pipa, trase cu nesaţ câteva fumuri, apoi deschise geamul maşinii. După aceasta adăugă: va fi chiar un drum foarte lung…

Leslie strânse din dinţi, indignată că el nu-i aprecia eforturile. La naiba, îşi spuse ea privind prin parbriz. Era o noapte mai neagră ca altele dar va încerca să se bucure de ea, chiar dacă Mike se arăta îngrijorat. Şi chiar se bucură de ea vreo douăzeci de minute. Deodată, ceva argintiu apărut dintr-odată în faţa lor îi atrase atenţia. Era o ceaţă deasă s-o tai cu cuţitul. Leslie simţi un moment de panică,

mai ales când văzu că nici Mike nu mai scoate o vorbă, apoi se forţă să se relaxeze. Important era să nu părăsească şoseaua. În câteva secunde ceaţa îi învălui ca o pătură groasă aruncată peste maşină, dar Leslie nu intră în panică.

Mergeau înainte şi singurul lucru care se schimba era ceaţa. Era din ce în ce mai densă, iar ea se gândi să meargă tot mai încet. I se părea că intră dintr-o perdea de ceaţă în alta. Nu avea vizibilitate decât la patru metri în faţă. Abia putea vedea capota maşinii. Simţea doar frigul care intra pe fereastra deschisă de Mike.

— Mai sunt oare pe drum? întrebă ea cu uşoară disperare în glas.

Mike deschise portiera şi privi în jos.

— Eşti, mergi liniştită, văd marginea. Mike îşi scutură pipa de marginea portierei lovind-o uşor pentru a scăpa de scrum.

— Nu văd mare lucru dar cred că astfel te pot ghida întrucâtva.

— Important este să ştiu că sunt încă pe drum, zise ea, altfel aş putea cita vorbele unui înţelept, lordul Peter Wimsey: m-am pierdut în ceaţă şi am ajuns în mlaştină…

— Nu sunt vorbele lui Sawyers? o întrebă Mike surprinzând-o că ştia cine era lordul Wimsey. Sawyers a făcut o foarte bună traducere a Divinei Comedii a lui Dante. Dar cred c-a murit înainte de a termina Paradisul, ultima parte a trilogiei.

— Mike fii atent la drum, altfel chiar ajungem în mlaştină!

— Şi n-am vrea asta!

— Nu face glume macabre!

Leslie se înfioră atât din cauza frigului din maşină cât şi a povestirii în care Wimsey căzuse într-o mlaştină din care scăpase cu greu. De data asta era greu de presupus

că vreun fermier se va ivi prin preajmă să-i scoată pe ei doi.

Mike îi făcu în repetate rânduri recomandări legate de felul în care era bine să conducă pe drumul acela, ba chiar o încurajă pentru felul în care se descurcase. Şi merseră destul de bine până când pentru Leslie apăru o altă problemă. Opri maşina.

— Ce faci, Leslie? o întrebă el.

— Nu mai este destulă benzină, îi răspunse ea. Dacă mai continuăm pe drumul ăsta, putem rămâne fără benzină şi nu ştiu cum ne vom descurca până se ridică ceaţa. Aşa că este mai bine să ne oprim şi să aşteptăm.

— Eşti atât de logică! exclamă el.

— Sigur că sunt. Leslie făcu o grimasă: tocmai de asta ne-am pierdut! Din cauza logicii mele!

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, cred că este un complot pus la cale de tine pentru a mă face să rămân singur aici cu tine, să profiţi de trupul meu.

Ea îl privi îngrozită realizând că într-adevăr asta făcuse. Apoi izbucni într-un râs sălbatic, conştientă că în pofida tuturor ideilor care-i trecuseră prin cap, la asta nu se gândise.

— Mulţumesc, murmură el. Iar trupul meu nu arată chiar atât de rău.

Ea se opri din râs. Era adevărat, el avea un trup armonios dar nu avea de gând să recunoască asta. Nici nu voia să se gândească la acest aspect, mai ales că se afla atât de aproape şi erau singuri…

— Nu voi mai fi impulsivă niciodată, promise ea. Uite unde m-a dus impulsivitatea.

— Eşti singură în mijlocul mlaştinii noaptea cu un bărbat, chicoti el. Şi asta este rău pentru o femeie sensibilă ca tine. Dar crede-mă, Leslie, oricine ar trebui să aibă o aventură din când în când. Numai că tu nu ţi-ai ales

momentul.

— Poţi să repeţi asta!

Leslie începu să tremure.

— Vrei să închizi fereastra, dacă tot nu mai fumezi? Mi-e cam rece.

— Desigur.

Ceaţa deveni tot mai densă, lucru la care ea nu s-ar fi aşteptat, mai ales acum. Părea că i se aşază pe parbriz şi pe ferestrele portierelor de parcă maşina ar fi fost îngropată în zăpadă.

— Ai mai văzut ceaţă ca asta? îl întrebă ea.

— Asta este ceaţa englezească tipică, draga mea. Nici nu ştii când şi cum apare. Vine de niciunde şi este extrem de groasă. îmi aminteşte de povestirea lui Doyle", Câinele din Baskerville". Aminteşte-ţi când se aflau în ţinutul mlăştinos Gripen Moor pierduţi în ceaţa atât de densă de nu vedeau la un pas în faţă urmăriţi de acel ogar ciudat în timp ce Holmes şi Watson îl căutau pe cel pierdut înainte ca ucigaşul să-l găsească.

Leslie se înfioră din nou. Încercă să-şi imagineze acele imagini terifiante relatate de Mike, apoi începu să fredoneze melodia formaţiei Creedence Clearwater Revival: Bad Moon Rising.

Mike i se alătură cu glasul lui de bariton, potrivit vocii ei de altistă. Când terminară, pufniră amândoi în râs.

— La viitoarea selecţie vom cânta: „Când răsare luna peste Miami".

— Ăla nu este un cântec adevărat!

— Ai dreptate, voiam doar să mă prostesc puţin.

— Îmi place s-o faci, Leslie!

— Adevărat? ea tremură din nou dorindu-şi să fi avut un pulover. În Anglia era mult mai rece vara decât în Pennsylvania. Din nou îşi spuse că aceste frisoane erau din cauza frigului şi nu a anticipării.

— Trebuie să te încălzeşti puţin; peste noapte va fi şi mai frig, zise el privind-o cu duioşie sau cel puţin aşa i se păru ei. Şi el era într-o cămaşă cu mâneca scurtă şi nu avea ce să-i ofere, dar apoi se gândi şi-i spuse întinzând braţele: vino aici.

Leslie îl privi, ridicând din sprâncene.

— Mulţumesc, dar nu este necesar.

— Te temi? Vino, voi fi băiat cuminte. Promit. Când văzu că ea nu face nicio mişcare, el gemu: de ce ţi se pare că arăt ca un violator în serie, Leslie?

Îi era frig, îi clănţăneau dinţii, dar nu voia să se apropie de el. Nu accepta invitaţia lui pentru că nu avea încredere în ea însăşi. Iar dacă îi destăinuia asta, i-ar fi relevat mai multe despre trăirile ei decât ar fi vrut ea să se ştie.

Se sprijini de spătarul scaunului şi-şi prinse braţele cu palmele formând un fel de barieră pentru ca el să nu-i poată atinge sânii. Mike o prinse în braţe. Cum putea să nu simtă căldura emanată de trupul lui?

— Vezi, nu este chiar atât de rău. Dar ai putea da lecţii despre felul în care poţi afecta egoul unui bărbat.

— Cineva trebuie s-o facă şi pe asta!

Minutele treceau, iar Leslie începu să se simtă mai bine. Pieptul lui era ca o pernă pe care-şi aşezase confortabil capul. O prinsese cu braţele dar n-o ţinea strâns de parcă ar fi aşteptat un semnal din partea ei. Mike îşi sprijini bărbia în părul ei ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru. Mirosul lui de colonie îi pătrunsese simţurile; numai atunci realiză ea ce mult suferise în ultimii ani, privându-se de atingerile unui bărbat. Femeie fiind simţea nevoia să fie astfel ţinută în braţe, simţea nevoia companiei din seara asta, care răspundea singurătăţii şi golului din sufletul ei. Fiinţa ei, simţea cu fiecare fibră nevoia să strige cu satisfacţie; în sfârşit! Nu

se mai simţise atât de pierdută până acum.

Se apropie mai mult de el, plăcându-i ce simţea. Faptul că era cu el într-un ţinut mlăştinos noaptea nu mai constituia o ameninţare. Era doar o inconvenienţă, o simplă aşteptare. Nu mai conta acum că-l lăsase pe Mike s-o ţină în braţe pe lângă faptul că o altă fiinţă umană arăta că-i pasă de ea. îşi aminti de premoniţia lui Gerry, ceea ce i se păru din nou o prostie, dar faptul că era ţinută în braţe de Mike îi plăcea.

Şi ca la un semnal întoarseră amândoi capul unul spre celălalt. Dorindu-şi mai mult, ea întinse mâinile şi-l trase spre ea.

Capitolul 6

Lui Mike începu să i se învârtă capul, la sărutul lui Leslie. Nu se aşteptase la asta. De fapt, femeia asta avea reacţii imprevizibile şi pentru el constituia o atracţie. Dar faptul că-l sărutase ea... îl luase pe nepregătite. Era o aventură pentru ea.

Mike îşi spuse că trebuia să oprească ceea ce tocmai se declanşase, dar nu mai avu puterea s-o facă simţindu-i braţele moi, calde, îmbietoare.

Sărutul ei deveni tot mai arzător, iar senzaţiile provocate de ea îl trimiseră într-o ceaţă mai deasă decât cea de afară. Sângele îi pulsa puternic prin vene. Leslie juca un profund joc al seducţiei. Mike îşi înfipse degetele în părul ei, simţindu-i mătasea părului. îi dădu capul pe spate sărutând-o din nou. Ea gemu încet, cu braţele prinse de gâtul lui, ţinându-l strâns, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se înece fără el. îşi înfipse unghiile în spatele lui. El îi eliberă gura pentru a o săruta pe gât, pe obraji, oriunde o putea săruta. îşi îngropă apoi gura în curba gâtului ei simţindu-i pulsul puternic.

Leslie gemu din nou, cu capul dat pe spate, strângându-l în braţe. Mike îi răspunse descheindu-i bluza

pentru a-i săruta pielea de mătase. Găsi sutienul care constituia o piedică în calea lui; Mike cu greu se mai putea controla. Simţi că şi ea îi descheia nasturii cămăşii. Simţi dintr-odată aerul rece când Leslie îi scoase cămăşa cu o mişcare rapidă, dar palmele ei apăsate pe pieptul lui erau fierbinţi, îndepărtând frigul. îi atinseră apoi spatele cu mişcări uşoare, ca atingerea unei aripi de fluture.

— Dumnezeule, nu te opri, Leslie, murmură el. îşi simţi propriile mâini ca de plumb când trebui să-i desfacă sutienul. Reuşi să i-l îndepărteze în cele din urmă; sânii ei erau reci, îi sărută unul câte unul. Leslie se arcui sub sărutul lui, iar mâinile ei îl traseră mai aproape. El o exploră şi o sărută până când Leslie începu să geamă disperată, iar mâinile ei, prin mişcările lor, cerându-i să ducă acel chin mai departe. Iar el fu fericit să se conformeze până când nu se mai putu controla.

Îşi ridică în cele din urmă capul dintre sânii ei şi trase aer adânc în piept. O sărută cu atâta pasiune şi realiză doar într-un târziu că fusese cam dur. Iar ea se agăţase din nou cu braţele de gâtul lui lipindu-se de el fără a-i lăsa aer măcar pentru a respira.

Dar lui nu-i păsa. Leslie avea nevoie de el, îl dorea. Numai asta era important. Simţind-o atât de aproape de el experimenta o senzaţie nouă, greu suportabilă şi-şi dorea mai mult.

— Poate ar fi bine să ne oprim aici, Leslie, murmură el.

— Nu! izbucni ea strângându-l tot mai tare.

— Slavă Domnului! Mike nu fusese niciodată atât de recunoscător Domnului ca în aceste momente. Iar el nu ştia cum putea să se mai oprească acum; era ca o maree de emoţii şi senzaţii. Cred că un pat ar fi mai confortabil, dar asta este problema ta.

— Nu găsesc nimic distractiv, zise Leslie în timp ce el

începu să-i mângâie coapsele lungi, zvelte, cu pielea de mătase, ridicându-i fusta până la mijloc.

— O, Mike, suspină ea, avem nevoie de mai mult spaţiu, sopţi ea. Leslie se aplecă în faţă încercând să ajungă între el şi uşă.

— Ce. Începu el.

Spătarul scaunului lui se lăsă deodată până ajunse să atingă bancheta din spate. Mike se trezi stând pe spate, cu Leslie deasupra lui. îşi spuse că putea să moară fericit aşa cum se afla cu Leslie întinsă peste el, realizând un contact complet între piepturile, coapsele lor.

— Parcă e mai bine aşa, murmură Leslie sărutându-l.

— Fără îndoială, iubito, murmură el mângâindu-i spatele cu palmele.

Ca răspuns la mângâierile lui Leslie se mişcă încet. Era incredibil. De fapt, era aşa cum intuise el. Simţise asta de prima dată când fuseseră singuri în acel lift îngust; nu putea fi decât foc între ei. O mângâie până când Leslie deveni sălbatică, muşcându-l, zgâriindu-l, înnebunindu-l.

— Mike, te rog, murmură ea. Ai cumva…

El ştiu imediat despre ce era vorba.

— În portmoneu.

Printr-un miracol, fără să ştie cum, Mike îşi găsi portmoneul de unde scoase cărţi de credit şi bani dar şi obiectul căutat. Leslie îl dezbrăcase deja. Aflată deasupra lui, ea îi sopţi numele, iar el închise ochii, forţându-se să nu explodeze de atâta plăcere. Făcând dragoste, Mike realiză că aşa cum estimase, Leslie i se potrivea ca o mănuşă. Repede, mult prea repede, totul se transformă într-o tăcere caldă care constituia adăpostul lor împotriva ceţii. Şi a nopţii. împotriva a orice.

Împreună.

* * *

La un moment dat, Leslie văzu lumină. Dintr-odată,

deveni conştientă că picioarele amorţite o dureau cumplit; mâinile îi erau larg desfăcute şi se simţea strivită de ceva cald şi dur. Spatele însă, îi era îngheţat. Realiză că se făcuse ziuă; era culcată peste Mike şi purta doar un tricou de bumbac. Încercă imediat să se acopere cu ceva. Ce naiba făcuse în efortul ei de a deveni o femeie diferită de cea pe care o repudiase soţul ca fiind plictisitoare şi neinteresantă? Ştia, desigur.

Mike mormăi ceva înainte de a se trezi. Vrând să se ridice din poziţia în care se afla înainte ca el să se trezească, Leslie stătu nemişcată o clipă aşteptând ca el să adoarmă din nou. Nu-şi putea imagina cum un bărbat de înălţimea lui adormise într-o maşină, cu ea deasupra. Acest gând îi readuse viu în memorie noaptea care trecuse. Felul în care făcuseră dragoste în repetate rânduri. Nu i se mai întâmplase să cedeze atât de repede unui bărbat. Lăsă să-i scape o exclamaţie de disperare realizând că a devenit exact ce a detestat şi evitat toată viaţa.

O femeie disperată să-şi dovească disponibilitatea spre acte necugetate, să scape de acea acuzaţie de previzibilitate care o urmărea de atâta timp.

Mike începu să respire regulat, semn că adormise din nou, iar ea se ridică încet căutându-şi fusta. Mişcări petrecute afară îi captară atenţia şi rămase privind prin parbriz la drumul care se afla la câţiva metri mai încolo. Maşini şi camioane treceau în viteză grăbindu-se cine ştie unde. Fusese atât de aproape de salvare, atât de aproape!

Se uită pe fereastra pasagerului şi văzu o făptură lipită de geam; înnebunită, Leslie încercă să găsească ceva să se acopere, dar din greşeală lovi claxonul cu cotul şi făptura fugi speriată. Fusese doar o văcuţă curioasă, care în graba de a se depărta de obiectul curiozităţii ei, lovi maşina zguduind-o. Mike se trezi speriat.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă el confuz.

— S-a luminat de ziuă, murmură Leslie roşind, văzându-l dezbrăcat. Apoi realiză că era aşezat chiar pe fusta ei, aşa că începu să tragă de ea s-o îmbrace apoi să-şi încheie nasturii.

— Dimineaţă, zici? Mike se uită pe fereastra maşinii. La naiba, ai dreptate! Ei, uite drumul acolo! Şi nu este cel spre partea de nord a mlaştinii. Este o autostradă, cred că A 38. Ce zici, Leslie, am ajuns în partea opusă!

Leslie gemu disperată.

— Am văzut şi eu!

— Bună treabă! exclamă el. Dar fără alte comentarii, se aplecă şi-o sărută pe obraz. Data viitoare o să fiu mai atent. O, Dumnezeule, parcă am fost călcat de o maşină! Leslie vru să spună ceva dar realiză că el se referea la somnul în condiţiile improprii din maşină; cu toate astea roşi iar obrajii începură să-i ardă atât de tare încât simţea că şi-ar arde degetele dacă le-ar duce la faţă. Mike se întinse leneş apoi îşi îmbrăcă pantalonii.

— Leslie, trebuie să recunosc că m-ai lăsat fără grai, zise el râzând. Nu ne lipseşte nici vaca pentru a completa un decor romantic. Bine că n-am mai avut şi alţi vizitatori.

— Plecăm imediat, zise ea, dorindu-şi din tot sufletul să se afle în patul ei, unde să-şi poată trage pătura peste cap, să uite ce se întâmplase.

El deveni dintr-odată foarte serios.

— Leslie, totul este în ordine cu tine?

— Da, este, şi aş vrea să plecăm imediat de aici.

— Nu cred că lucrurile stau chiar aşa cum spui.

— Mă simt foarte bine, repetă ea, încălţându-şi pantofii.

Mike încercă s-o prindă în braţe.

— Ce naiba faci?

— Încercam să-ţi spun bună dimineaţa.

— Ai făcut-o deja!

— Ce naiba este cu tine, Leslie?

— Totul a fost o greşeală, înţelegi? spuse ea încercând să-şi găsească şi restul lucrurilor în maşină. Apoi, se aşeză la volan, răsuci cheia în contact şi motorul reveni brusc la viaţă. Maşina porni printre vacile care păsteau fără probleme.

— N-a fost nicio greşeală, îi spuse el. Şi tu ţi-ai dorit asta la fel ca mine. Poate că nu era locul potrivit, dar…

— La naiba, Mike! A fost prea devreme!

— A fost necesar, Leslie, asta contează!

— Necesar? pufni ea, ieşind în sosea. Ceea ce s-a întâmplat între noi nu era necesar. Nu mă interesează o aventură de vacanţă.

— Leslie, chiar mă uimesti! Cum te-ai comportat aseară şi cum eşti acum! Mike îşi trecu nervos degetele prin păr. Te rog să mă ierţi. Să uităm totul.

— Tocmai asta este problema, replică Leslie văzând în oglindă cum îi stătea părul. Probabil ca al unei femei care făcuse dragoste toată noaptea. Cum putuse să-şi piardă raţiunea până într-atât? Ajunsese într-o situaţie intimă cu el fără a se gândi că acest bărbat i-ar putea întoarce spatele imediat. Încrederea într-un bărbat se câştiga cu timpul şi asta aducea după sine şi relaţiile sexuale. Iar ea i se aruncase în braţe după primul sărut.

— Bănuiesc că vrei să uiţi şi de asta, zise Mike ridicând în mână un obiect de lenjerie intimă al ei. Leslie i-l smulse îngrozită din mână. Restul drumului până la hotel se desfăşură într-o tăcere deplină. Dar acolo îi aştepta un alt moment de jenă teribilă căci doamna Drago îi opri imediat:

— Dragii mei, am crezut că aţi avut un accident, v-am aşteptat toată noaptea, exclamă ea, nici măcar la micul dejun n-aţi apărut!

— Ne-am pierdut în ceaţă noaptea trecută, îi explică

Mike

— Tocmai de asta m-am temut, ştiam că voi, americanii, nu sunteţi obişnuiţi cu ceaţa de pe aici.

— Dar suntem bine, n-am păţit nimic, îi explică Leslie, înainte de a dispărea din faţa femeii, sigură că aceasta înţelesese ce se petrecuse între ei. Când ajunse în camera ei închise uşa şi se rezemă cu spatele de ea. Reuşise în cele din urmă să pună ceva între ea şi restul lumii. Oftă. Ce noapte avusese! Fusese ridicată pe culmile extazului apoi în adâncimile disperării. Mike o acuzase că fugea de el şi avea dreptate, aşa era, chiar fugea de el. Ceea ce simţea faţă de el apăruse prea repede, era un sentiment prea profund, iar dacă va continua nu va mai putea evita durerea imensă care va urma la despărţire. Iar despărţirea de el era inevitabilă. El era bărbat şi, de obicei, bărbaţii o părăseau. Nu voia să mai simtă durere din nou pentru niciun bărbat. Poate că acum, când obţinut de la ea ceea ce-şi dorea va pleca. îşi simţi inima în ghearele deznădejdii. Luptă să alunge acest sentiment ştiind că, va fi cu atât mai dureros, cu cât va dura mai mult. Era bine ca el să plece acum. Se îndreptă spre oglindă să se privească. Gemu disperată când se văzu. Nu-şi găsise sutienul; probabil se afla pe undeva prin maşină, iar sub ochi avea nişte semne negre de la rimelul care se scursese, făcând-o să arate ridicol. Roşi de ruşine. Lăsă apa să curgă în cadă şi intră stătu acolo minute în şir, dar amintirile despre felul în care făcuse dragoste cu el noaptea trecută o năpădiră. Ieşi din cadă, îşi uscă părul şi încercă să se culce puţin, dar somnul o ocoli cu toate că nu dormise toată noaptea. Deschise „Pamela”, sperând că puţină lectură îi va readuce somnul. De obicei, asta era reţeta când era prea obosită. Şi stomacul îi era gol, dar asta n-o putea face să coboare la masă. Va sta aici până va scăpa de nelinişte, confuzie, emoţiile necontrolate.

Pamela, chiar la începutul cărţii, se afla la prima întâlnire cu stăpânul ei, pe care reuşi să-l evite şi să-şi păstreze virtutea. Trânti cartea şi încercă să doarmă, dar fu imposibil.

* * *

Leslie revenise prea repede la felul ei de a fi. Mike lăsă să-i scape o înjurătură nedemnă de un profesor de literatură engleză, întrebându-se dacă-i lăsase timp destul să se calmeze. Tot nu putea să înţeleagă de ce era atât de afectată de cele întâmplate între ei. Cu toate că nu putea nega că făcuseră dragoste minunat. Aşa că, de ce naiba el era la bar iar ea singură în camera ei? Pentru că o lăsase singură să-şi consume îndoielile şi pentru că era supărat pe ea.

— N-am deschis încă barul, domnule, dar vă pot aduce o băutură dacă doriţi.

Mike îi zâmbi absent doamnei Drago. De câteva zile de când se aflau acolo, ar fi trebuit să ştie că scumpa doamnă Drago se ocupa de tot hotelul, numai barul era responsabilitatea soţului ei. Fusese singurul loc în care-l văzuse.

— Aş dori doar apă minerală, îi spuse el. Am intrat mai mult pentru că era uşa deschisă şi n-am văzut pe nimeni.

— Imediat, domnule, răspunse domnul Drago apărut din senin. Altul ar fi întrebat care era problema, dar domnul Drago avea propriile-i concepţii în privinţa felului în care trebuia să fie un bar. Mike primi apa minerală şi rămase cu ochii aţintiţi asupra paharului, în care i se servise apa fără gheaţă, cu toate că tot mai multe localuri englezeşti începuseră să adopte stilul american de a servi totul cu gheaţă. Se gândi dacă nu era cumva mai bine să-şi împacheteze lucrurile şi să plece la Cambridge, unde avea multe de făcut. Dar nu se putea obişnui cu gândul că

rezultatul acestei cunoştinţe fusese greşeala lui. Se desfăşurase totul în maşină, pe un câmp, cu vaci împrejur. Nu era de mirare că femeia asta era jenată şi supărată. Nu fusese pregătită să facă dragoste, el ştiuse asta. Şi el obişnuia să facă mai întâi curte unei femei, deşi era o noţiune învechită, înainte de a ateriza în pat cu ea şi chiar asta încercase cu Leslie. Cum i-ar mai putea dovedi că nu fusese doar o aventură trecătoare dacă pleca la Cambridge? Şi dacă nu pleca acum, ea oricum mai avea puţin şi pleca acasă. Va trebui să rămână să vadă ce se mai putea salva. Cum s-o convingă că de oriunde s-ar afla s-ar întoarce la ea? încrederea nu avusese timp destul să se dezvolte între ei. După o oră, continua să se întrebe cum o relaţie atât de frumoasă ajunsese să se transforme într-un dezastru. Singura cale de remediere, confruntarea cu Leslie, părea să fie singura viabilă. Dar după cum spunea Terence: norocul îi favorizează pe curajosi. îşi aminti şi una dintre preceptele Tang Soo Do karate, care spunea să nu te retragi niciodată din luptă.

Simţindu-se capabil să dea ochii cu ea porni spre recepţie unde doamna Drago înregistra un alt oaspete, un tânăr a cărui figură i se păru cunoscută. Dar îşi alungă din minte acest gând şi începu să urce treptele câte două, apoi se întoarse şi ieşi din hotel, spunându-şi că nu avea rost să plece fără muniţie la el. Se îndreptă spre curtea interioară a hotelului de unde cu regret şi un cuţit devastă mica grădina a doamnei Drago alcătuind un buchet de garoafe, trandafiri, margarete şi urcă pe scara exterioară până în camera ei. Trase aer în piept şi ciocăni.

— Cine este? se auzi vocea ei.

Mike îşi imagină că ştia prea bine cine era, aşa că-i spuse doar:

— Vreau să stăm de vorbă.

— Nu este o idee prea bună.

Mike decise că ruşinea îşi avea şi ea un loc în lume.

— Leslie, zise el, dacă nu-mi deschizi o să bat la uşa ta până când o s-o faci. Tocmai voia să-şi repete ameninţarea când uşa se deschise. îi întinse florile. Astea sunt pentru tine.

Spre uimirea lui, le primi.

— De unde le-ai luat?

— Nu pune astfel de întrebări!

— Vezi? Asta este problema. Dacă eu ţi-aş fi adus flori, fără să-ţi răspund la întrebare ai fi făcut alergie.

El se încruntă.

— Dar eu nu sunt alergic la flori!

— Ştiu, tocmai de asta nu ţi-am adus!

Mike simţi că ea voia să evite discuţia despre tema care-i preocupa pe amândoi.

— Putem sta de vorbă?

— Mike, n-ar fi de niciun folos.

— Eu sunt convins de contrariu. Ştiu că n-ar fi trebuit să facem dragoste azi-noapte, iar azi dimineaţă.

— Mike! exclamă ea. Vine cineva!

El întoarse capul şi văzu o familie de patru persoane care se îndrepta probabil spre o încăpere vecină.

— Vezi, tocmai de asta te rog să-mi dai drumul!

— Nu poţi pleca?

— Nu, Leslie.

Ea făcu o grimasă care lui Mike îi spuse că va fi refuzat. Dar apoi deschise uşa larg. El făcu fericit un pas înăuntru. Observă că patul era răvăşit, de parcă ea ar fi încercat să doarmă.

— Mă îmbrăcam pentru masă, zise ea, realizând că era cam dezbrăcată pentru a primi musafiri. Mike simţi dintr-odată dorinţa s-o atingă, s-o simtă în braţele sale, dar îşi suprimă dorinţa când ea îi spuse:

— Voiam să-ţi aduc uscătorul de păr.

— Păstrează-l. Vei mai avea nevoie de el. Foloseşte-te de el atât cât ai nevoie. Dar nu pentru uscător am venit, Leslie.

Draga mea, ce-a fost azi-noapte nu este ce mi-am dorit, adică nu era locul şi nici momentul potrivit.

— Azi-noapte n-am făcut dragoste, ci sex. A fost doar dorinţă fizică.

— Eu consider c-a fost mult mai mult, Leslie.

— Prefer să pun florile în vază, îl întrerupse ea dispărând în baie.

Mike realiză că pierdea bătălia chiar de la început. Fără nicio retragere îşi aminti el, forţându-se să-şi adune gândurile. Dar în momentul acela privirea îi fu atrasă de cartea pe care o citea ea. Curiozitatea învinse şi luă cartea în mâini, realizând imediat că nu era o carte oarecare ci una veche, autentică. Avea dimensiuni mai mici, iar după felul în care era legată se putea vedea că avea o vechime considerabilă. De fapt, era o carte foarte veche păstrată în condiţii aproape perfecte. Mike citi pe copertă că avea în mâini Pamela lui Richardson. De obicei, oamenii nu prea mai citesc cărţi vechi, îşi spuse el, din cauză că sunt dăunătoare.

Ca orice iubitor de carte, îşi trecu mâna peste copertă apoi o deschise. Începură să-i tremure mâinile când citi inscripţia. Ştia că nu era o carte obişnuită. Era un Adams. Leslie era proprietara unui Adams? Da, avea dovada în mâinile sale. Dar de ce o adusese cu ea în Anglia? Şi o citea! Nu ştia ce pot face substanţele emanate de pielea omului unei astfel de rarităţi?

— Pentru Dumnezeu, Leslie! Ţi-ai pierdut minţile? Asta este istorie! N-o trata astfel!

— Cum să n-o tratez? Ce tot spui? Leslie îl privea de parcă omul din faţa ei şi-ar fi pierdut minţile.

— Ai un Adams! strigă el.

Capitolul *1*

— Ce Adams? Ce tot spui, Mike? îl privi ciudat. Cu o clipă în urmă îi vorbea despre relaţia lor pentru ca în clipa următoare să spună ceva despre un oarecare Adams. Ce legătură aveau Gomez şi Morticia?

— Ce Adams! o maimuţări Mike. Leslie, vino încoace, nu pretinde că nu ştii despre ce vorbesc! Asta este Pamela lui Richardson.

— Da, ştiu, tocmai o citeam.

— Leslie ştii ce mare rău pot face mâinile tale unei astfel de cărţi? înţelegi ce spun?

Câteodată nu. Ceea ce este o problemă. Mâinile tale pot fi murdare iar grăsimile secretate pot distruge cartea, ca să nu mai vorbim că lăsând-o deschisă poate suferi un accident! Poţi vărsa ceva pe ea. Ar trebui să stea undeva sub sticlă, are două sute de ani vechime.

— Două sute de ani? De unde ştii? îl întrebă ea uluită.

— Pentru că este un Adams! strigă el disperat, cred că ai plătit o avere pe ea!

— N-am plătit nimic, este a lui Gerry.

— A lui Gerry? repetă el, la fel de uluit. În acest caz este colecţionară de cărţi rare!

Leslie se încruntă.

— Gerry nu este genul care să aprecieze o carte.

— Nu mai înţeleg nimic. Este o ediţie originală. Este considerată primul roman modern. Iar această carte a fost un dar de nuntă a lui John Adams pentru soţia lui Abigail.

— John Adams! exclamă ea. Cel de al doilea preşedinte al Statelor Unite, John Adams? Lui Abigail, soţia lui?

— N-ai văzut dedicaţia?

— Da, dar am crezut că sunt rude ale lui Gerry, sopţi ea, căzând efectiv pe sofaua din încăpere. Am crezut că vorbeşti despre Gomez şi Morticia Addams, nume scris cu

doi d.

— Leslie, un coleg al meu ar face orice, cel mai nebunesc lucru s-o aibă. De asta ştiu despre acest exemplar.

— Dar ce naiba caută la Gerry?

— Colecţionează cărţi?

Leslie scutură enervată din cap.

— Citeşte destul de mult, dar de obicei lecturi facile. Şi mi-ar fi spus dacă ar fi colecţionat astfel de cărţi rare. Oricum, nu şi-ar permite un astfel de exemplar. Cred că face o avere!

— Este o bucată de istorie, Leslie, o dovadă istorică minunată despre devotamentul pe termen lung a doi oameni care simt ceva unul pentru celălalt.

— De unde o are Gerry, oare?

— Nu poţi s-o suni să-ţi spună?

Leslie sări în picioare.

— Nici măcar nu mi-a lăsat un număr de telefon! S-a grăbit când m-a sunat, iar eu eram atât de nervoasă şi supărată pe ea, încât n-am mai întrebat-o. Nici numele acelui individ nu mi-l amintesc. Tomy, Tocmey… Terry… nu ştiu! Probabil a moştenit această carte, nu ştiu de unde. Dar nu ştiu să aibă rude cu astfel de preocupări. De fapt, cred că Gerry nici nu are rude în Massachusetts. Iar ea, nu ştie că şi mine de altfel, să folosească o carte veche. Am găsit-o în valiza ei într-un pungă de plastic.

— Atunci, s-o punem la loc acolo. El luă cartea din mâinile lui Leslie şi după ce o introduse în punga de plastic o aşeză cu grijă în valiza lui Gerry, trase fermoarul pentru a se asigura că era în siguranţă. Uite cine are un Adams, mormăi el.

Leslie îl privi ciudat apoi decise că se comportase prosteşte.

— O să întreb dacă hotelul are un seif pentru oaspeţi,

se oferi ea.

— Mă îndoiesc că ar avea.

Leslie sună la recepţie convingându-se că Mike avusese dreptate, iar când se întoarse spre el îl găsi în aceeaşi poziţie, cu valiza lui Gerry în braţe ţinând-o ca pe o comoară nepreţuită. Simţi că nu era corect ca Mike s-o dea atât de repede uitării pentru o carte.

— Tine-o la tine, îi spuse ea.

— Ce-ai spus, Leslie? întrebă el transfigurat.

— Să ţii cartea în camera ta, mormăi ea, ştiind că aceasta era oriunde altundeva în siguranţă. Eu aş fi tentată s-o citesc, dacă rămâne aici.

— În acest caz este în siguranţă la mine până plecăm.

— Până pleci tu, îl corectă Leslie. Dar Mike ieşise deja. Se grăbea să ascundă la loc sigur Adamsul. Leslie trase aer în piept pentru a se calma. Dar, de fapt, ea ce dorea? La ce se aştepta? Cele întâmplate îi confirmaseră că interesul lui pentru ea fusese ceva trecător. îşi luă poseta şi ieşi din hotel să găsească un local unde să mănânce, evitându-l astfel pe Mike.

* * *

Mike observă că Leslie nu apărea la masă. Plecă încruntat după ce-i mulţumi doamnei Drago şi se duse direct în camera ei, dar Leslie nu se afla acolo. Era sigur că o va găsi în cameră; de fapt, un alt oaspete al hotelului care avea camera aproape de a ei îl asigurase c-o văzuse ieşind din hotel. Se duse să verifice maşina; aceasta se afla în acelaşi loc. Se gândi s-o caute prin oraş dar ar fi fost aproape imposibil să dea de ea; bagajul şi maşina ei se aflau aici, ea se va întoarce cu siguranţă. Dar de ce naiba plecase? Mike speră că era din cauza unei prăjituri vechi de trei zile pe care o servea doamna Drago, iar Leslie prefera prăjiturile proaspete. îşi aprinse pipa savurând parfumul tutunului în linişte. Soarele se afla sub linia

orizontului, iar roşul său aprins se transforma încet într-un albastru cenuşiu, care există doar în momentele dintre apus şi căderea întunericului. Câteva stele îşi făcuseră deja apariţia pe cer. Era atâta linişte! Nici măcar briza nu deranja frunzele copacilor. Mike oftă văzând atâta frumuseţe. Şi mai mult. Adamsul. Tot nu-i venea să creadă că atinsese o astfel de raritate. Ca şi însemnările lui Jonson despre Shakespeare, acel mesaj constituia o mare bucurie. Se întrebă apoi de câte ori o fi citit Abigail Adams cartea în timpul căsniciei. Oare o ajutase cât timp fusese departe de soţul ei? Oare Adams le transmisese un mesaj anume prin intermediul cărţii, cum că virtutea, dragostea şi integritatea le vor fi răsplătite? îl susţinuse pe soţ în nopţile lungi când ştia că soţia lui este departe având cartea drept tovarăş?

Fascinant, îşi spuse Mike zâmbind fericit. Apoi, se încruntă. De ce oare nu se întorsese Leslie încă? Falmouth era un orăşel sigur dar nu-i plăcea ideea ca ea să hoinărească după căderea serii. Mai ales când aveau lucruri de rezolvat. Descoperirea acestei cărţi rare, îl abătuse de la problema lor. Timpul lor împreună era destul de scurt şi făcuse un pas înapoi pe lângă fiecare pas înainte. Dar faptul că ea avusese încredere să-i încredinţeze Adamsul era ceva bun. Dintr-odată, obiectul dorinţelor şi gândurilor lui i se ivi în faţa ochilor. Mike îi zâmbi şi îi veni în întâmpinare.

— Nu mi-ai spus că ieşi să mănânci în oraş, zise el fără însă s-o atingă realizând că trebuia să se poarte foarte atent cu ea.

— N-am ştiut că trebuia s-o fac, replică ea fără a-l privi.

— Este adevărat că nu trebuia, dar îţi repet că n-am vrut să te forţez să te culci cu mine noaptea trecută, Leslie.

— Ai dreptate, n-ai făcut-o, eu port răspunderea pentru totul. Ştiu că aş fi putut să mă împotrivesc şi atunci poate nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ai dreptate, începu el fericit că puteau în sfârşit discuta.

— Nu trebuie să subliniezi faptul că din cauza mea s-a petrecut totul, mă simt deja ca o femeie uşuratică.

— Leslie! strigă el făcând să se întoarcă capetele trecătorilor. Cum poţi afirma asta despre tine? întrebă el îngrozit numai la gândul că ei îi trecuse asta prin minte. Asta în ce m-ar transforma pe mine? într-un uşuratic? Ca să nu mai vorbim c-am făcut-o în maşină.

— În mijlocul unei păşuni, chiar. Dar totul a fost spontan şi. minunat.

Leslie se opri pe treptele hotelului.

— Te rog, Mike. Să nu mai discutăm despre ce a fost. Am greşit, ăsta este adevărul. Leslie intră apoi în hotel. Mike o urmă. Nici acum când era mânios şi supărat pe ea nu putea să nu-i admire silueta zveltă.

— Ce faci, Mike? se întoarse ea.

— Tu, ce faci? o întrebă el în loc de răspuns.

— Mă duc în camera mea.

— Şi eu într-a mea, care este pe acelaşi coridor cu a ta, îţi aminteşti?

— Nu suport să-mi aduci argumente!

Mike zâmbi şi-şi continuară drumul fiecare spre camera sa. Mike şi-ar fi dorit s-o convingă cumva că-i pasă de ea, de ceea ce se întâmpla cu ei. Dar cum putea el să spună asta mai bine decât o făcuse? Timpul era împotriva lui din nefericire; ei tocmai de asta aveau nevoie, de timp pentru a fi împreună, pentru a se cunoaşte mai bine. Când ajunseră în dreptul camerei ei, Mike avu pornirea de a o opri cumva pentru a-i spune din nou că gresea. Cu toate astea se decise să n-o facă. O agasase deja destul cu toate

insistenţele sale. Poate un somn bun era ceea ce-i trebuia ei pentru a reconsidera lucrurile dintr-o altă perspectivă. Şi asta nu era o retragere din bătălie, ci o regrupare. Singura lui îngrijorare era să nu plece pe timpul nopţii. De aceea, se decise să discute cu familia Drago să le ceară să-l anunţe imediat ce Leslie pleca din hotel.

— Noapte bună, zise ea deschizând uşa.

— Noapte bună, spuse el trecând mai departe.

El apucă să facă doi paşi când o auzi exclamând:

— O, nu!

Se întoarse imediat cu un nod în stomac. Se uită în camera ei care era răvăşită de parcă cineva ar fi căutat acolo un obiect foarte mic care putea fi ascuns oriunde. Toate sertarele erau deschise, hainele scoase din dulap, valiza răvăşită, scaunele erau întoarse cu fundul în sus, cearşafurile răvăşite.

— Ai avut vreo confruntare cu cineva? o întrebă Mike.

Leslie îi aruncă o privire care ar fi îngheţat pe oricine.

— Nu pot să cred că mi se întâmplă asta a doua oară într-o singură călătorie.

— De data asta au pătruns în cameră. Se pare că Anglia nu mai este o ţară sigură pentru turism. Nu are o rată ridicată a criminalităţii, dar cea a şomajului este destul de mare. Faptul că nu au o slujbă îi face pe oameni disperaţi. Mai bine verifică dacă-ţi lipseşte ceva, paşaportul, banii, bijuteriile.

— Am banii şi paşaportul cu mine, iar alte bijuterii, în afară de cerceii cu diamante, nu am. Le-am lăsat acasă. Simt că mi-a fost violată intimitatea şi asta mă scoate din minţi.

Mike îi puse haina lui pe umeri. Nu suporta s-o vadă vulnerabilă şi ura pe oricine o adusese în starea asta.

— Ştiu, Leslie, te înţeleg foarte bine, te-a urmărit nenorocul.

— Nu voi mai pleca de acasă fără cardul American Express, zise ea. Sau mai precis nu voi mai pleca niciodată de acasă.

— Voi aduce eu lumea la tine, fii liniştită. Ar trebui să ne uităm prin lucruri, să vedem ce lipseşte, apoi să chemăm poliţia.

Leslie se îndreptă spre dulap.

— Asta lipsea! O altă noapte petrecută în compania Scotland Yard-ului şi a procedeelor lor învechite. Nici doamnei Drago nu-i va plăcea asta!

— Ai dreptate, dar se întâmplă frecvent în hoteluri.

Mike se duse s-o informeze pe doamna Drago despre cele întâmplate, în timp ce Leslie îşi verifică lucrurile.

— Nu-mi lipseşte nimic, zise ea de cum îl văzu.

— Nimic, repetă el nevenindu-i să creadă.

— Nimic. Nu am foarte multe lucruri dar până şi cerceii cu diamante sunt la locul lor. Şi erau chiar la vedere!

— Poate n-a ştiut că sunt diamante! Poate că a fost întrerupt la fel ca la Londra. Mike se întrebă dacă Adamsul avea vreo legătură cu cele întâmplate. Sau poate cineva a vrut să-ţi răvăsească camera?

Doamna Drago intră îngrijorată anunţându-i că poliţia era pe drum. După chipul ei îngrijorat înţeleseră că astfel de lucruri nu se întâmplau prea des în hotelul ei. În timp ce mergeau spre poliţie Mike îşi puse tot felul de întrebări, dar concluzia era că se simţea fericit că datorită acestei întâmplări Leslie nu putea pleca pe neanunţate. Simţi nevoia să-l sărute pe hoţ oricine ar fi fost el.

Leslie abia îşi mai târa picioarele pe scările hotelului după ce răspunsese la întrebările secţiei locale de poliţie şi completase zeci de formulare. Domnul Drago venise cu ei,

dar nu scosese o vorbă. Fusese trimis de durdulia şi simpatica lui soţie, să vegheze asupra „celor doi mieluşei” şi exact asta făcuse. Veghease.

— Am ajuns totuşi la o oră decentă, zise Mike aşteptând ca domnul Drago să le descuie uşile. O dată intraţi, acesta le făcu un semn cu mâna şi-i lăsă în holul de la intrare, iar ei porniră epuizaţi pe scări. Leslie oftă.

— Nici nu ştiu dacă trebuie să fiu mulţumită că nimeni altcineva din hotel n-a fost călcat de hoţi. Am eu ceva anume ce-i atrage? Acasă n-am fost furată niciodată, ce naiba se întâmplă aici?

— Oamenii trăiesc cu ideea, oriunde în lume, că americanii sunt foarte bogaţi, zise Mike. Era normal să creadă că au ce fura de la tine.

— Nu m-ar fi crezut nimeni că sunt doar o mâţă leşinată şi până şi uscătorul de păr este împrumutat!

— Eu te iubesc şi aşa, Leslie!

Ea simţi dintr-odată că garda pe care o ridicase în jurul emoţiilor ei începuse să se slăbească. Mike îi făcuse fără să vrea o declaraţie care o făcuse să se simtă bine. Fusese din nou minunat, o sprijinise la fiecare pas. După felul în care îl respinsese orice alt bărbat i-ar fi întors spatele. Dar nu şi Mike. Se părea că nu putea să scape de el, dar nici nu voia. Asta o speria cel mai tare.

Mergând împreună pe coridorul acela lung, Leslie simţi că supărarea începe să-i treacă lăsând-o doar foarte vulnerabilă. îl dorea. Chiar dacă fusese ruşinată şi şocată de cele întâmplate noaptea trecută, tot îl dorea.

— Nu mă simt prea bine ştiindu-te singură aici, îi spuse el apropiindu-se de camera ei.

— Şi unde crezi că mi-ar fi mai bine?

— Leslie, nu te supăra pe mine din nou! Voiam să-ţi sugerez că am putea schimba camerele, atât.

— N-ar fi o problemă, îi răspunse ea privindu-l altfel

ca până acum o oră. Deşi bunul simţ îi spunea că intrusul se afla deja departe, că era prea speriat să mai încerce să facă ceva. De aceea, camera ei i se părea cea mai sigură din toată Anglia.

— Măcar lasă-mă să intru primul, zise el luând cheia din mâna ei. Ea nu protestă, iar Mike ieşi întinzându-i cheia.

— Totul este în ordine.

— Mulţumesc pentru ajutor, Mike, cred că voi accepta oferta ta.

El îi zâmbi.

— Este mai bine aşa, Leslie.

Ea îl privi lung convinsă că ceva din privirea ei o trăda. Vă trebuie să fie mai atentă pe viitor. Acest gând o durea cel mai tare.

— O să-mi iau câteva lucruri.

— Bine, Leslie.

El aşteptă la uşă până când ea strânse cămaşa de noapte, halatul, articolele de toaletă, iar Mike o escortă în fosta sa cameră descuie uşa şi-i dădu cheia.

— Aminteşte-ţi că sunt tot pe acest hol. Sună-mă dacă te simţi speriată, sau ţipă dacă se întâmplă ceva.

Ea îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc, Mike, vacanţa asta ar fi fost un dezastru fără tine.

— De mult aşteptam să aud vorbele astea, Leslie!

Ea îl privi şi gratitudinea ei se transformă în ceva mai puternic. Hotărârea de a-l ţine la distanţă i se păru ridicolă. Ea lupta de fapt împotriva propriilor nevoi şi dorinţe. De ce era atât de speriată? Chiar dacă era doar o aventură de vacanţă. Nu va putea şti niciodată dacă nu va intra în această relaţie. Poate Gerry avusese dreptate. Şi un alt motiv era că nu voia să doarmă singură în noaptea asta. Se întinse şi-l sărută, apoi îl prinse de gât cu braţele

lăsând toate lucrurile să cadă pe podea. Parfumul aftershave-ului îi invadă simţurile. îi simţea căldura latentă a trupului, luat prin surprindere. Buzele lui erau fierbinţi, braţele lui o prinseră ca într-o menghină; iar ea se atârnă de gâtul lui. Leslie îşi dori mult mai mult. şi va avea mult mai mult. chiar în noaptea asta.

Mike se desprinse din îmbrăţişarea ei.

— Nu, Leslie, trebuie să ne oprim acum ca să nu fie prea târziu.

— Dar.

El o prinse din nou în braţe, o mai sărută o dată şi dispăru luând-o înapoi pe culoar. Leslie intră în cameră, ameţită de senzaţiile pe care le simţise la atingerea lui şi uluită de felul în care el reacţionase. I se oferise şi nu ştia dacă să fie furioasă sau să-i mulţumească pentru că el îşi păstrase raţiunea. Se schimbă şi se culcă mulţumită că Mike îi oferise un refugiu sigur. Dar treptat, începu să realizeze primejdia în care se afla. Era în patul lui, culcată pe perna lui, întinzându-şi trupul pe aceeaşi saltea. Acest gând îi pătrunse toate simţurile făcându-i sângele să pulseze puternic. îi simţi mirosul pe pernă iar imagini cu ceea ce ar fi putut face acum îi invadară mintea. Absenţa lui îi umplu sufletul de dorinţă. Nu va putea dormi toată noaptea, ştia asta.

În pofida tonelor de fard pe care şi le puse pe faţă era sigură că Mike va observa cearcănele adânci de sub ochi, semnele unei nopţi neliniştite. Iar dacă observase, el nu comentă.

— A fost o noapte liniştită, zise el, lăsând-o să intre. Tu cum ai dormit?

— Bine, minţi ea.

— Aşa şi trebuia, mormăi el.

Leslie zâmbi unui gând ascuns. îi făcu plăcere să ştie că şi el suferise.

— Ce vei face astăzi? o întrebă el.

Ea se încruntă.

— Nu ştiu.

— Am putea merge la Penzance şi Saint Michael's Mont. Este o mănăstire aflată pe o insulă la care poţi ajunge doar pe jos, la flux.

— Am crezut că este în Franţa, zise ea fiind foarte atentă să nu se apropie prea mult de el.

Sună telefonul, iar ea se repezi să ridice receptorul, spunându-i:

— Poate este poliţia cu ceva informaţii.

Chiar dacă nu-i lipsea nimic ea se simţea mai bine dacă ştia că vinovatul se afla în spatele gratiilor. Dar era prietena ei Gerry.

— Lasă-mă să ghicesc, nu vii nici la Shrewsbury.

— Nu-l pot lăsa singur, Leslie, îl iubesc; te rog, înţelege-mă!

— Deşi te voi omorî când ne vom întâlni, te înţeleg!

— O, Dumnezeule, n-am mai avut o prietenă ca tine, eşti minunată.

— Ai uitat să pui uscătorul de păr cum te-ai lăudat, Gerry?

— N-am uitat, îi răspunse ea. L-am pus, cu siguranţă, ştiam că mă vei ucide dacă-l uit.

— Dar nu este în valiza ta, Gerry.

— Imposibil.

Leslie se încruntă.

— Acum, nu mai contează. Gerry, ce naiba faci tu cu acea carte de valoare? Ţi-ai pierdut minţile? O poţi deteriora la o simplă atingere. Ce-ţi trebuie ţie un Adams?

— Ce carte? Ce Adams, Leslie?

— „Pamela, Virtutea Răsplătită" de Samuel Richardson. Este o primă ediţie dăruită lui Abigail Adams de soţul ei, John. N-ai citit dedicaţia? De unde o ai?

— Despre ce tot spui acolo, Leslie? Nu am decât Johanna Lindsey, nu ştii că o citeam în avion?

Leslie îşi aminti că Gerry avea o carte în mână pe care o răsfoia nervoasă la un moment dat. Şi în mod sigur nu era Pamela!

— Dar nu mai înţeleg nimic, zise Leslie, stai o clipă. Puse receptorul jos şi se duse la valiza lui Gerry.

— Ce este? întrebă Mike.

— Nu ştiu, răspunse Leslie, vărsând conţinutul pe pat, apoi luă din nou receptorul în mână; Gerry?

— Este un bărbat cu tine? întrebă aceasta, am auzit o voce acolo. L-ai cunoscut? De asta nu eşti supărată pe mine?

— Gerry, ascultă-mă! Ce pastă de dinţi ai în valiză?

— Aim.

Pe tubul de pastă de dinţi scria mare Crest.

— Ce culoare de pieptene?

— N-am decât o perie. Dar ce se întâmplă, Leslie?

— O să-ţi spun altă dată. Ce deodorant ai?

— Un stick.

— Ce-ai mai avut în valiză?

— Farduri, cămaşă de noapte, lenjerie intimă, pastilele pentru sinuzită.

Nimic din acestea nu se afla în valiza lui Gerry.

— Gerry, cred că ai luat altă valiză. Eu plec mâine la Shrewsbury, sper că măcar în avion la întoarcere să ne vedem. Şi închise.

— Adams-ul nu este al ei, îi spuse ea lui Mike.

Asta explică totul.

Capitolul 8

— Ce vrei să spui prin „asta explică totul?”

Mike făcu o grimasă.

— Iubito, gândeşte-te o clipă şi vei realiza că două încercări de a fi tâlhărită, în două colţuri de ţară nu pot fi o

coincidenţă…

— Şi totuşi se poate întâmpla…

— Da, cu o probabilitate de unu la un milion. Poate. Acum însă ştim că Adams-ul nu-i aparţine lui Gerry iar cineva încearcă disperat să recupereze cartea asta de valoare ajunsă la cine nu trebuia.

— Dar de ce n-o cer înapoi? De ce încearcă s-o fure?

— Poate pentru că n-o pot cere…

— Pentru că ei au fost cei care au furat-o primii, încheie Leslie, lămurită. Şi când te gândeşti că citesc toate cărţile cu misteruri. Cum mi-a scăpat ideea?

— Pentru că nu este un Sherlock Holmes. Este viaţă adevărată.

— Stai o clipă, zise ea, bunul ei simţ şi raţiunea învingând. Este prea mult să cred că ceea ce mi s-a întâmplat are legătură cu cartea din valiza lui Gerry. Cred că la mijloc se află vreun colecţionar pasionat care acum este înnebunit la ideea că a lăsat o carte de asemenea valoare într-o valiză care nu-i aparţine şi care a dispărut cu o anume Gerry. Norocul lui că valiza a ajuns la mine. Probabil Gerry ar fi citit-o în timp ce făcea baie în cadă.

Mike se îngrozi la gândul că umiditatea şi săpunul ar fi putut afecta paginile cărţii. Iar dacă imaginara Gerry o mai şi scăpa din mână în cadă…

— Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc la asta! Adams-ul este o comoară, trebuie tratată ca atare!

— Cred că exagerezi cu cartea asta!

Grimasa ei îl făcu să înţeleagă că era enervată peste măsură. Mike ridică din sprâncene.

— Ce se întâmplă, Leslie? Eşti geloasă pe o carte?

— Nu te prosti, Mike! Discutam posibilitatea ca această carte să fi fost pierdută sau încurcată în aglomeraţie, nu furată.

— Tu ai fost cea care a început să exagereze

lucrurile. Cred că eşti geloasă, totuşi!

— Nu fi ridicol, Mike!

El o întrerupse cu un sărut. Simţi trupul ei moale şi plăcut lipindu-se de trupul lui, parfumul trupului ei umplându-i nările. O sărută încet bucurându-se de ea de felul în care unghiile ei se înfipseră în spatele lui.

— Îmi place că eşti geloasă, iubito, murmură el ridicând capul.

— Eu n-aş fi aşa de sigur că este gelozie, şopti ea cu trupul lipit de al lui.

Mike zâmbi şi-i dădu drumul.

— Spuneai că…

Ea trase aer în piept.

— Spuneam că te-ai grăbit să tragi concluzii în privinţa cărţii.

— Indiferent ce gândeşti, ar fi bine să luăm Adams-ul şi să mergem la poliţie.

Leslie gemu încet.

— Nu începe din nou cu poliţia. Te rog…

Mike pufni în râs. N-o putea învinui pentru reacţia ei. Ieşiră pe coridor iar el o prinse de umeri, în timp ce se îndreptau spre lift. Se aştepta ca Leslie să vrea să se elibereze dar ea n-o făcu. Era ca şi când ea i se predase deja fizic. Dar nu şi mental, emoţional. Asta durează mai mult, de obicei. Poate era doar o reacţie a faptului că nu voia ca Mike să creadă că era geloasă pe o carte. Mike ştia că Leslie începea oricum să-i aparţină. Iar el simţea nevoia s-o ţină în braţe, realizând cât de mult o dorea.

— Am fost un prost noaptea trecută, zise el când deschiseră uşa camerei lui şi văzură patul nefăcut. Patul în care dormise ea singură. Ar fi trebuit să dorm aici cu tine, erai speriată nervoasă, aveai nevoie de cineva, dar eu m-am temut că te voi face din nou să mi te dăruieşti, iar tu nu erai gata pentru asta. La naiba, ar fi trebuit să fiu aici, cu

tine!

— Nu, n-ar fi trebuit!

El gemu, frustrat.

— Nu spune asta, Leslie, te doresc destul de mult ca să te aştept.

Leslie deveni dintr-odată sfioasă, roşind. Luară Adams-ul şi se îndreptară spre poliţie; ca de obicei era aglomeraţie acolo, multă lume care reclama furturi şi pierderi, iar alţii persoane care lipseau. Mike şi Leslie fură introduşi în cele din urmă într-un birou unde se afla un ofiţer care după ce declară că este puţin depăşit de situaţie începu să dea nişte telefoane. În cele din urmă le spuse:

— Va trebui să vă reţinem ca martori până vine cineva de la Scotland Yard pentru a începe investigaţiile.

— Dar de ce? întrebară amândoi într-un glas.

Ofiţerul îi privi ciudat.

— Se pare că această carte a fost furată.

— Dar n-a furat-o Leslie, în niciun caz! exclamă Mike realizând că Leslie devenea principalul suspect. Ea a găsit-o!

— Comandantul care se va ocupa de asta va stabili dacă este aşa!

— N-am putea să ne întoarcem la hotel şi să aşteptăm? Promitem să nu plecăm de acolo, zise Leslie, plină de speranţă.

— Îmi pare rău, dar nu se poate.

Mike sări în picioare.

— Dar este ridicol! De ce naiba ar fi venit să predea cartea dacă ar fi furat-o ea? Nu are sens!

— Poate nu, dar mi s-a spus s-o reţin până vine Scotland Yard-ul.

— Nu cunoşti niciun avocat bun? întrebă Leslie cu lacrimi în ochi.

Mike se aşeză din nou şi o prinse în braţe.

— Iubito, totul va fi bine, îţi promit. Ai încredere în mine.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, zise ofiţerul. Şi pentru dumneavoastră, domnule.

— Asta înseamnă că mă reţineţi şi pe mine.

— Sunteţi în aceeaşi situaţie cu domnişoara.

— Dar ne-am cunoscut aici, la Londra!

— Îţi mulţumesc pentru că-mi iei apărarea, Mike! zise Leslie pufnind în plâns.

El o prinse din nou în braţe.

— Sunt alături de tine draga mea, numai că sunt foarte şocat!

— Se întâmplă asta şi în America, nu? zise ofiţerul, sau cel puţin aşa am văzut în filme.

— Nu chiar aşa. Cel puţin dacă nu eşti arestat poţi fi liber după ce te chestionează. Oricum eşti considerat nevinovat până ce nu se dovedeşte că ai greşit cu ceva. Aici cred că este tocmai invers, te consideră vinovat până nu demonstrezi că nu este aşa!

Ofiţerul încuviinţă.

— Cam aşa.

Leslie se înfioră.

— Îmi place sistemul nostru juridic mai mult. Iar cum ce putem face? Să mergem în celulele noastre până vine individul?

— Am putea avea măcar nişte celule învecinate? întrebă Mike.

Ofiţerul începu să râdă.

— Nu, trebuie să staţi aici, în birou. Cu ce să vă servesc? Ceai? cafea?

— Ceai pentru amândoi, spuse Mike.

Când plecă ofiţerul, Leslie îşi îngropă faţa în mâini.

— Cred că avem dreptul la o convorbire telefonică, pe cine ar fi bine să sunăm?

— Ambasada americană, îi răspunse Mike cu promptitudine.

— Ai mai fost vreodată în astfel de încurcături?

— Leslie, am consimţit să fiu reţinut aici alături de tine doar pentru a-ţi dovedi că te iubesc.

Ea începu să râdă.

— Eşti un bărbat minunat!

El o sărută.

— Voiam să aud vorbele astea din partea ta, iubito. Voi veni cu tine şi la Shrewsbury şi nu vreau să aud nicio împotrivire!

— Nici nu mai am puterea de a mă împotrivi.

Apăru şi detectivul Scotland Yard-ului, un individ mic de statură, care părea foarte nervos. Le permise într-adevăr să sune la ambasadă, care le promise un ajutor în termeni destul de vagi. În cele din urmă, detectivul le spuse strâmbând din nas: îmi pare rău dar nu aveţi adresa prietenei dumneavoastră, sau numărul de telefon, cu toate că s-a confirmat că aţi venit împreună în Anglia.

— V-am spus, zise Leslie exasperată, cred că ea a luat altă valiză!

— Şi n-aţi observat? zise detectivul privind-o neîncrezător. Cum poate cineva să nu observe că i s-a schimbat bagajul?

— Dacă aţi cunoaşte-o pe prietena mea aţi şti că este posibil!

Leslie ridicase glasul iar Mike privind-o realiză că-şi pierdea controlul. Făcu un pas în faţă.

— Domnule, dacă v-aţi adresa liniei aeriene aţi afla că de multe ori se întâmplă ca oamenii să schimbe valizele mai ales când sunt modele comune. Numai că acum ţineţi aici persoana nepotrivită.

— Doamna este martorul, singurul implicat, i-o întoarse detectivul. Şi întreaga povestire mi se pare cam

bizară. Mă întreb dacă nu cumva dumneavoastră aţi început să-i faceţi curte ca să puneţi mâna pe Adams!

— Domnule! exclamă Mike.

— De ce nu? Ştiţi care este valoarea cărţii. Probabil aţi urmărit-o pe doamna de la început, i-aţi făcut curte, aţi însoţit-o aici în Cornwall.

Mike se ridică revoltat în picioare.

— Leslie este o femeie frumoasă domnule detectiv, a avut probleme din cauza prietenei ei care a plecat cu un bărbat, eu am ajutat-o. Iar dumneata, care nu ai nici cea mai vagă noţiune de cavalerism, nu poţi crede toate astea! Mi se pare normal! Ţi-am spus să verifici datele mele la universităţile Cambridge şi Temple.

— Mai rămâne să afirmi c-o iubeşti, domnule, zise detectivul.

— Da, poate că aşa este! La naiba, domnule, noi am adus cartea aici, nu ne-aţi prins cu ea! N-am ştiut că este furată!

— Staţi jos, domnule, îl linişti detectivul. Lăsaţi lucrurile la aprecierea mea, vă rog!

Mike se aşează alături de Leslie gândindu-se: dacă-i dai unui nebun o insignă, o ia la fugă cu ea şi începe să creadă că are şi autoritate. De ce naiba nu-şi instruiau toate ţările aparatul poliţienesc să fie civilizat şi să nu mistifice vorbele martorilor? în acel moment el realiză că Leslie îl privea uluită.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Ai vrut să spui că… ai putea fi îndrăgostit?

Mike clipi confuz apoi îşi aminti afirmaţia făcută.

— Cred că aşa este. Tu ce crezi?

— Nu ştiu, Mike, nu mai ştiu nimic acum, zise ea gata să plângă.

— Vom relua discuţia asta, iubito, o linişti el, apoi se întoarse spre detectiv; domnule, Leslie este foarte obosită

şi alte elemente noi nu putem furniza. Ea este consultant pe probleme de management iar eu sunt profesor de literatură. Am înapoiat o carte valoroasă şi în afară de asta nu mai ştim nimic. Trimiteţi-ne la hotel, lăsaţi-ne să ne odihnim, şi nu vom face nicio mişcare fără ştirea voastră.

Omul îl măsură din cap până în picioare. Mike rezistă cu greu tentaţiei de a-l pocni peste faţă pentru a nu-i mai vedea mutra aceea impasibilă.

— După cum voiam să vă spun chiar eu, cu toate că nu mi-aţi dat adresa sau numărul de telefon al prietenei doamnei Kloslosky, vă voi permite totuşi să vă continuaţi vacanţa în Anglia, cu condiţia să ţineţi legătura cu mine permanent.

Leslie sări în sus şi practic se aruncă de gâtul detectivului. Mike o privi cam dezamăgit că nu el era cel care primea îmbrăţişările.

— Vă rog, doamnă, zise detectivul roşu la faţă ca sfecla.

Leslie îi dădu drumul.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule. A fost un adevărat coşmar!

— Vă cred, zise bărbatul încă fâstâcit de explozia lui Leslie.

Plecară şi numai după ce ajunseră în staţia de autobuz Mike îşi recăpătă graiul şi începu s-o certe:

— Măgarul ăsta ne-a făcut să trecem prin clipe de iad iar tu te-ai aruncat de gâtul lui, Leslie!

— Îmi pare rău, zise ea îmbrăţişându-l.

Mike o prinse în braţe şi o lipi de el;

— Aşa e mai bine. Acum să mergem acasă. Acasă însemna la hotel unde doamna Drago se agita toată aşteptându-i. Ea o expedie pe Leslie în cameră cu o ciocolată fierbinte iar el rămase fluierând a pagubă. Când ajunse în camera lui, se simţi foarte vulnerabil, aşa cum nu

se simţise vreodată şi realiză că ea se simţea probabil şi mai rău. Era prea agitat pentru a adormi aşa că se dezbrăcă îşi puse pijamaua, apoi făcu câteva mişcări din gama antrenamentului karatist.

Când în cele din urmă se aşeză în pat era obosit fizic şi-şi repetă că viaţa era uneori un iad.

Leslie gemu ducându-şi mâinile la tâmplele care o dureau cumplit. Ce învălmăşeală în viaţa ei! se gândi ea răsucindu-se în pat fără a putea să adoarmă. Ea nu era femeia care să creadă în dragoste la prima vedere, iar situaţia în care se afla acum era atât de incitantă încât realiză cât de monotonă îi fusese viaţa până atunci. Realiza desigur că încă se afla într-un mare pericol; putea fi oricând arestată. Iar a fi deţinut mai ales într-o ţară străină, era probabil unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri care i se puteau întâmpla. Poate Mike credea că este îndrăgostit de ea din cauza acestei tevaturi. Poate că nu avusese răgazul pentru a-şi analiza sentimentele. Nu voia să facă o greşeală în privinţa lui. Leslie Kloslosky cea care avea întotdeauna bun-simţ nu voia să şi-l piardă acum. Se tot răsuci în pat negăsind o poziţie confortabilă, cu gândurile zburându-i departe. Văzând că nu poate adormi se dădu jos din pat, îmbrăcă un capot şi după ce-şi luă cheia se îndreptă spre camera lui. Bătu încet în uşă. Văzând că uşa nu se deschise instantaneu bunul simţ îi reveni şi-i spuse că trebuia să plece imediat. Mike deschise uşa; avea doar pantalonii de pijama.

— Simt nevoia să fiu ţinută în braţe, îi spuse ea.

El deschise uşa larg şi o prinse în braţe. Se lipi de pieptul lui; era un bărbat puternic şi real, era acum cu ea.

— Totul s-ar putea transforma în ceva periculos pentru tine, Leslie, zise el.

— Nu-mi pasă; nu mai puteam suporta să fiu singură în cameră ştiind că ar putea veni poliţia să mă aresteze.

El începu să râdă.

— Nu te arestează nimeni, iubito, ar fi făcut-o deja!

Deodată, el se întoarse spre telefonul din încăpere.

— În State nu este prea târziu as putea suna, să-mi întreb prietenul în ce condiţii a fost furată cartea. Poate dacă vom şti asta vom afla şi motivul şi astfel vom scăpa de acuzaţie sau mai rău. Aşază-te aici, iar eu voi suna.

După un moment de ezitare, Leslie se aşează pe pat permiţându-i lui Mike s-o acopere cu pătura. Ca şi seara trecută, mirosul after-shave-ului lui îi pătrunse nările, dar de data asta era ceva reconfortant. Leslie se ghemui mai bine, simţind cum îi piere toată încordarea. Mike era cu spatele la ea, forma numărul de telefon, şi avu ocazia să-i admire musculatura puternică, abia rezistând dorinţei de a-l atinge. îl plăcea, ăsta era adevărul.

— Jim? rosti Mike. Nu, n-am văzut scenariul lui Jonson încă… nu sunt la Cambridge… a apărut altceva… îmi cer scuze că te sun atât de târziu, dar trebuie să-mi dai o informaţie; ce ştii despre prima ediţie a Pamelei lui Richardson? A fost cumva furată?

Leslie închise ochii, mulţumită că auzea timbrul lui profund şi se simţea protejată. Fiecare simte probabil nevoia să se simtă protejat din când în când.

…Înţeleg. De fapt, sunt cu cea care a găsit-o… da… da, Jim, este frumoasă, foarte frumoasă, în condiţii bune păstrată… am avut-o în mână…

Mike continuă conversaţia cu acel cunoscător de carte, iar Leslie fu atât de liniştită de vocea lui de calmul lui încât nu mai avu putere să-şi deschidă ochii. Adormi ca un prunc.

…este o poveste lungă, zise Mike realizând că stătuse cam mult la telefon.

— Ai avut cartea în mână? îl întrebă Jim pentru a zecea oară. El nu ştia nimic despre furtul cărţii.

— Am văzut John Hancock a lui Adams şi restul, zise Mike. N-ar fi un şoc teribil să aflăm că dedicaţia a fost de la Hancock?

Jim începu să râdă.

— Ar fi mai mult decât în Adulterul Răsplătit şi cu o valoare mult mai mare…

— Dacă auzi ceva dă-mi de stire, Jim, da? Uite numărul la care mă găseşti. Cred că mai stăm o zi sau două apoi plecăm la Shrewsbury.

— În ţara fratelui Alaric.

— Aşa este, zise Mike zâmbind. Chiar că trebuia să citească acum cărţile. Jim, şeful departamentului de literatură engleză şi expert în lingvistică, era ahtiat după călugărul Alaric şi aventurile sale. Te mai sun de acolo.

Mike puse receptorul în furcă şi se întoarse. Leslie dormea tun cu mâinile sub cap. O privi câteva secunde apoi îţi blestemă soarta şi stinse lumina. Se strecură lângă ea şi ştiu că pentru el va începe o adevărată tortură dacă o va prinde în braţe. Dar Leslie nu se mişcă. Pentru el începu iadul, dar fu unul plăcut.

Capitolul 9

Leslie deschise ochii încet, conştientă că nu mai era singură în pat. Imediat, intră în panică. Nu ştia ce să facă. Nu se putea mişca. Nu putea să gândească.

După ce inspiră adânc îşi reaminti ce se întâmplase cu o seară în urmă când se simţise singură şi vulnerabilă, neştiind ce va face poliţia cu ea. Avea nevoie să discute cu o fiinţă omenească, una care s-o înţeleagă şi aceasta nu putea fi altcineva decât Mike. Dar el exercita o seducţie foarte puternică asupra ei; chiar şi acum cu cămaşa de noapte ridicată, ea ştia că nu se întâmplase nimic între ei. Şi era ciudat amintindu-şi cât de vulnerabilă fusese cu seară înainte. Sau poate el n-o mai dorea.

Acest gând o puse pe jar. Simţi că se sufocă la

această idee care devenea tot mai posibilă din moment ce Mike nici nu încercase să facă dragoste cu ea. Ultimul lucru pe care şi-l dori era să se afle acum în pat cu el. Şi nici nu-şi dorea s-o vadă aşa cum era, ciufulită, fără să se fi spălat pe dinţi. Atunci, chiar că n-ar mai fi dorit-o. Încercă, după ce văzu ceasul lui de călătorie care indica ora şapte, să se ridice fără să-l trezească, dar Mike o opri:

— Relaxează-te, Leslie. Eşti în siguranţă cu mine… din păcate.

Se întoarse şi-l privi. Şi el era ciufulit, avea un aer copilăros, şi începuse să-i crească barba. Văzându-l, nu-şi mai făcu probleme că nu se spălase pe dinţi şi simţi o pornire nebună de a-l săruta.

— Te-am rugat să nu-ţi mai faci probleme când eşti cu mine, Leslie. Crezi că un bărbat şi o femeie nu pot dormi în acelaşi pat fără să se întâmple ceva între ei?

Leslie se simţi mai relaxată, deşi dacă s-ar fi întors cu faţa spre el toate intenţiile ei bune s-ar fi pierdut. Aşa că puse capul din nou pe pernă.

— Poate dacă am vorbi te-ai simţi mai bine, zise Mike.

— Nu ştim prea multe unul despre celălalt, admise ea.

— Dar ştim ceea ce este mai important, spuse el.

— Nu avem idee despre lucrurile mărunte din viaţa celuilalt cum ar fi existenţa animalelor de companie, de exemplu. Ai vreunul?

— Da, am un căţel, un basset pe nume Keats. Cred că te-ar îndrăgi imediat. Dar tu? Sunt convins că ai pisică. Ele sunt mai sensibile.

— Ai ghicit, am un motan, Tobias, care este cam insensibil şi-mi creează multe probleme. Cu toate astea, îl iubesc.

— Deci tot Keats al meu este mai convenabil, nu se

mişcă deloc din fotoliul său.

— Care este culoarea ta preferată?

— Roşu. A ta?

— Albastru.

— Ce canal urmăreşti?

— Trei.

— Eu şase. îţi place îngheţata de vanilie?

— De banane.

Nu se prea potriveau, se gândi ea, apoi renunţă la gândul acesta.

— Sportul îţi place?

— Nu.

— Ai avut o copilărie fericită?

— Da, nu s-ar putea spune. Tu?

— Şi eu, dar sunt foarte sensibilă şi nu din cauza asta.

— Ai vreun vis secret? o întrebă el.

Leslie se întoarse cu faţa spre el.

— Un vis secret?

— Da, ceea ce ţi-ai dori cel mai mult să poţi înfăptui. Visul meu este să ajung cântăreţ de rock, nu glumesc. Şi te rog să nu râzi.

Leslie pufni totuşi în râs, imaginându-şi-l pe o scenă cu o chitară în mâini.

— Eu nu am un vis secret, murmură ea.

Mike o privi ciudat ridicând din sprâncene.

— Cum aşa? Leslie, este imposibil, fiecare are un vis anume. Unul vrea să ajungă preşedinte, altul stea de cinema sau milionar. Trebuie să ai şi tu un vis.

Ea scutură din cap.

— Nu te feri de mine, nu voi râde de tine.

Ea scutură din cap cu putere, iar lacrimile începură să-i împânzească ochii.

— Crede-mă când îţi spun, nu am un vis secret.

Întotdeauna am fost o fiinţă care n-a ieşit din comun prin nimic, n-am vrut niciodată să fiu altceva decât ceea ce sunt, de aceea soţul meu avea dreptate când spunea că sunt plictisitoare.

Mike o privea fără să creadă ce auzea.

— Este imposibil, Leslie, fiecare are un vis secret. O să găsim unul şi pentru tine.

Mike se aplecă spre ea şi buzele lor se atinseră. Leslie întinse mâna şi-i mângâie obrazul plăcându-i cum se simţea barba lui abia crescută. Sărutul îi puse pe jar pe amândoi. Se transformă într-unul pasional.

— Leslie, te doresc atât de mult, dar trebuie să ne oprim…

— Nu, zise ea, trăgându-l tot mai aproape.

De data asta ea renunţă la orice pudoare, căci scuzele şi constrângerile erau o nimica toată pe lângă dorinţă. Făcând dragoste şi ajungând pe culmile împlinirii Leslie simţi o anumită siguranţă în sufletul ei şi mai mult, simţi că senzaţia asta va dura pentru totdeauna. Aşa cum îi promisese Mike îi găsise visul secret.

* * *

— Văd că n-am rupt încă patul.

— Pari dezamăgit! spuse ea râzând.

— M-am gândit că vom mai avea nevoie de el. Am gândit bine, Leslie?

— Da, îi răspunse ea din tot sufletul, vom avea, Mike.

El se relaxă vizibil.

— Mă bucură ce-mi spui, iubito.

Leslie îşi spuse că n-ar fi trebuit să se simtă bine aşa cum era goală în faţa lui, dar nu era aşa. Obosise să tot aibă bun-simţ şi să fie o femeie previzibilă. Nu se aştepta ca relaţia lor să dureze după terminarea vacanţei dar se va descurca. Mai trăise o astfel de despărţire şi supravieţuise. Dar până acum trăise ca o femeie sensibilă, deşi prea

raţională; viaţa nu era pentru oamenii sensibili aşa că va încerca să se adapteze.

— Când plecăm la Shrewsbury? o întrebă el.

Era ultima parte a călătoriei pe care o aşteptase atât de mult, pentru care economisese bani; acum atârna ca o bucată nedorită de plumb în faţa ei. Nu voia să meargă, pentru că însemna sfârşitul vacanţei şi despărţirea de Mike. Poate se vor mai vedea în Statele Unite, nu ştia deocamdată dar nu voia să se aştepte la nimic de la el.

— Poimâine.

— Foarte bine, zise el.

Leslie nu-şi putea ascunde durerea la gândul că-l va pierde.

— Cât vom sta acolo? o întrebă Mike.

— Cinci zile. Ceea ce nu voia ea să spună era: apoi vom merge fiecare acasă.

— Leslie, nu uita pentru mine nu eşti o aventură de vacanţă, îi şopti el de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Nu, şopti ea, dorindu-şi ca el să spună adevărul.

El îi zâmbi satisfăcut că Leslie îi acceptase afirmaţia. Şi ea chiar o făcu până la un anumit nivel. Era oarecum convinsă că el îi spusese ce simţea, dar tot nu putea să nu creadă că bunele lui intenţii vor dispărea imediat ce se vor despărţi. Ca şi în cazul a doi liceeni îndrăgostiţi care se cunosc în tabără dragostea va muri odată cu venirea lunii septembrie. La şaptesprezece ani omul are dorinţă, la treizeci începe disperarea. Şi mai rău, Mike nu repetase că o iubea.

Leslie respiră adânc apoi renunţă la aceste gânduri negre. Fie ce-o fi! Trebuia doar să accepte ce-i aducea fiecare zi.

— Ce crezi că se va întâmpla cu cartea? îl întrebă ea.

— Bănuiesc că va fi păstrată ca probă, îi răspunse el zâmbind. Tot nu-mi vine să cred că am avut-o în mână!

— Iar eu am citit-o, chiar! Dar n-am apucat s-o termin, nu-i ştiu sfârşitul.

— Pamela se căsătoreşte cu stăpânul ei, pe care-l îmblânzeşte prin virtutea şi standardele ei morale ridicate.

Leslie îşi aminti că „Virtutea Răsplătită” era cel de al doilea titlu al cărţii.

— Mi-ar plăcea să termin cartea, chiar dacă ştiu că sfârşitul este fericit. Nu-mi place să las lucrurile neterminate.

— Nici mie. O să văd dacă-ţi pot procura o copie. Ţi-e foame, Leslie?

Ea scutură din cap. Probabil ar fi trebuit să-l fie, dar nu voia să se scoale din pat. Voia să se bucure în continuare de trupul lui musculos să vadă cum i se destind trăsăturile când râde, ochii strălucind ca nişte safire. Voia să-i simtă mâinile pe trupul ei. Simţea nevoia de a-şi trece palmele peste pieptul lui puternic.

— Ai o lucire ciudată în priviri, Leslie, constată Mike.

— Este o privire ademenitoare, îl informă ea.

— Mă consider deja ademenit. Mike o trase spre el.

— Ştii ce mi-aş dori, Mike?

— Ce, Leslie?

— Să fac dragoste cu o stea a rockului.

— Este un vis secret?

Bătaia din uşă veni chiar la momentul oportun.

— O clipă! răspunse Mike, disperat că fusese întrerupt. Tocmai se lansaseră într-o discuţie despre relaţia lor. Cine este?

— Doamna Drago. A sosit un poliţist care vrea să vă vorbească. Leslie este cu dumneata?

Mike se uită la Leslie care îi aruncă o privire îngrozită.

— Da, este, aşteptaţi o clipă. Mike începu să-şi caute hainele.

— O, Dumnezeule, murmură Leslie, îmbrăcându-şi cămaşa de noapte şi capotul. Aranjă apoi patul şi se aşează pe singurul scaun din încăpere cu un aer foarte demn.

Mike îmbrăcă şi el un halat pentru că nu-şi găsea toate hainele, îşi trecu o perie prin păr pe care apoi i-o întinse lui Leslie. Ea roşi apoi îşi trecu peria prin păr. îi murmură lui Mike:

— Nu-mi vine să cred. Nu puteau să mai aştepte? Nu suport să fiu arestată nespălată pe dinţi.

Mike ştiu că gluma ei avea darul să mai detensioneze atmosfera devenită brusc încărcată. Nu astfel planificase el ziua pentru ei. Sau era deja seară? Deschise.

— Îmi pare rău, se scuză doamna Drago, dar domnul poliţist a insistat să vă vadă, zise ea lăsând să se vadă figura unui poliţist care după ce rânji, ridică o sacoşă pe care o ţinea în mână.

— Este adevărat că am insistat cam mult, zise el, scoţându-şi permisul. Sunt inspectorul Lawton. îmi pare rău că vă deranjez, dar aş vrea să avem o discuţie despre cartea pe care aţi găsit-o.

Mike se uită la Leslie care încerca să pară destinsă, apoi făcu un pas în spate.

— Poftiţi, zise el.

— Eu o să plec, le spuse doamna Drago ieşind în grabă. Mike avu sentimentul că femeia abia aştepta să scape de cei doi musafiri problemă din hotelul ei.

— Domnişoară Kloslosky, zise Lawton.

Leslie roşi, dar nu lăsă să se vadă mare lucru pe figura ei.

Mike închise uşa şi veni lângă ea. Era conştient că prin faptul că stătea în picioare şi era şi foarte înalt îl domina pe detectiv dar acesta nu părea nicidecum intimidat. Mike puse o mână pe umărul lui Leslie.

— Sper că nu vom mai avea probleme, domnule.

— Nu. De fapt am venit pentru a-mi cere scuze că n-am fost liber când mi s-a raportat despre carte. Cel trimis de Scotland Yard nu cunoştea astfel de probleme şi cred că a fost puţin cam dur. Ştim că niciunul din dumneavoastră n-a fost implicat în furt.

Mike simţi cum Leslie răsuflă uşurată.

— Slavă Domnului, zise ea.

— Urmărim o bandă de hoţi de câtva timp, le explică Lawton. Fură obiecte aparent fără valoare şi se folosesc de persoane inocente care să le transporte prin acest sistem de schimbare a bagajelor. Sunt destul de bine organizaţi. Fac schimbul de bagaje doar în ultimele minute când în învălmăşeala creată nimeni nu observă nimic; un altul aşteaptă la celălalt capăt al terminalului şi ia valiza. Nu rănesc pe nimeni. Totul este foarte simplu. Am mai avut un caz al unui domn care imediat după decolare şi-a dat seama că valiza pe care o avea nu era a lui şi a dat-o unui însoţitor de bord. Cu această ocazie am aflat metodele lor. Dar cu dumneavoastră au făcut o mare greşeală. Ştiţi cumva dacă şi prietenei dumneavoastră i s-a cotrobăit prin cameră? Nu era nimic menţionat în raport.

Leslie scutură din cap.

— N-a spus nimic. Dar nu cred să fi fost aşa, pentru că atunci când i-am povestit ce mi s-a întâmplat a fost afectată.

— Dacă ar fi dat peste ea probabil ar fi avut probleme. Sunt disperaţi acum pentru că au dat greş de două ori.

— Hoţii ştiu că am predat cartea? îl întrebă Leslie.

— Nu, şi va rămâne secret deşi este puţin probabil că vor încerca din nou s-o recupereze imediat. Am vrea să folosiţi cu nonşalanţă această valiză fiind atenţi la oricine pare interesat de ea. Asta desigur dacă vreţi să ne ajutaţi. Dacă nu, vom înţelege. Cartea nu se află în ea.

Mike se încruntă.

— Nu-mi place ideea, ar putea fi periculos.

— Aceşti hoţi nu sunt violenţi, preciză Lawton. Dacă ar fi fost nu v-am fi cerut asta. Iar dacă vă ia cineva valiza, nicio problemă. Nu vrem decât o descriere a persoanei. Suntem siguri doar că nu sunt violenţi.

Leslie întinse mâna luând valiza de la detectiv.

— Suntem bucuroşi să fim de folos.

— Nu, nu vom face asta, o contrazise Mike.

— Mike, gândeşte-te că nu riscăm ajutăm doar la prinderea hoţilor. Am înţeles punctul de vedere al inspectorului iar tu care eşti pasionat de cărţile rare ar trebui să înţelegi mai bine.

Mike nu se lăsă convins.

— Relaxează-te, Mike. Nu suntem într-un film. Nu se va întâmpla nimic. Ne-am putea distra chiar în turul din Shrewsbury. Acolo mergem acum, îi spuse ea inspectorului.

— A, mergeţi să-l vedeţi pe fratele Alaric?

— Toată lumea îl cunoaşte, mormăi Mike.

Detectivul zâmbi satisfăcut.

— Ei bine, vă las acum. Nu vă faceţi probleme, domnule, ar putea să nici nu apară. El scoase o carte de vizită din portmoneu. Aici sunt numerele mele de telefon, sunaţi-mă dacă aflaţi ceva deosebit.

Omul se înclină şi părăsi încăperea. De cum ieşi, Mike se repezi spre Leslie.

— Ai înnebunit?

Ea începu să râdă.

— Relaxează-te, nu se va întâmpla nimic. Şi în cel mai rău caz, cineva ne va smulge valiza albastră, atâta tot.

Capitolul 10

— Vezi? Sunt numai doamne în vârstă, cu părul alb!

Leslie rânji triumfătoare privind prin holul hotelului

Abbots Mead. Celelalte cinci persoane care se aflau acolo păreau nevinovate. Leslie condusese tot drumul venind dinspre Cornwall şi se simţea acum mai stăpână pe sine.

— Aş fi vrut ca acest hotel să fie în stil medieval nu georgian, zise ea, dar este frumos şi aşa.

Faţada, care data de două sute de ani, era construită cu ferestre mari şi coloane superbe de marmură. Când ea şi Gerry optaseră pentru acest hotel şi-l imaginaseră ca fiind din scrierile lui sir Walter Scott.

— Eu sper că vom putea schimba camera ta cu una dublă, mormăi Mike sărutând-o în fugă. Întotdeauna dai dovadă de sensibilitate şi asta-mi place mult la tine. Numai valiza asta îmi este nesuferită, zise el indicând valiza albastră adusă de detectiv.

— Relaxează-te, Mike!

La recepţie, reuşiră să schimbe camera. Urcară şi imediat ce intrară în camera lor Mike răsuflă uşurat, rezemându-se cu spatele de uşă.

— Acum mă simt cu adevărat bine.

Leslie care-l privea lung îi spuse amuzată:

— Ba arăţi ca o girafă care a fost prea mult timp pe mare.

Mike o trase spre el.

— Îţi mulţumesc pentru comparaţie, ăsta este aerul meu cel mai sexy.

Altă dată, se gândea că atunci când va ajunge la Shrewsbury primul lucru pe care-l va face va fi să exploreze oraşul. Dar acum alergă în braţele lui Mike fiind sigură că inima ei îi aparţinea şi că va face totul ca lucrurile să continue aşa.

Mai târziu, când coborâră mână în mână la masă, ea simţi că vechea Leslie cea plină de sensibilitate dispăruse pentru totdeauna. N-o voia înapoi. Trebuia să admită şi că

Gerry avusese dreptate cu premoniţiile ei. Mike fusese primul care reacţionase cu dragostea la prima vedere dar şi ea îl prinsese repede din urmă şi risca să-l depăşească. Totuşi nu putea fi sigură că între ei era o dragoste adevărată pentru că nu prea credea în ideea de dragoste la prima vedere. Dar de fapt cine putea fi sigur de o altă persoană?

Se admonestă singură spunându-şi că fiecare din ei avea dreptul să ia lucrurile mai încet. Chiar acum se afla cu un bărbat care-i ocupa gândurile şi inima, ca să nu mai vorbim că erau ţinta pe care o voiau cei care furaseră Adams-ul. Ce-şi putea dori o femeie mai mult decât dragoste şi aventură? îi va declara în seara asta cât de mult ajunsese să-l iubească, ce însemna pentru ea. îi va spune că este îndrăgostită de el. Numai când se vor despărţi şi vor fi acasă, fără a se mai vedea numai atunci va realiza fiecare dacă dragostea lor este adevărată. Dar seara care urma va fi una specială pentru ei.

— Ah, exclamă Mike. Un lift! îmi amintesc cum te-am cunoscut la Londra! El o sărută.

Leslie îi zâmbi.

— Cred c-au început să-mi placă lifturile la nebunie.

El apăsă pe butonul liftului care începu coborârea. Apoi uşa se deschise lăsând să se vadă mai multe persoane care aşteptau să urce.

— Nu vă urcaţi în acesta, murmură Leslie, încercând să vadă dacă printre acele persoane se afla vreun suspect care să-şi dorească valiza lor.

— Nu-i nimic, iubito, vom coborî pe scări.

Scara nu era atât de largă ca la Londra.

— Când te întorci acasă? îl întrebă ea, atingând subiectul care o durea atât de tare.

Mike îi dădu drumul la mână apoi o prinse de mijloc.

— Peste trei luni, Leslie.

Ea îngheţă.

— Trei luni!

El încuviinţă, strângând-o la piept.

— O să mă simt ca o girafă care a fost prea mult timp pe mare. Promite-mi c-o să mă aştepţi, Leslie. Te rog să ai încredere în mine şi să-mi fi devotată trup şi suflet.

— O voi face oricum. Sunt prea înaltă, n-am nerv şi sunt prea sensibilă; exact ce evită orice bărbat.

— Din contră, eşti magnifică, sexy, eşti tot ce-mi doream, zise el sărutând-o.

— Ce frumos este să fii tânăr! se auzi o voce de undeva de deasupra.

Se întoarseră amândoi în acelaşi timp să vadă o doamnă cu părul alb care le zâmbea cu toată gura.

— Scuzaţi-ne, vă stăm în drum, zise Leslie.

— Nu vă deranjaţi. Eu sunt Mary Wilkens.

— Mike Smith şi Leslie Kloslosky, zise Mike privind peste umăr. Dădură mâna. Doamna Wilkens era scundă, durdulie, cu părul alb-albăstrui, cu bucle care înconjurau o figură ridată. Purta o rochie de mătase, iar ochelarii îi erau de prin anii cincizeci.

— Nu vă reţin sunteţi tineri şi trebuie să vă distraţi, le spuse ea.

Leslie începu să râdă.

— Căutăm o hartă a oraşului.

— O draga mea, se încruntă bătrâna. Domnule, ar trebui s-o duci într-un loc plin de romantism şi insist s-o faci.

După ce le mai spuse o dată la revedere, femeia porni spre coridor.

— Nu cred că poate fi trecută pe lista persoanelor suspecte, zise Leslie.

— Şi eu cred că o putem elimina de pe listă. La Londra spărgătorii sunt înalţi, slabi şi mai ales bărbaţi.

— Iar eu n-o văd trecând pe lângă doamna Drago fără să se oprească la bârfă.

Luară harta şi ieşiră. Cerul avea acea culoare minunată de catifea cenuşie, pe care o avea vara englezească, făcând zilele mai lungi decât în Pennsylvania. Mike o conduse prin English Bridge şi Abbey Foregate, Severn River. Silueta întunecată a abaţiei se ridica în faţa lor.

Leslie oftă, pe deplin satisfăcută:

— Unde mergem, Mike? Nu că mi-ar păsa…

— Am urmat sfaturile doamnei Wilkens… te duc la o plimbare romantică sub clar de lună.

Leslie simţea că o doare stomacul de foame.

— Aş prefera ceva de mâncare mai întâi.

Mike o conduse în primul restaurant care le apăru în cale. După ce mâncară, se grăbiră spre camera lor de la hotel.

— Să sperăm că n-a fost şi asta răvăşită, zise Leslie.

— Mai bine muşcă-ţi limba!

Mike descuie uşa, iar lui Leslie inima începu să-i bată mai tare.

— Leslie! strigă Gerry O'Hanlon repezindu-se spre ea cu braţele întinse, cu lacrimi pe faţă.

— Cum ai intrat?

— Doamna de la recepţie m-a lăsat, dar nu mai contează. O, Leslie, Tully nu mă mai vrea!

— Eu o să verific camera, hotărî Mike privind-o cu subînţeles pe Lelsie. Dacă i-au dat ei voie să intre au dat şi altcuiva.

— El cine este? întrebă Gerry printre lacrimi.

— Mike Smith, îi răspunse Leslie.

Gerry se uită la patul dublu, apoi deschise dulapul unde se afla valiza lui Mike, după care o privi din nou pe Leslie.

— Ţi-ai găsit pe cineva? Ţi-am spus eu! apoi izbucni în plâns. Numai eu n-am reuşit să-l păstrez pe Tully.

Leslie vru să-i spună că ea n-ar fi avut încredere într-un bărbat care acostează femeile în avion.

— Ai avut probleme, Gerry? Ţi-a spart cineva camera? Au încercat să-ţi ia valiza?

— Nu, de ce? întrebă Gerry printre lacrimi.

— Valiza ta este aici, spuse Mike, indicând valiza albastră.

— Aţi luat valiza…

— Nu asta este cea schimbată! îi spuse Mike.

— Ce valiză schimbată? Ce vrei să spui? Leslie îi explică totul despre aventura Adams-ului.

Gerry făcu ochii mari.

— Dar cum să-mi fi schimbat cineva valiza fără ştirea mea?

— Nu ştim cum, dar s-a întâmplat.

Gerry pufni din nou în plâns.

— Am fost o proastă din nou, Leslie, şi mă simt vinovată faţă de tine. Nu mai ştiu ce fac şi ce spun. De ce naiba mă agăţ ca disperata de orice bărbat? Scuză-mă, nu este momentul să pun întrebări acum. Nici nu mi-am dat seama că eşti cu cineva. I-am arătat doamnei de la recepţie scrisoarea de confirmare a rezervării şi mi-a spus că este o greşeală, pentru că în camera ta mai locuieşte deja cineva. Cred că trebuie să-mi iau o cameră.

Leslie vru să-i spună că aşa trebuia să facă, deşi o durea sufletul pentru eşecul lui Gerry, care probabil avea nevoie să fie consolată.

— Nu, Gerry, tu vei sta cu Leslie, eu voi lua o altă cameră.

Leslie vru să protesteze.

— Nu, nu este drept pentru voi.

— Gerry, nu mai discutăm, zise Mike autoritar şi ieşi

înainte ca aceasta să riposteze.

Leslie fugi spre uşă după Mike. O luă pe scări după el dar nu-l mai prinse, probabil că luase liftul. Când îl văzu se afla deja la recepţie, unde cerea o altă cameră.

— Nu poţi face asta!

— Leslie, iubita mea. Ne-am simţi amândoi ca naiba dacă am lăsa-o singură.

— Eu o pot face. Gerry este prietena mea, dar…

— Îmi pare rău, o întrerupse recepţionerul, un tânăr cam nervos. Nu avem camere.

Îl priviră amândoi cu ochii mari.

— Nu se poate!

— Trebuie să mai existe o cameră!

— Vă rog să mă credeţi toate sunt ocupate. O să vă mai punem un pat în cameră, care va costa zece lire pe noapte. îmi pare rău, este singura soluţie.

— Mike, chiar dacă va trebui să te ucid, vei dormi cu mine!

— Ce minunat este să ştiu că-ţi pasă de noi, iubito!

— Toate hotelurile sunt supraîncărcate, mâine începe Festivalul Florilor, altfel i-aş fi găsit prietenei dumneavoastră o cameră în altă parte, se scuză recepţionerul.

* * *

Mike se culcă în colţul cel mai îndepărtat al patului. Nici nu-şi dădu seama ce tortură urma pentru el să fie cu ea în acelaşi pat şi să n-o poată atinge. Strânse pumnii pentru a nu fi tentat să întindă mâna. Nici nu avea Gerry idee la ce îi supunea prin simpla ei prezenţă! Un alt bărbat ar fi fost poate încântat de ideea de a se afla cu două femei în cameră, dar nu şi Mike. Primejdia legată de Adams era atât de departe acum; de aceea simţea tot mai mult că este momentul ca pe ultimele zile ale acestei vacanţe cu Leslie să o facă să se lege tot mai mult de el, înainte de perioada

lungă de despărţire care-i aştepta. Dar această posibilitate dispăruse odată cu sosirea lui Gerry. Mike simţi nevoia să-l întâlnească pe cel care o părăsise pe Gerry, să-i aplice o lovitură zdravănă, pentru ceea ce implicit le făcuse lui şi lui Leslie.

Plănuise să-i spună în noaptea aceea că o iubea din ce în ce mai mult. Voia să facă totul pentru ca ea să-l aştepte până el se va întoarce în Statele Unite. Trebuia să-şi îndeplinească sarcinile pentru care venise la Londra şi asta nu se putea face, din păcate, prea repede. Atunci când deschisese forţat uşile liftului la Londra, Mike ştiuse ceea ce-i trebuia pentru restul vieţii. Nu avea nevoie decât de timp pentru ca s-o facă pe Leslie să gândească la fel în privinţa lui. Dar din păcate nu mai avea timpul necesar.

A doua zi dimineaţa porniră în turul pentru care plătiseră cele două prietene. Mike se înscrise şi el; ar fi vrut ca Gerry să rămână măcar acum la hotel pentru a le da ocazia să discute. Ghida, o femeie între două vârste, le explică itinerariul, apoi le spuse ceva despre locul în care vor cina; a doua zi vor face un alt tur cu un microbuz, în suburbiile oraşului, iar cea de a treia zi o vor petrece în Wales. Privind chipurile celor care porneau odată cu ei, Mike nu găsi niciunul care să fie nepotrivit; erau mai mult cupluri de oameni în vârstă, câteva familii cu copii, şi printre aceştia şi doamna Wilkens. Dar Mike se temea că în ultimul moment s-ar putea întâmpla ceva care să-i pună pe gânduri; şi chiar aşa fu, bărbatul pe care îl mai sesizase Leslie o dată în spatele lor la mănăstire se ivi în ultimul moment.

Turul oraşului Shrewsbury se petrecu fără niciun incident. Vizitară castelul aflat în mijlocul unei insule ale cărei ziduri în lumina soarelui păreau de foc. Leslie o urmă pe ghidă care le refăcu itineriul fratelui Alaric. Mike o prinse de mijloc pe Leslie privirile fiindu-i aţintite doar

asupra ei. La un moment dat se întoarse din politeţe, spre a vedea ce se întâmpla cu Gerry, iar privirea lui se intersectă cu a tânărului cu care se mai aflaseră o dată în mănăstire. Acesta întoarse capul imediat.

— Cred că vom avea probleme, îi şopti el lui Leslie.

— Ce probleme? întrebă Leslie, cu privirea aţintită asupra buzelor lui.

— Tânărul din spatele lui Gerry, pe care l-am mai văzut la mănăstire, nu ne scapă din ochi şi mi se pare că are o figură ciudată, diferită de a celor care ar putea fi în mod normal interesaţi de un tur al monumentelor istorice. Fii atentă cum te uiţi la el.

Leslie se sprijini de el, arătându-i un coş mare cu flori aflat undeva pe cealaltă parte a străzii.

— Gerry, vezi florile acelea? Nu sunt minunate? Acasă nimeni nu s-ar gândi să amestece petuniile cu gardeniile. Tânărul pe care-l suspectau, care o urmărise până atunci pe Leslie se prefăcu interesat de un catalog al monumentelor istorice pe care începu să-l răsfoiască.

— Leslie, mama spune că atunci când te interesează prea mult florile începi să îmbătrâneşti!

— N-ai dreptate, Gerry, interveni Mike. Am o grădiniţă în spatele casei şi vara trecută am petrecut momente foarte plăcute îngrijindu-mi florile. Iar despre mine nu se poate spune că sunt o femeie care se apropie de mijlocul vieţii!

Gerry începu să râdă, amuzată.

— Nu este tipul pe care l-am văzut în Cornwall, îi sopţi Leslie. Cu toate astea ne evită privirile.

În sfârşit, scăpară de Gerry cu ajutorul doamnei Wilkens care o angajă pe aceasta într-o discuţie. Mike şi Leslie ar fi vrut să-i mulţumească bătrânei doamne pentru că înţelesese atât de bine situaţia lor fără ca vreunul din ei să-i fi dat cel mai mic amănunt. Nici bărbatul de la care

nu-şi mai dezlipeau privirea nu părea să facă vreun gest deosebit, sau cel puţin aşa crezură ei până când acesta dispăru pe neobservate.

— Cred că vom avea aceeaşi problemă, spuseră amândoi într-un glas; camera ne va fi din nou vandalizată! Să ne întoarcem!

Dar nu se întâmplase nimic din ceea ce se aşteptau să găsească la întoarcere, iar valiza albastră trona în mijlocul încăperii aşa cum o lăsaseră.

— Păcat! zise Leslie, dezamăgită că nu se întâmplase nimic. Indiferent cine era acel tânăr nu era implicat în furtul cărţii. Apoi reveni la gânduri mai bune, căci Mike se afla alături de ea şi-şi petreceau ultimele zile împreună. Va căuta să le facă de neuitat. Gerry stătea pe pat, ca Cenuşăreasa care aflase că nu va merge la bal.

— Cred că voi rămâne în cameră diseară, nu merg nici la cină nici la dans cu voi.

— Eşti sigură?

— Poţi merge cu noi, dacă vrei, Gerry, o invită Mike din politeţe.

Leslie îl privi ciudat.

— Păi. Începu Gerry.

Leslie o privi şi pe ea ca să-i taie cheful, iar privirea ei se dovedi utilă. Gerry le spuse că voia să se odihnească. Se auzi o bătaie în uşă şi doamna Wilkens se strecură în încăpere.

— Dumnezeule! exclamă ea, observând că se aflau trei persoane în încăpere. N-am ştiut că.

— Doamnă Wilkens, începu Leslie, Gerry se află cu noi pentru că toate hotelurile sunt pline ochi din cauza Festivalului Florilor.

— Desigur, înţeleg, zise bătrâna doamnă, dar se petrec lucruri teribile, hotelul este evacuat, cineva a anunţat că a fost pusă o bombă.

— Sper că glumiţi! zise Leslie.

— Ar fi mai bine să ieşim, le spuse Mike făcându-le loc să iasă.

Leslie îi zâmbi dorind să-i spună că-l iubeşte. Era un sentiment care o luase pe nepregătite. Leslie se îndreptă spre dulapul din cameră.

— Sper că nu vrei să iei valiza, la naiba! îi spuse Mike.

Dar doamna Wilkens avea arma îndreptată asupra ei. Purta o rochie la fel de veche şi ridicolă ca şi celelalte dar mâna în care ţinea arma nu-i tremura deloc.

— Vreau valiza, le spuse bătrâna doamnă.

— Dar spuneaţi ceva de ameninţarea cu bombă. Începu Leslie.

— V-am spus asta ca să vă scot din cameră, dar văd că vreţi să faceţi numai greşeli. Voi, nişte americani neisprăviţi n-aţi vrut să mă lăsaţi să-mi desfăşor operaţiunea în linişte. O jumătate de milion de lire nu este o glumă. Daţi-mi valiza!

Leslie îl privi pe Mike nevrând să se gândească la ce se va întâmpla când femeia nu va găsi cartea înăuntru.

— Nu cred că.

— Foarte bine, i-o reteză femeia, nici nu trebuie să crezi ceva. Dă-mi valiza!

— Dă-i valiza, Leslie, zise Mike.

Leslie îi întinse bătrânei valiza albastră adusă de detectiv.

Spre uimirea ei aceasta n-o luă. îi spuse însă lui Mike:

— Deschide uşa.

Mike se încruntă dar execută ce i se ceruse.

— Charlie! strigă doamna Wilkens.

Un tânăr înalt şi slab pe care nu-l mai văzuseră intră în cameră.

— Vezi dacă măcar acum te poţi descurca aşa cum trebuie. Ia valiza! în trecere pe lângă Leslie bărbatul o lovi cu cotul ca din greşeală. Mike explodă. Tânărul se trezi luat pe sus şi curând, fiind strâns de gât de Mike îi ieşiră ochii din cap într-un mod foarte neplăcut. Leslie realiză că doamna Wilkens era preocupată de cele derulate sub privirile ei aşa că se aruncă asupra ei ţintuind-o pe pat; dar bătrâna îi opuse rezistenţă. De unde putea să aibă atâta forţă? Doamna Wilkens nu mai era acea bătrânică pasnică.

— Am sunat la recepţie, zise Gerry.

— În sfârşit o persoană cu capul pe umeri, exclamă Mike felicitând-o pentru iniţiativă.

— Mike, te iubesc, îndrăzni Leslie.

— Abia acum spui?

Leslie îi zâmbi fericită ştiind că-şi pierduse complet raţiunea şi controlul, dar nu mai conta; era fericită.

* * *

În cele din urmă, veni şi clipa despărţirii. Mike o sărută cu disperare pentru că era ultimul loc până unde o putea conduce.

— Sunt douăsprezece săptămâni, Leslie, zise el strângând-o disperat la piept. Dacă n-aş avea nevoie de slujba de acum.

Leslie îi întoarse sărutul cu aceeaşi ardoare, până când Gerry îi despărţi, căci sosise momentul să urce în avion.

— Inima mea va fi mereu alături de tine, iubito, strigă Mike. Leslie trecu prin detectorul de metale. Te iubesc, Leslie! mai strigă el.

— Şi eu te iubesc, Mike!

Mike se întoarse şi plecă pentru ca lumea din jur să nu-i vadă lacrimile pe obraji. Nu putea aştepta până la plecarea avionului, era prea dureros.

— Pari foarte calmă, Leslie, observă Gerry după

decolarea avionului.

Leslie privi încă o dată spre clădirea terminalului.

— Chiar sunt calmă. Mike va reveni după trei luni, ştiu asta.

— Acum tu eşti cea care are presimţiri?

— Sunt mai mult ca sigură că va veni, Gerry.

Epilog

— Michael Alfred Smith, te-am rugat să nu mai aduci aici jocul acela mult prea zgomotos.

Leslie întinse mâinile către fiul ei cel mare care avea opt ani şi preocupările tipice unui băiat de vârsta lui. Era deja cel mai înalt din clasă, părea că-şi va întrece şi tatăl în înălţime.

— Promit că n-o să-l scot din buzunar, zise pustiul încercând să-şi apere punctul de vedere. Se aflau la o ceremonie la Smithsonian Institute. Mike scrâşni din dinţi şi-i dădu soţiei sale jocul fiului lor. Ea îl privi descumpănită.

— Ce să fac cu el, Mike?

— Pune-l în posetă: dacă năzdrăvanii ăştia vor avea jocul la îndemână nu vor ezita să-l folosească.

Leslie îi zâmbi soţului său. Mike era un soţ grozav, dar îşi mai pierdea răbdarea când şi când. Mike reuşise să strecoare iniţialele poetului său preferat A.E. Housman în numele copiilor lor. Tânărul Mike se numea şi Alfred, dar era strigat astfel doar pentru a fi disciplinat. Jeremy, cel de şase ani, se numea şi Edward, iar micuţa Melissa, Housman. Leslie îl prevenise pe Mike că nu va fi ea cea care să-i explice copilei când va creşte mare. Încercase să-l numească pe unul dintre băieţi Alaric, dar Mike se opusese.

Mike se întorsese în ţară exact după trei luni şi la două zile după aceea se căsătoriseră. Ceremonia fusese una fără pretenţii, căci Mike era foarte ocupat cu lucrarea

de doctorat despre Jonson care avea să-l facă decan la Rutgers. Zilele lor fuseseră pline de iubire pe atunci, iar nopţile de pasiune. Acum, după atâţia ani era convinsă că Mike fusese cel mai potrivit bărbat pentru ea.

Curatorul muzeului urcă pe un podium şi anunţă zâmbind:

— Domnilor şi doamnelor, am astăzi bucuria de a vă prezenta ultima achiziţie de la Smithsonian donată de doamna Stanford Peabody. Ne-am adunat aici să aruncăm o privire asupra felului în care au trăit americanii de-a lungul timpurilor. Aş vrea să mulţumesc profesorului Michael Smith şi soţiei sale care sunt alături de noi astăzi, aici. Ei au avut un rol cheie în restituirea Adams-ului doamnei Peabody cu ani în urmă. În faţa lor se afla o carte deschisă. Adamsul se afla acum la loc sigur pentru ca toată lumea că se poate bucura de ea.

— Păcat că n-a putut veni şi Gerry, zise Leslie. Aceasta se afla în luna de miere. După nouă ani de căutări găsise în sfârşit un bărbat care s-o iubească sincer.

— De fapt tu, iubito, ai reuşit să readuci cartea la locul în care este acum, zise Mike sărutându-şi soţia pe frunte.

— Şi tu ai avut un rol important, iubitule.

— Aşa e tată, tu l-ai luat de guler pe hoţ, zise tânărul Michael.

Jeremy, un puşti nu prea vorbăreţ şi prea serios pentru vârsta lui adăugă:

— Dar tu, tată, ai fost eroul. Aşa spune mama.

Sfârşit